

NYÁRVARÁZS

GYERMEKVERSEK
ÉS NOVELLAIK
2024

Nyárvarázs

Antológia

versek, mesék,
novellák, képek
gyermeknek

2024

*„Báránnyfelbő a te gondod,
Az óh-t és jaj-t sírva mondod,
De nevetsz a könny alól
S könnyeidnek nincsen ára;
Délszak égető sugára
Még szívedbe nem hatol.”
Reviczky Gyula*

Tartalomjegyzék

Aczél Ferencné Róza	8
Aurora Amelia Joplin	14
B. Moravetz Edith	34
Bakos Erika	47
Bánlaky László	51
Böjte Márton	58
Bubrik Zseraldina	76
Dr. Radmila Markovics	85
Gáll Júlia	93
Iochom Zsolt	103
Jekó György	115
Juhászné Bérces Anikó	122
Kapocsi Annamária	131
Klotz Mária	138
Kristófné Vidók Margit	145
Krivák-Móricz Judit Ilona	155
Lovag Dáma Nagy Cynthia	162
Nothof Mihályné Király Lídia	168
P. Dányi Gabriella	177
Perjéssy Katalin Mária	191
Sz. Pál-Kutas Orsolya	200
Szentesi-Horváth Gyöngyi	212
Szikszai Ilka	224
Tátrai S. Miklós	231
Zagy G. Ilona	237
Impresszum	250

Aczél Ferencné Róza

Bemutakozás

Aczél Ferencné sz: Abdai Róza leánykori nevem. Ebből lett a művésznevem Abdai Rozi. 1950.04.02 láttam meg a napvilágot Csornán. 1973 óta élek Mezőpeterden.

Festeni 1995 óta festek, ekkor lettem leszázalékolva SM – mel. Festeni csak asztalon tudok, mivel a karomat nem bírom megtartani. Több újságcikk készült rólam: többek között a Humanitárius Montázs magazin, Délibáb.

Több könyvben jelentek meg festményeim. Csoportos kiállításokon vettem, veszek részt. Egyéni kiállításom eddig három volt. Nagyon sok felajánlásom van, főleg beteg gyerekek javára. Legutóbbi felajánlásom a Regőczy alapítvány javára történt, sikerrel! Nagyon sok oklevelem, díjam van. Munkámat elismerte az E – book könyv és kiadó oklevéllel. Nagyon boldog és büszke vagyok a Beöthy Művészeti Társaság Leonardo díjára, amit elnyertem.

Abdai Róza festménye: Én kis kócosom

Abdai Róza festménye: Fekete madár

Abdai Róza festménye: Hold és tündér

Abdai Róza festménye: Séta az esőben

Abdai Róza festménye: Hold és a tündér II.

Abdai Róza festménye: Madárjesztő

Abdai Róza festménye: Erdélyben jártam

Abdai Róza festménye: Vadvirágok

Abdai Róza festménye: Patak az erdőn át

Abdai Róza festménye: Hegyen túl

Abdai Róza festménye: Sétaút

Aurora Amelia Joplin

Bemutatkozás

Nagy Éva Ilona vagyok, az írói nevem pedig Aurora Amelia Joplin. Békés megye szívében, Körösladányban élek a kis családommal. Már gyermekkoromban is a művészet irányába fordultam. A könyvek voltak az én igaz barátaim. Úgy igazán 2004-ben kezdtem el a versírást. Sokáig csak magamnak írtam majd 2023-ban írtam meg az első mesekönyvemet. Ezáltal

lángolt fel bennem az igazi írás. Verseim 2023-ban lettek publikálva. Tagja vagyok a Tandori Dezső Művészársaságnak, ahol rendszeresen megjelennek verseim. Mottóm „A verseim a lelkem cseppjei”

Seli, a tenger lánya

A tengerben élt már több száz éve boldogan Seli, a sellőlány. Egész nap a tengerben úszkált, felfedezte annak titkait. Imádta hallgatni a tenger habjainak suttogását. Szeretett a hullámok hátán feküdni, és ilyenkor élvezte a napfényt. Sokat játszott a delfinekkal, értette a nyelvüket. A tenger mélyéről különleges virágokat szedett. Jól érezte magát, nagyon boldog volt.

Messziről figyelte az embereket. Soha nem ment közel, mert azt megtanulta, hogy az emberek veszélyesek a sellők számára. Seli gyönyörű volt, kiemelkedően szép a sellőlányok között is. Aranyszőke, hullámos haja a derekáig ért. Smaragdzöld szemei ragyogtak a víz alatt is. Okos is volt, mert édesapja mindenre megtanította.

Egy szép, kellemes reggelen, ahogy a hullámokon játszadozott, felfigyelt egy hajóra. Messze volt a parttól, alig látszott. Kisméretű hajó volt. A

távolból figyelte. Az emberi hangokat élesen, jól hallotta. Pár férfi utazott rajta. Arra gondolt, követi egy darabig, hátha gonosz dolgot akarnak véghez vinni. Sokszor szabadított már ki delfineket, bálnákat a hálóból. Jó pár óráig követte a hajót, de nem történt semmi. Az ég kezdett beborulni, egyre sötétebb lett. Vihar készülődött. Seli tudta, lesz is belőle nagy hadd-elhadd. A szele erős volt, és a villámok is közeledtek. A szél gyorsan hozta a fekete felhőket. A kis hajót egyre jobban dobálták a hatalmas hullámok. Seli gondolta, na, ez a hajó nem fogja kibírni ezt a vihart. Láttott már rengeteg ilyet. Ő nem tehet semmit sem. Elindult haza, egyre mélyebbre úszott a tengerben, amikor egy hangot hallott.

Egy férfihangot.

– Segítség! Segítség! – kiabálta egy férfi.

A hangja kétségbeesett volt. Seli segített már ki embereket a partra. Ugyan tilos volt ez a sellőknek. Nem bírta megállni, most is a szívére hallgatott. Egy pillanatra elgondolkodott. Menjen? Vagy ne menjen? Gyorsan megfordult, és sebesen odaúszott. A hatalmas hullámok dobálták a férfit. Lehet, már nem is él, gondolta megnézi. A hajó elsüllyedt. A férfit átkarolta, és kiúszott vele a legközelebbi partra. A villámok csapkodtak körülöttük. A hullámokat a vihar több méteres magasságokba dobálta. Nem volt könnyű haladnia úgy, hogy a férfi meg ne fulladjon. Hallotta, amint még lélegzik. Több óráig úszott, amíg végre partot ért. Jól el is fáradt. Közben vihar szépen lecsendesedett. Szétnézett, nehogy embert lásson. Hiszen ők nem léteznek az embereknek, csak a mesében. Kisegítette a homokos részre a férfit. Akkor látta, hogy harmincas éveiben járó, fekete hajú, nagyon formás arcú férfi. Az alkata sportos, és izmos. Szépnek látta. Megnyomkodta a mellkasát többször is, és oldalra fordította, hogy a lenyelt víz kijöjjön belőle. Úgy is lett. A férfi magához tért, kinyitotta a szemeit, és megszólalt:

– A mennyben vagyok? Mivel Seli arcát látta, a smaragdzöld szemeit és arany színű, hullámos haját, így azt hitte angyalt lát. Hát, neki egy angyal volt, mert megmentette az életét.

– Nem! A földön vagy! Most mentettem meg az életedet. Mennem kell. Vigyázz magadra. – válaszolta Seli. Nem akarta, hogy meglássa az uszonyát. A férfi még gyenge volt és kába.

- Ki vagy te? Álmodom? Gyönyörű vagy! – sóhajtott a férfi.
– Seli vagyok! Most már minden rendben lesz. Pihenj. Aztán itt a közelben találsz egy kis falut. Barátságos emberek élnek ott. Segítenek majd neked. Viszlát! – mondta Seli.
– Várj! Köszönöm szépen! Látlak még? – köszönte meg a férfi.
– Nem hiszem! – mondta Seli.
– Szeretnék megismerni! Martinnak hívnak. – mondta a férfi.

Igaz, még mozdulni sem tudott. Nem látta, hogy Seli nem ember, hanem sellő. Seli elfordult, és eltűnt a tengerben.

Ahogy úszott egyre lejjebb a tengerben, elgondolkodott. A férfi helyes volt. Már vagy száz éve nem mentett meg senkit Seli. Igaz, eddig egyik sem tért ilyen hamar magához, de nem voltak ilyen helyesek. Elbűvölte a férfi kedves, és finom hangjával. Látni akarja! Gyönyörűnek nevezte! Valami nagyon furcsát érzett a szívében. Hazaért a tenger mélyén levő otthonukba. Csodás helyen élt. Édesapja mindent megadott neki. Már várta haza. Nem kellett szavak, olvasott lánya fejében. Megrázta a fejét, és ennyit mondott.

- Tudod, hogy tilos! Veszélyes!
– Tudom, apa! A szívemre hallgattam. Ez olyan nagy baj? – kérdezte Seli.
– Baj is, meg nem is. Csodás teremtés vagy. Érzelmes, jószívű. Viszont titokban kell tartanunk az emberek előtt azt, hogy létezőnk, ezt te is tudod. válaszolta az apja.
– Értem, apa! Nem fordul elő többet. – mondta szomorúan Seli.

Az apja figyelte a lányát, és látta, nem biztos, hogy szót fogad. Túl jószívű teremtés lett Seli, ezt az anyjától örökölte.

Seli, ahogy pihent, a férfi arcát és hangját felidézte. Martin elbűvölte a lányt. Mit szólna hozzá, ha tudná, ő egy sellő? Nem lehet, nem ismerheti meg jobban. Martin ember. El kell felejtene!

Ahogy Martin összeszedte magát, elindult az illatok irányába. Sötétedett, és a gyenge szellő illatokat hozott. A faluból érkeztek. Gyenge volt még. Ahogy bevánszorgott a faluba, az emberek gyorsan odaszaladtak hozzá. Látták, hogy hajótörött. Bekísérték az egyik házba. Meleg étellel kínálták. Kapott egy szobát, és pihenhetett. Nagyon kimerült, de Seli arca volt előtte. Gyönyörű volt! Akár egy angyal. Elaludt. Azt álmodta, hogy egy

gyönyörű nő viszi, úszik vele a tengerben. Felriadt. Vagy nem is álom volt talán?

Másnap beszélgetett a falusi emberekkel. Elmondta, hogy valaki megmentette. Elmesélték, hogy az idősek több ilyen történetet hallottak az ő szüleiktől. Egy gyönyörű női sellő mentette meg az embereket. De ezek csak mesék, ő szerintük.

Martin minden nap elsétált a partra. Tudta, a barátai mind meghaltak. Pedig csak a szabadságukat akarták eltölteni a tengeren. Sajnálta őket. Ő maradt egyedül életben. Láta, hogyan süllyedt el a hajójuk. Leült egy sziklára, és onnan nézte a már békésen hullámozó nagy vizet.

Seli messziről figyelte. Minden nap nézte, és egyre jobban vágyott a férfi közelségére. Martin is várta, hátha felbukkan a gyönyörű nő. Teltek a napok, hetek, és Martin tudta, haza kell mennie. A gyönyörű nő nem jött vissza.

Seli döntött végül. Megszólítja. Elmondja neki, hogy ő sellő. Lesz, ami lesz. A Nap aranyló sugarai ragyogtak a nyugodt tengeren, amikor Seli megszólította Martint. Az a szokott sziklán üldögélt, és nézte a tengert.

– Szia Martin! – Odaúszott a szikla mellé.

– Szia Seli! Hát csak eljöttél? Gyere, ülj ide mellém. – kérte Martin.

– Rendben! De előtte el kell mondanom valamit. Martin, tudod én nem ember vagyok. Illetve az is, félig. Sellő vagyok. Elfogadod ezt? Válaszolj őszintén. Ha nem, akkor eltűnök, és soha többet nem látsz – mondta Seli.

Felült a sziklára Martin mellé. Martin nézte az uszonyait. Gyönyörűen csillogtak a napfényben. Pár percig meg sem tudott szólalni. Nézte Seli gyönyörű arcát, hosszú aranyszőke haját, a csillogó uszonyát. Létezik? Nem álmodik? Itt ül mellettem a nő, akibe beleszerettem, és ő egy sellő! Eldöntötte, hogy szeretné jobban megismerni. Hogy milyen jövőjük lehet kettejüknek, az még rejtély marad.

– Nagyon megleptél! Azt hittem, ti nem is léteztek. Nem zavar. Minden nap vártalak! Ahogy megláttalak először, már akkor beléd szerettem. Elbűvöltél. – válaszolta Martin.

Átölelte Selit, és megcsókolták egymást. Jó ideje vágytak már egymásra. Seli elmesélte, hogy milyen életet él a tenger mélyén. Több százéves már. Martin elmondta, hogy harmincnégy éves mérnök. Szabadságon van éppen. Mindent megtudtak egymásról. Selibe kapaszkodva bejárták a tengert. Sokat voltak együtt.

A falubelieknek feltűnt, hogy sokat van oda a tengerparton. nem tartották túl jó dolognak.

Seli apja is követte egyszer a lányát és meglátta őket együtt. Látta, ahogy ölelik, csókolják egymást. Mérges lett, sőt dühös. Alig várta, hogy hazajérjen a lánya.

– Merre jársz minden este? Túl sokat vagy el. – kérdezte.

– Tudod, apa, megyek, segítek a tenger állatainak. – lódított. Pedig tudta, hogy az apja olvas a fejében.

– Seli, kérlek, légy velem őszinte! Az igazat mondd! – mondta mérgesen az apja.

– Hát jó! Apa, szerelmes lettem Martinba! Tudom, ő ember. A szívemnek nem tudok parancsolni! Ő is szeret. Az első pillanattól, ahogy meglátott. – válaszolta Seli.

– Lányom, ő ember! Nem lehet együtt közös jövőtök! Ezt te is tudod! Volt pár ilyen eset a történelmünk során, de mind tragikus véget ért. Nem találkozhatasz vele soha többet! Megtiltom! Bezárlak, ha nem fogadsz szót. – mondta dühösen az apa.

– Apa legalább hadd búcsúzzak el tőle. Kérlek! – könyörgött Seli.

– Rendben! Azt megengedem. – válaszolta az apa.

Seli, mint minden este, naplementekor ment találkozni Martinnal. Sírva úszott a sziklához, ahol már várta a férfi.

– Mi a baj szerelmem? – kérdezte.

– Apám rájött, hogy veled találkozom, és megtiltotta. Nincs közös jövőnk, mert te ember vagy, én meg sellő. Mit tehetünk? Mondd mit? Igaza van. Hiába szeretjük egymást. Az én otthonom a tenger, a tied a Föld. Szerelmem, nem találkozhatunk többet. El kell felejtenuk egymást – mondta könnyes szemekkel Seli.

– Drágám, igen, két külön világban nőünk fel. Lennie kell megoldásnak. Én nem akarok elveszíteni! Veled akarom leélni az életemet. Sma- ragdzöld szemű gyermekeket akarok veled felnevelni. Meg kell találnunk a megoldást! – válaszolta Martin.

Ölelte, csókolta vigasztalta Selit. Elmondta, pár hétre hazautazik Ameri- kába, és elintézi a dolgait. Vissza fog jönni. Itt várja majd a sziklánál a szokott helyen.

Nagyon nehezen váltak el egymástól.

Martin hazament. Elintézte az ügyes-bajos dolgait, ami több hetet vett igénybe. A barátai halálát is el kellett mondania a szüleiknek. Hiányzott neki Seli.

Alig várta, hogy újra lássa. Nem is sejtette, hogy Seli mennyit sír, mert apja elmagyarázta neki, hogy soha többet nem láthatja Martint.

Volt viszont egy öreg sellő a tenger-városban, Zineában. Egyszer vélet- lenül meghallotta Seli, hogy ő olyan dolgokat is tud, amik réges-régen történtek, sok ezer évvel ezelőtt. Úgy döntött, hogy meglátogatja. Többezer éves volt, az apjánál jóval öregebb. A legrégebbi lakó Zineá- ban, Mireának hívták. Seli beúszott az otthonába. Mirea ránézett, és ol- vasott a fejében.

De azért megkérdezte:

– Mi járatban, fiatal lány?

– Szeretném, ha mesélne nekem olyan történetet, amikor egy sellő és egy ember szerelmes lett a múltban. – válaszolta Seli.

– Érdekes dolgot kérsz tőlem. Miért nem inkább azt kérdezted, van-e megoldás arra, hogy együtt élj az ember-szerelmeddel? – kérdezett vissza Mirea.

– Ó! Maga tudja? Honnan? Olvas bennem? Kérem, segítsen nekünk! Lennie kell megoldásnak! Ugye van? – kérdezett meglepetten Seli.

– Hallottam egy varázsitalról. Egyszer az üknagyanyám is szerelmes lett egy emberbe. Lábakat kért magának. A varázslat nem sikerült, de ük- nagyapám viszont uszonyokat, és kopoltyút kapott. Itt élt sok száz évig boldogan a Zineában. – ennyit tudok segíteni.

– A varázsital receptjét nem tudja Mirea? – kérdezte Seli.

– Ha apád megtudja, hogy itt jártál, és én segítettem neked, ki fog engem tiltani városból. – mondta Mirea.

– Nem mondom el! Megígérem! Kérem, segítsen! – könyörgött Seli.

– Látom, tiszta a szerelmed a férfi iránt. Az ő szerelme is tiszta irántad. Lehet, hogy sikerülni fog a varázslat. Egy titka van. Magában a varázslat kevés. Tiszta szív kell, mind a kettőtök tiszta szíve. Átadom a varázsigét és a receptet. Neked kell megfőznöd. A férfinak kell meginnia. Uszonyai lesznek és kopoltyúja, hogy itt élhessen veled. Teljesen le kell mondania a földi életéről. Soha nem térhet vissza. Ezt tudatosítsd vele. Sok szerencsét kívánok! Ha minden sikerül, várlak titeket egy finom ebédre. – fejezte be a beszélgetést Mirea.

Megölelte Mirea Selit. Csodálta a lányt. A benne lévő szerelmet, szenvedélyt. Seli is megölelte, és megköszönte a segítséget. Megígérte, Martinnal el fognak jönni egy ebédre.

Hazaért, és elolvasta a receptet. Napokig a tenger mélyét járta, mire összeszedte a különleges növényeket. Volt egy, ami nagyon ritka volt. Át kellett úsznia a világ másik végére érte. Megtalálta azt is. Titokban, amikor az apja nem volt otthon, elment pár napra, elkészítette.

Közben minden este elment a találkozóhelyükre. Martint várta. Hitte, hogy eljön. Bízott benne. Érezte.

Martin már úton volt Selihez. Alig várta, hogy újra megölelhesse. A kis faluban örömmel fogadták. Sok finom édességet vitt a gyerekeknek. Kiált a sziklára, úgy várta Selit. Boldogan látta a lányt, hogy visszatért. Ölelték, csókolták egymást.

– Martin, szerelmem! Megtaláltam a megoldást. Hallgass végig! – mondta Seli.

Elmesélte, hogy mit tudott meg Mireától. Hogyan szedte össze több napig, kutatta fel a különleges növényeket. A lényegét a végére hagyta.

– Ami a legfontosabb az, hogy neked lesz uszonyod és kopoltyúd. A földi életet teljesen el kell felejtened. Magad mögött kell hagynod. Igazán ezt akarod? Megteszed értünk? – kérdezte Seli.

– Valóban komoly döntést kell hoznom. Azt hiszem, már tudom a választ. Döntöttem. Sellő leszek. A te férjed. Apád is elfogad akkor. Feleségül vehetlek. Megtanítasz nekem mindent a sellő életről? –válaszolta Martin.

– Mindent megtanítok. Apám el fog fogadni. A férjem leszel, és én a feleséged. –válaszolta Seli.

Levette a nyakából a varázsitalt, és átnyújtotta Martinnak. Arra kérte, hogy feküdjön le azonnal, ha megitta a főzetet. Át fog változni. A lábai a vízben legyenek. Hogy be tudjon úszni majd a vízbe, mivel uszonyai nőnek.

Martin elhelyezkedett. Selivel megcsókoltak egymást. Megsimogatta utoljára a lábait. Megitta a varázsitalt. Seli elmondta a varázsigét. Csillogó fények vették körbe őket, amik Martinba beleáramoltak. Ragyogott a teste. A lába átalakult uszonnyá. A feje is átalakult, lett kopoltyúja. Pár perc alatt sellő lett. Kinyitotta a szemeit. Ránézett az uszonyára, és mosolygott. Selivel átölelték egymást. Boldogok voltak. Sikerült!

Együtt beúsztak a tengerbe. Martin visszanézett a földre. Már nem az az otthona. A tenger lett az új otthona, szerelmével, Selivel.

Seli hazavitte Martint. Bemutattatta őt az apjának. Az csak nézte a férfit. Szemlélte. Bólogatott közben. Seli mindent elmondott neki. Az apja büszke volt a lányára. Micsoda szerelem az övéké!

Kitűzték az esküvő napját. Míreát meglátogatták. Mírea boldog volt, hogy segíthetett, és sikerült Selinek és Martinnak, hogy egy pár legyenek. Meghívták az esküvőjükre is. Hetedhét országra szóló nagy lakodalmat rendeztek.

Több smaragdzöld szemű gyermekük is született. Boldogan élnek már sokszáz éve együtt. Seli sokszor megemlegeti Martinnak, milyen jó, hogy hallgatott a szívére, és visszafordult, amikor Martin segítségért kiabált. Martin meg furcsa módon, de örült, hogy hajótörött lett. Mert csak így találkozhatott az igaz szerelmével Selivel. Minden úgy volt jó, ahogy történt. A tenger lánya lett a szerelme, a felesége, a gyermekei anyja.

Albert a beszélő cica

Egy szép kis faluban élt az öt éves Samu a szüleivel egy kertes házban, ahol sok, sok fa és virág vette körbe a házat. A falu lakói nagyon kedves emberek voltak, mesterségükkel cserekereskedelmet folytattak. Valaki kenyeret sütött, a másik család gyümölcsöket termesztett, és egymás között cserélgették a portékájukat. Nem ismerték a pénzt, nem létezett. Boldogan éltek a faluban az emberek. Olyan volt a falu, mint egy kis tündérfalu. Ott élt Samu is a szüleivel. Samu szülei süteményeket készítettek, cukrászok voltak. Samu nagyon sírt, mert már jó ideje könyörgött a szüleinek egy kiscicáért. A szülei nem akartak cicát a házba, még az udvarra sem, mert a süteménykészítés miatt nagyon oda kellett figyelni a tisztaságra. A cica meg milyen? Mindenhova felugrik, szemtelen. Nem lehet megtanítani, mert pimasz.

- Anya, Apa szeretnék egy kiscicát! – könyörgött Samu.
- Nem lehet, már ezerszer megmondtam! Samu kisfiam, tudod milyen a macska, nevelhetetlen! – mondta Samu anyukája.
- Én megtanítom mindenre! – mondta a kisfiú.
- Nem és kész! – zárta le a témát az anyukája.
- Akkor szerzek magamnak! – válaszolt dühösen Samu.

A kisfiú mérgesen, dacosan bepakolt a hátizsákjába egy kis pogácsát, egy üveg vizet és elindult, mert eldöntötte, hogy világgá megy. A szülei éppen süteményeket sütöttek, észre sem vették Samut, ahogy kilépett az ajtón. A falu szélén volt egy nagyerdő. Elkezdett esteledni szürkülni. Samu nem félt, gondolta hátha talál ott egy kiscicát. Mérgelődött magában, dühös volt, hogy őt bizony a szülei nem szeretik. Annyira vágyott a szíve mélyén egy kiscicára. Belépett az erdőbe, ment, ment majd leült egy fa tövébe. Félelmetes hangok jöttek mindenhonnan. A fák levelei susogtak, recsegéseket hallott, mintha valaki közeledne, a baglyok huhogtak. Megijedt, és elkezdett félni. Már a dühe is eltűnt. Akkor eszébe jutott a kiscica. Tiszta szívéből vágyott rá. Összekulcsolta a kis kezét és hangosan imádkozott.

- Kedves Istenem! Kicsi vagyok még csak öt éves. Tudom, hogy létezel, mert annyi szépséget láttam már eddig is, anyukám elmondta nekem, hogy te teremtetted a fákat a virágokat és a csodaszép pillangókat is.

Mondd meg nekem hogyan lehetne nekem egy cicám? – imádkozott könnyes szemekkel a kicsi Samu az Istenhez.

Egyszer csak mit lát, egy fehér fekete tarka cica volt előtte. A fején egy pici korona. A cica megszólalt:

– Szia Samu! A nevem Albert, tiszta szívből akartál egy cicát, és én meghallottam és jöttem hozzád. Én a Macskák Birodalmában élek egy másik világban. Jöttem, hogy szeresselek, és te is engem. – mondta a cica.

– Szia Albert! Jaj, de örülök neked! – mondta ámulva, bámulva Samu. Felvette az ölébe és elkezdte simogatni, Albert meg dorombolt neki. Majd csak ezután kérdezte meg Samu:

– Albert te tudsz beszélni emberi nyelven?

– Igen tudok, de csak neked beszélek, senki másnak. Nem is kell elmondani senkinek. – válaszolt a cica.

– Jó nem mondom el senkinek! Sajnos nem mehetek haza, mert a szüleim nem engedik meg nekem, hogy legyen egy cicám, így itt kell maradnunk az erdőben. Keresnünk kell egy helyet, ahol aludhatunk. Van nálam pogácsa, azt megesszük vacsorára. – mondta Samu Albertnak.

– Haza kell menned, itt nem maradhatsz, ez nem biztonságos. Segítek hazamenned. Tudod én nem hétköznapi cica vagyok. A szüleid szeretnek, és biztosan keresnek, aggódnak érted. – próbálta Albert rávenni Samut, hogy hazamenjenek.

– Nem megyünk haza. Gyere ide Albert! – felvette a cicát Samu és egyre beljebb haladtak az erdőben.

A nap lemenőben volt, a fények már szinte be sem szűrődtek az erdőbe. Egy hegy lábához értek. A kisfiú meglátott egy bejáratot mely egy barlang bejárata volt. Sötét volt bent, így nem mert bemenni csak a bejáratnál ült le. Elővette a kis pogácsáját megosztotta Alberttel, és ittak egy kis vizet is.

Közben a szülei is észrevették, hogy eltűnt Samu. Az egész falu elkezdte keresni. Nem találták sehol a faluban. Nagyon megijedtek a szülők. Rájöttek, hogy bemehetett az erdőbe. Lámpákkal kisebb csoportokban indultak el a falu lakói Samu keresésére az erdőbe. Samu kezdett fájni, és álmos lenni, de boldogan ölelte és simogatta a cicáját.

– Drága Samu! Haza kellene indulnunk. Megfázol itt a hidegben. Én mindig veled leszek, ha hívsz ott termek nálad. Nagyon szeretlek, és a szüleid már biztosan keresnek. Induljunk haza. Én tudok varázsolni, segíték hazajutni és kérlek bízz bennem. A szüleid jó emberek. Gyere induljunk! – győzködte Albert Samut.

– Rendben menjünk haza. Már nagyon álmos vagyok és félek is ebben az erdőben, és hiányzik Anya meg Apa. De mi lesz, ha nem vihetlek be a házba, mert nem engedik meg? Nem akarlak elveszíteni! Annyira örülök neked, és boldog vagyok, hogy itt vagy velem kiscicám! – mondta Samu.

– Minden rendben lesz, bízz bennem! Albert elmondott egy varázsigét hangosan: – Szentjánosbogarak jöjjetek, most itt a helyetek! Világítsatok és utat mutassatok!

Hirtelen megjelentek a szentjánosbogarak és hosszú csíkban világítottak. Samu csak ámult és tátva maradt a szája a sok világító bogár láttán. Tudta a pici fiú, hogy neki egy csoda macskája lett, és a szívét boldogság járta át. Viszont félt is, mert tudta a szülei lefognak szidni, mert világgá ment, és attól is félt, hogy elveszíti Albertet, mert nem lehet cicája, nem engedik.

Albert és Samu elindultak a szentjánosbogarak után. Mentek szépen haladtak kifelé az erdőből. A falu lakói, és a szülei egyre beljebb haladtak az erdőbe, ahogy kiabálták Samu nevét. Samu apukája észrevette a világító szentjánosbogarakat, és elindult abba az irányba. Samu meghallotta a nevét. Anyukája elkezdett szaladni Samu felé. Samu a macskáját szorítva szaladt az anyukájához. Megölelték egymást.

– Drága kisfiam, végre megvagy! Miért mentél el? – kérdezte az anyukája.
– Azért mentem világgá, mert nem engeditek meg, hogy legyen egy cicám. Anya lett egy cicám, látod? Albert a neve! – mondta boldogan Samu. – Nem haragszotok rám? – Nézett a szüleire Samu.

– Hazahozhatod a cicát, és nem haragszunk. Otthon beszélgetünk. Menjünk haza, az egész falu téged keres az erdőben. Szólnunk kell mindenkinek, hogy megtaláltunk téged. – mondta az anyukája.

Apukája ment szólani, hogy megtalálták Samut. Közben hazaértek. A szentjánosbogarak a házuk ajtajáig kísérték őket, csodálva nézték a szülei. Nem értették hogyan teremtek az erdőbe, és világították az utat.

Samu elmondta miért ment világgá, hogyan termett ott Albert a cica, és nem tudta megállni, elmondta, hogy tud beszélni emberi nyelven. A varázslatot is, ahogy Albert odahívta a bogarakat, hogy mutassák az utat. Persze a szülei nem hitték el, de a szentjánosbogarak megjelenése elgondolkodtatta őket. A cica csak figyelt, és egyszer csak megszólalt:

– Drága Anyuka és Apuka! Albert vagyok és tudok beszélni. A Macskák Birodalmából jöttem. Samu imádkozására, megható szívbéli kérésére jöttem hozzá. Szeretnék az élete része lenni. Megengedik nekem, hogy itt legyek? A családjuk tagja legyek? – mutatkozott be a cica.

– Ó! Hogyne! – dadogták meglepődve a szülők.

– Hogyan tudsz beszélni? – kérdezték a szülők.

– Én a Macska Birodalom királyának a fia vagyok. Azért is van koronám. A szüleim is tudnak beszélni emberi nyelven, és varázsolni is. Ritkán jelenünk meg embereknek. Samu esete megható volt, és apám megengedte, hogy eljöjjek ide, és itt éljek Samuval, addig amíg szüksége van rám. – válaszolt Albert.

– Maradhatsz természetesen. Boldogok vagyunk, hogy Samut választottad, és kiségtetted az erdő sötétjéből. Hálásan köszönjük neked. – válaszolta az apuka.

– Megkérdezném tőled, hogy a süteményeket nem fogod-e bántani? Nem ugrálsz fel az asztalokra, ugye? Tisztaságra vigyázol? Tiszta cica vagy Albert? – kérdezte érdeklődően az anyuka.

– Nagyon tiszta vagyok!! Naponta többször is nyalogatom, tisztítom magamat. Okos vagyok, és nem fogok az asztalokra ugrálni, messziről kerülöm majd a süteményeket. Nem szeretem annyira az édest, jobban szeretem a halat. – válaszolt a kérdésekre a cica.

– Szuper! Anya, Apa akkor tényleg maradhat Albert? Nagyon szépen köszönöm! – tiszta szívből örült Samu, és közben Albertet simogatta.

Már nagyon álmos volt, alig bírta nyitva tartani a szemeit. Anyukája lefektette, betakarta, és adott neki egy jóéjt puszit. Apukája is megsimogatta és rámosolygott. Nagyon örült, hogy ilyen bátor, és okos kisfia van. Albert dorombolva ott feküdt Samu mellett. Elkezdett egy mesét mondani neki a Macska Birodalomról. Samu álmosan hallgatta és elaludt boldogan a cicáját ölelve.

Zelda boszorkány szíve

Hol volt, hol nem volt, volt egy Boldog világ, hol az emberek nem ismerték gonoszságot. Náluk nem létezett, csak a szeretet. Gyönyörű helyen éltek, a fák pompáztak, a virágok illatoztak, az emberek mosolyogtak. Takaros házikókban éltek, a virágok pompáztak az ablak alatt, és illatuk bejárta házakat. Az emberek tették- vették dolgaikat, a gyerekek játszottak, kergették a színes pillangókat, labdáztak, és énekeltek. Távol a Boldog világtól, egy hegy tetején élt egy kővárban Zelda, a gonosz boszorkány. Több ezeréves volt, és nagyon csúnya. A háta görnyedt, púpos, arca rücskös és szemölcsös, az orra nagy és hegyes. Haja ritka és szürke színű volt. Egy nagy vörös kendő volt mindig a fején. Járt a világokat és mindenkinek csak ártott, rávette az embereket, hogy másokat bántsanak, elültette a gonoszságot az emberek szívébe. Hiszen ő velejéig romlott volt. A kedvenc szórakozása az volt, hogy békává varázsolta az embereket, vagy kővé. Történt egy nap, hogy rátalált a Boldog világra. Fel is kiáltott örömeiben:

– Ez az! Itt mennyi boldog ember van, na nem sokáig! Kíélvezhetem a gonoszságomat! Megrontom mindegyiket! – kacagott gúnyosan Zelda, a boszi.

Volt egy macskája, mindenhová magával vitte, hozzá beszélt állandóan. Kihez is beszélt volna? Nem volt senkije. A macska fekete színű volt és nagyon sunyi, ráadásul jó kövér, mert Zelda mindig tömte étellel. Lusta volt, mindig csak feküdt. Turbó volt a neve, ami pont az ellenkezője volt annak amilyen a macska volt. Turbó imádta Zeldát, és Zelda is őt. Eljött az este, Zelda elővette a seprűjét, szólt Turbónak, hogy indulás, és hopp már Turbóval a hátán repültek is a boldog világba. Zelda már alig várta, hogy újra bánthassa az embereket, jókat kacagott és visongatott repülés közben. Berepült egy házba és odaállt az egyik ember ágya mellé és elmondta a varázsigét.

– Fieri ranae! (Legyél béka!) – mormolta Zelda.

Várta, hogy valami történjen, de semmi. Elmondta még egyszer, még egyszer. Most sem történt semmi. Nagyon mérges lett. Mérgében hátára vette Turbót, és hazament.

Gondolkodott, miért nem működött a varázsige? Vakargatta a rücskös fejét, de nem jött rá. Visszament másnap, harmadnap, és újra próbált békává varázsolni most egy másik embert, de semmi. Kudarcot vallott Zelda. Már nem is érdekelte, hogy miért nem működik varázslata. Azt érezte, vágyik oda, a Boldog világba. Nappal is ment, és láthatatlanul figyelte őket. Úgy döntött, hogy megjelenik nekik. Kedvesen fogadták, beszélgettek vele az emberek, és étellel, itallal kínálták. Minden nap ment hozzájuk. Észre sem vette, hogy addig-addig járt oda, hogy a szívéből eltűnt a gonoszság. Vajon miért tűnt el? A Boldog világ, ahol csak szeretet volt, kezdte átjárni Zelda szívét. Ahogy a szíve változott, Zelda külseje is megszépült, eltűnt a sok szemölcsse, arca szép lett, mint a szíve. Mindenkinek segített, soha többet nem bántott senkit. Minden este körbevettek a gyerekek, és mesét mondott nekik. Zelda boldog, jóságos boszorkány lett, aki mindenkit szeretett, és őt is megszerették az emberek.

Bánat király és a szerelem

Hol volt, volt hol nem volt, volt egyszer valahol egy királyság. Ennek a királyságnak a királya Bánat király volt. A király tele volt bánattal és szomorúsággal. A könnycseppjei szürke színűek voltak, amikor sírt. Fialat volt még, és nagyon szép király, de meg volt keseredve. Mindennap, amikor megérezte, hogy valaki bánatos lett, odament, odarepült az emberekhez, és elültette a szívükbe a bánatot, keserűséget, szomorúságot. Ha sikerült neki olyan mélyen az ember szívébe beültetni, még szegény ember bele is halt a szomorúságába. Bánat király varázslatos képessége az volt, hogy tudott repülni, mert az apukája tündér volt. Az anyukája ember. Sajnos, a királyságban több volt a bánatos ember, mint a boldog. Az égen a felhők is csupa szürkéséggel borították be az eget. A Nap néha ragyogott fel az égbolton. A házak falait is szürkészínűre festették az emberek. Alig akadt egy pár színes és vidám ember és mosolygós boldog gyerek.

Élt a királyságban egy királynő is. Ő volt a Boldogság királynő. Varázslatos képessége volt, mert a nagyszülei tündérek voltak. Valamikor ők uralkodtak a királyságban, de elveszítették a trónt, mert legyőzte a Bánat király apja az ő édesapját. Nagyon szép palotája volt, tele virágokkal, ahol az égen a felhők fehéren fodrozódtak, a Nap is fényesen ontotta a sugarait. Sajnos, sokszor a szürke felhők többször voltak jelen az égbolton,

és sokszor teljesen beborult az ég felettük. Nagyon igyekezett a Boldogság királynő, hogy a boldogság uralja a királyságot, de sokszor elfáradt, mert nem volt könnyű az emberek szívébe a boldogságot beültetni. Gyönyörű haja aranszínben pompázott, amikor repült, és lobogott a szélben arany haját, mindenki csodálta. A szárnyait kitérve kellemes virágillatot hagyott maga után. Égkék szemeiből boldogság áradt. Amikor az örömtől sírt, a szemeiből szivárványszínű könnycseppek folytak. Állandó mosollyal arcán az emberek szívét felmelegítette. Szolgálatot végzett, ahol csak tudott, szeretetet vitt az emberek szívébe és életébe.

Történt egy napon, hogy Kristóf gyönyörű biciklit kapott a születésnapjára. Anyukája és apukája örömmel adták át neki, hogy ezzel a biciklivel tanuljon meg kerekezni. Boldog volt Kristóf, csak úgy csillogtak a szemei az örömtől. Ki is készítették neki a biciklit, és nagy szemekkel figyelték, segítették a szülők tartották a biciklit, fogták az ülés hátulját, hogy minél hamarabb megtanuljon egyensúlyozni Kristóf. Már sokat gyakorolt, és egész ügyesen ment a kerékpározás, amikor egyszer csak elveszítette az egyensúlyát, és mivel még nem volt teljesen magabiztos Kristóf, hatalmasat esett. Nagyon megütötte magát, hangosan sírt, és csak úgy potyogtak a könnyei! Az egyik térdén jó nagy csúnya seb keletkezett, mely vérzett is. A seb telement porral, és fűszálakkal. A szülők futva igyekeztek Kristófhoz, hogy segítsenek neki

– Anya, Apa, nagyon fáj! – kiabálta Kristóf.

– Semmi baj, kicsim! Elég csúnya sebet szereztél, de meg fog gyógyulni. Ne sírjál, mindjárt kitisztítom a sebedet, és bekenem a kenőccsel. – válaszolta az anyukája Kristófnak.

Bementek a házba, az anyuka ellátta a sebeket, de Kristóf még mindig szipogott, mert bizony nagyon fáj a lába. Az apukája elmondta, hogy ez katonadolog. Erős és ügyes fiú, hamar meggyógyul. Nem is mert zokogni, hiszen ő erős fiú, ezért csak szipogott. Kavarogetak benne az érzések, hogy soha többet nem próbál meg biciklizni, mert félt, hogy újra elesik. Viszont annyira akart száguldozni és bravúroskodni, mint a többi nagyfiú. Minden vágya az volt, hogy megtanuljon biciklizni.

Erre a nagy sírásra és félelemre, szomorúságra felfigyelt a Bánat király. Gondolta, na most ismét lesz egy alattvalója. Ki is tárta szárnyait, hogy

felkeresse a kisfiút és beültesse a szívébe a bánatot. Ahogy repült az égen a szürke felhők között, biztos volt benne, hogy egy időre elveszi Kristóf kedvét attól, hogy megtanuljon biciklizni.

Ahogy viszont Kristófnak csillapodott a fájdalma, egyre erősödött benne az a gondolat, hogy ő bizony újra megpróbálkozik a biciklizéssel. Nézte a szép új biciklit, megfogta, és kivitte az utcára. Szeretettel gondolt arra az érzésre, hogy ő bizony mindjárt megtanul biciklizni, és csak úgy száguldozik majd az utcában.

Bizony, ezt azonban megérezte a Boldogság királynő és tudta, mennie kell, hogy az örömet, a boldogságérzést Kristófnak megerősítse a szívében. Kitérta a szárnyait, melyekből virágillat áradt, és boldogan elindult Kristófhoz. A kisfiú bekötött lábbal állt a biciklije mellett. Apukája mondta neki, hogy pihentesse még egy kicsit a lábait, majd megtanul még biciklizni. Kristóf azt mondta neki:

– Apa! Én már nagyfiú vagyok! Erős! Nem adom fel, és akkor is megtanulok biciklizni, ha fáj a lábam! – mondta büszkén és magabiztosan a kisfiú.

– Ahogy te érzed, kisfiam! Én büszke vagyok rád! Próbálkozzál, és a kintartás meghozza a gyümölcsét, hidd el! Én már csak tudom! Menni fog, és holnap már együtt biciklizünk! – mondta az apukája mosolyogva a kisfiának.

Persze, figyelték a szülők, vajon tényleg megpróbálja-e Kristóf, vagy fél még, és nem mer újra ráülni a biciklire.

Közben megérkezett a Bánat király nagy sebbel lobbal a kisfiúhoz. Figyelte, mit érez, és mit gondol, meglepetésére azt tapasztalta, hogy Kristóf már csak egy kicsit fél, és nincs benne annyi bánat, sőt, minimálisra csökkent ez az érzés benne. Gondolta: – na, akkor most nekifog, és fel erősíti benne a bánat érzést, és elveszi a kedvét örökre attól, hogy biciklire üljön. Éppen hozzá akart fogni, amikor megérkezett a Boldogság királynő.

Még soha nem találkoztak korábban. Mind a ketten meglepődtek. Nézték egymást. A Bánat király szeméi kerekre nyíltak, olyan szépnek találta a királynőt, hogy észre sem vette: a szívébe beköltözött a szeretet. Igaz,

még csak elkezdődött a változás a szívében. Boldogság királynő is megfigyelte, milyen jóképű a király, csak ne lenne olyan bánatos és szomorú! Tetszett neki, hogy magas és a fekete haja kékesen csillogott a fényben. A nagy barna szemével nézte őt. Megszólalt:

– Szervusz, Bánat Király! Jobb lesz, ha elmész, mert Kristóf még ma meg fog tanulni biciklizni. Sokkal több benne a szeretet, mint a bánat, a szomorúság – mondta kedvesen, de határozottan a királynő.

– Szervusz, Boldogság királynő! Nem mondd, hiszen én is látom! Mire ideértem, átváltozott az érzése. Amikor még elindultam, bánatos volt, és tele fájdalommal, félelemmel. Tied a kisfiú. Nyertél! – válaszolta bánatosan a király.

– Örülök, hogy belátod! – válaszolta mosolyogva Boldogság királynő.

Ahogy Bánat király figyelte a szép, mosolygós királynőt, egyre jobban tetszett neki. Gyönyörűnek találta, és a szíve egyre melegebb lett. Érezte, valami nincs rendben vele. Ilyet még soha nem érzett, mert csak a bánatot, szomorúságot, és fájdalmat ismerte egész életében. Gyorsan elköszönt, és hazarepült.

Hívatta az orvosait, és megvizsgáltatta magát, mert azt hitte, beteg lett, és meg fog halni. Arca elkezdett kifehéredni, a szürkeség eltűnt az arcáról. A szemei csillogni kezdtek. A szíve egyre melegebb lett, és bizsergett a szeretettől. Nem ismerte ezt az érzést. Nem tudta mi ez. Az orvosok nem találtak semmiféle betegséget. Nem hitte el. Újabb és újabb orvosokat hívatott, de mind ugyanazt mondta: nincsen semmi baja.

Volt egy öreg szolgája, aki születésétől mellette volt. Jól ismerte a királyt, és király csak őt tűrte meg magamellét. Ő sejtette, mi történhetett a királlyal, és a szíve mélyén örült is neki, mert az ő szívében soha nem halt ki a szeretet, csak jól elrejtette. Úgy látta, beszélnie kell a királlyal, és odaállt az ágya mellé, és megszólalt:

– Drága királyom! Tudod, hűségesen szolgáltalak egész életemben! Mindig melletted voltam. Soha nem hagytalak el, mióta megszületted. Most el kell mondanom neked, hogy mi történik veled. Engedd meg ezt nekem. Tudod, nem vagyok már fiatal, és sok mindent átéltem. Bizonyos dolgokat, amiket te nem.

– Mondjad szolgám! Tudom, meg fogok halni, azért érzem ezt a meleget a szívemben. – válaszolta bánatosan a király, és a szemeiből szürke könnyek helyett már fehér könnycseppek gurultak le az arcán.

– Dehogy fogsz, királyom! Te most nem haldokolsz, hanem éppen meggyógyulsz! Amit érzel, az a szeretet, és szerelem érzése. Beleszerettél a Boldogság királynőbe, a szíved azért melegszik, mert beleköltözött a szeretet.

– Ó! Tényleg! Neked elhiszem, amit mondasz. Most mit csináljak? Nem tudom... Adj tanácsot, kérlek! Szép a királynő, nagyon tetszik, de én biztosan nem tetszem neki. Hiszen ő ragyog, én meg szürke vagyok a bánattól. Hogyan közeledhetnék felé, ha én ilyen vagyok! – mondta bánatosan, szomorúan a király.

– Kedves királyom! Addig, amíg nem mész el hozzá, ezt nem tudhatod. És ha tetszel neki, és vonzódik hozzád? Már te is változtál, már a szemeid is ragyognak, a szíved szeretettel töltődik, a könnyeid fehérek lettek. – mondta a szolga.

– Igazad van, szolgám! Készülj, velem jössz, és én is kicsinosítom magam, azután indulunk! Kapsz egy repülő unikornist, azzal repülsz velem a Boldogság királynőhöz. – válaszolt a király.

Így is lett. Szépen felöltöztek, és útnak indultak. A király izgatott volt, de öröm töltötte el, hogy újra láthatja a szépséges királynőt. A szolga figyelte a királyt, és mosolygott, mert tudta, nagy változások lesznek a királyságban. Egyszer csak megérkeztek. A Bánat király csak ámult – bámult, mennyire szép helyen élt a királynő. Az ő királysága szürke és virágok nélküli volt.

– Mi járatban itt nálam, Bánat király – kérdezte a királynő.

– Hozzád jöttem, Boldogság királynő! El kell mondanom neked, hogy beléd szerettem. Amikor megláttalak, a szívem elkezdett meggyógyulni, mert megérintetted – vallott szerelmet a Bánat király.

Közben átnyújtotta a királynénak az ajándékot, amit neki hozott. Egy gyönyörű gyémántgyűrűt, ami még a király édesanyjáé volt.

– Szeretném, ha feleségül jönnél hozzám! – kérte meg a kezét a király.

A királynő nagyon meglepődött. Tetszett neki a király. Amikor először meglátta, már megragadta a figyelmét a jóképű király. Boldog volt, mert látta, hogy már a királyban is a szeretet uralkodik, nem a bánat. Amikor a király kimondta, hogy szereti, abban a pillanatban a királynő szíve egyesült a királyéval. Gyönyörű, rózsaszínű fény jött ki mind a kettőjük szívéből, és összefonódott. Mindenki csak nézte ezt a csodát.

– Igen, boldogan, leszek a feleséged! Ígérd meg nekem, addig nem tartunk lakodalmi ünnepséget, amíg a királyságodban akár csak egy bánatos ember is lesz! Mindenkihez elmegyünk, és átadjuk nekik a boldogságot a szívükbe. Tele lesz virággal és gyönyörű fákkal az egysz királyság – kérte a királynő a királyt.

– Rendben, Szerelmem! Úgy lesz, ahogy szeretnéd. Még a mai napon elkezdem a munkát. Ugye velem tartasz? Együtt megyünk? – kérdezte Bánat király.

– Igen természetesen! Együtt dolgozunk, és szórjuk szét a szeretetet és a boldogságot! – válaszolta Boldogság királynő mosolyogva.

El is indultak, és kézen fogva repültek egyik házból a másikba. Nevetve a boldogságtól az egész királyságot bejárták. Nem maradt ki egy ember sem, akinek szomorúság, bánat maradt volna szívében. Ezután készültek a nagy lakodalomra. Bánat király teljesen megváltozott. Mosolygós és boldog király lett. Hatalmas lakodalmat, ünnepséget rendeztek. Mindenki táncolt, mulatott és nevetett. Boldogan éltek amíg meg nem haltak.

Az én cicám

Az én cicám mindig éhes,
Szeretettelien édes,
A kérése sosem véges,
Dorombolni is képes.

A kandalló neki kedves,
Meleget ad, nem nedves,
A csirkehús számára értékes,
Ezzel sosem mértékes.

Mindene a kényeztetés,
Dagasztás és semmittevés,
Dörgölőzés, egerészás,
Fára mászás és hentergés.

B. Moravetz Edith

Bemutakozás

1945. március 4-én születtem Grazban. A világháború végén szüleimmel visszatértem Erdélybe, Besztercére. Itt nevelkedtem ebben a csodás környezetben, három öcsém-mel, szerény körülmények között, de szerető család körében.

Édesapánk tragikus hirtelenséggel fiatalon meghalt, ekkor Édesanyánk úgy döntött, hogy repatriálását kéri gyermekeivel nagyszüleinkhez. Így

kerültem érettségi után Budapestre, ahol huszonegy évesen férjhez mentem, három csodálatos lányom született. Boldogságomnak tizenkilenc év után válásom vetett véget. Ezután gyermekeimet egyedül neveltem. 1991-ben új remény költözött szívembe, ekkor kötöttük össze második férjemmel az életünket. Egymás megbecsülésében, szeretetben örülünk tizenkét unokánknak és négy dédunokánknak.

1985-ben kezdtem el írni visszaemlékezéseimet, prózában, „Miért” címmel 70. születésnapomra magánkiadásban jelentettem meg, szűk családi és baráti körnek. 2014-ben elvégeztem a Jobb agyféltekés rajztanfolyamot, melynek hatására portrékat rajzoltam; ekkor kezdtem el a versírást is... Szeretek olvasni, szeretem a művészetet, lenyűgöz a természet varázsa. Nem tanultam verset írni, gondolataim felbukkannak, ki kell írnom magamból lelkem rezdüléseit. Le kell írnom gyermekkorom emlékeit, a mesevilágot, melyet Erdély személyesít meg számomra, hadd ismerjék meg azok is, akik még soha nem jártak arra. Vagy elég egy szó, egy mondat, a napfelkelte, a szellő, amint titkokat súg a falevélnak, a gyermek kacaja, két öreg kéz, mely egymásba fonódik, a padon ülő kismama; bennem érzelmeket indít, s addig nem nyugszom meg, míg verssé nem válik. Vallom, hogy a szeretet mindent legyőz, igyekszem megértést, mosolyt, szeretetet nyújtani, odafigyelni embertársaimra. Életfelfogásom és

verseim rugója, egy nagyon régi mondás: „Mindig tud adni, akinek a szíve szeretettel van tele. A szeretethez nem kell teli erszény.” (Szent Ágoston) Férjemmel közösen adtuk ki verseinket – eddig 6 kötetünk jelent meg papíralapon, majd a MEK online formátumban is megjelentek. A versírást folytatom, megszületett az 1150. alkotásom is. Az Irodalmi Körök tagjaként igyekszem hasznosan tölteni időmet. Munkámért elismerésekkel jutalmaztak. Az Irodalmi Rádióban felolvasóesten mutathattam be a Férjem, s magam verseiből egy összeállítást, a Kláris Irodalmi Kör Nívódíj II. fokozatát nyújtotta át számomra. A Bársony Művészeti Kör által kiírt a Sárgaház pályázaton "Az Arany után..." c. versemmel elnyertem a II. díjat A Krúdy Gyula Irodalmi Kör Ezüst érmét vehettem át 2023-ban. Nagy megtiszteltetés ért, hogy tagjává lehettem A Hét Független Irodalmi, Kulturális Folyóiratnak - ahol több versem is megjelent.

REPÜLÜNK A MESÉBE

Pattanj ide mellém, varázsszőnyegemre,
Elrepülünk oda, hol mesék születnek:

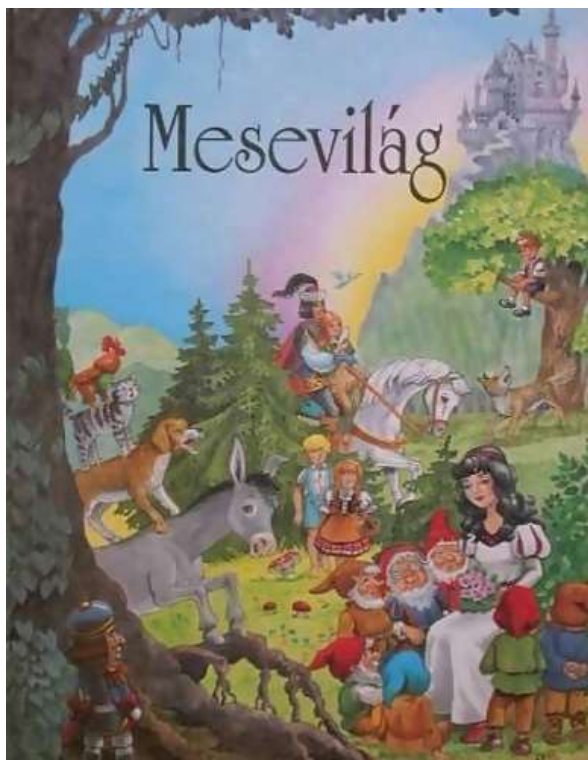
Óriási fa tövében
Gyülekeznek aprónépek:
Hüvelyk Matyi, a hét törpe,
No és ott van Hófehérke.

Nézd csak, ki ül az ág hegyen?
Varjú, sajtot tart csőrében.
Alatta a róka koma,
Reméli, lesz ma vacsora.

Fenn a dombon, kacsalábon
Áll egy elvarázsolt város.
Herceg indul felkeresni,
A királylányt ébreszteni.

A brémai muzsikuskok
Négyen vannak, ugye tudod?
Szamár, kutya, macska, kakas;
Hangjuk egymást túlszárnyalja.

Kis hableány: sellő lányka,
Micimackó és barátja.
Nosza, folytassátok tovább!
Ki tud több mesefigurát?

HOL IS KERESD APRÓFALVÁT?

Jártatok már Aprófalván?
Ha még nem, hát bemutatnám:
Kis szigeten található;
Lakják tündérek és manók.

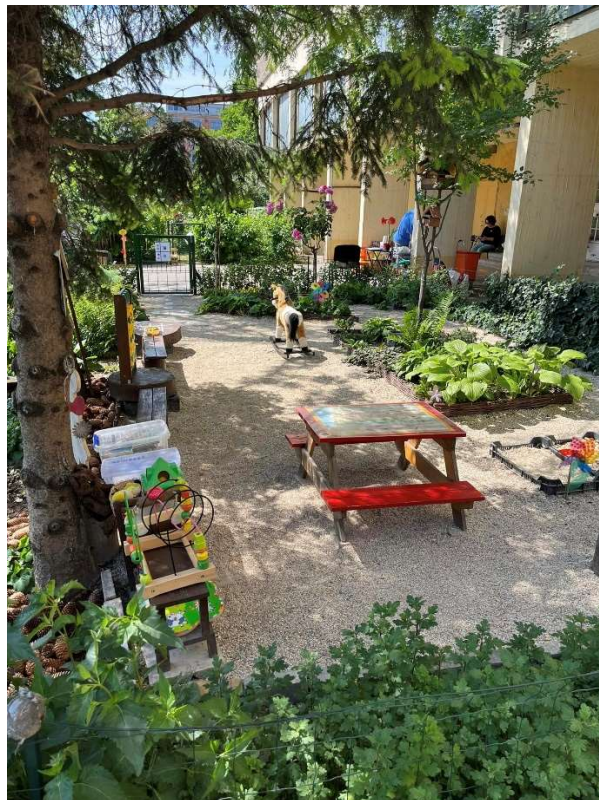
Kerek erdő veszi körbe,
Onnan jutsz a legelőre.
Csörgedezik Aranypatak,
Lubickolnak aranyhalak.

Bizony cseppek ott a házak,
Építettek ilyet, százat.
Templom tornya kimagaslik,
Kis harangja messze hallik.

Takaros kis utcák, kertek.
Szófogadók a gyerekek.
Szeretnek ők énekelni,
Dalaikat erdő zengi.

Ha szeretnéd megismerni,
Nem is kell messzire menni.
Hunyd be szemed, tárd ki szíved;
Angyalszárnyon szállnak hírek.

Iránytűd lesz a szeretet,
Elvezet e kis szigetre.
Jusson mese minden napra,
Gyermek, felnőtt hadd hallgassa.

KAKUKK – KERTBE

HÍVOGATÓ-CSALOGATÓ

Gyertek-gyertek apró népség!
Hívogatón vár egészség!
Cipőd leved! Próbálgassad!
Ez nem boszorkányvarázslat.

Apró lábak, óvatosan
tapossák már hamarosan,
fenyő alatt mezítlábas-
lépegetőt - nem parazsas.

Kis kavicsok, ha megböknek,
ne hidd, hogy győzhetetlenek!
Nevessetek, kacagjatok!
Lépjetek rá jobbra-balról.

Egyensúlyozz kezeiddel,
hajladozzál ügyességgel!
Ha elfáradsz kortyolj nagyot,
majd lehet tovább játszani!

Utánozzunk állatokat,
hallgassuk a madarakat.
Ugróiskolába járhatsz,
vagy dudorászva kószálhatsz.

Lehetőség van ezernyi,
virágot is öntözheti
kinek ahhoz lenne kedve,
brummoghat, akár egy medve.

Kis székedet kézbe veszed,
porolóhoz elviheted,
Diavetítés vár reád,
süteményt is megkóstolnád?

Mielőtt haza indulnál,
ahol finom vacsora vár,
KAKUKK jelvényt is megkapod,
büszkén magadon hordhatod.

Mindig várunk szeretettel,
jelvényedet ne felejtsd el!
Jókedved is hozd magaddal,
daloljunk a madarakkal.

GYERMEKNAP

Csodálkozik Aprófalva
összes apraja és nagyja.
Egy éj alatt tündérkezek
varázslattal díszítettek.

Ébredező gyermekeket
dal köszönti ezen reggel.
Gyermeknap van, ünnepeljünk
vidámságban velük együtt!

Utcabált rendeznek legott,
fánkot, tortát sütnék amott.
A gyerekek énekelnek,
mondogatnak új verseket.

Csillog-villog minden porta;
szivárvány jut ablakokra.
Kis kertekben a gyümölcsfák
szirmaikat kibontották.

Virágba borult a mező,
megélénkült már az erdő,
mint akik összebeszéltek,
felcsendül a madáréneke.

Állatkák is az erdőből
félénken, de mind előjön.
Apró kezek etetgetik,
simogatják, becézgetik.

Nyulak, őzek, mosómedvék
keresik gyermekek kedvét.
Csupa móka, csupa derű,
ez a nap a legnagyobb!

HOL TEREM A TARHONYA

Aprófalvi gyerekekkel
kisétáltunk a hegyekbe.
Szemléltük, hogy a tarhonya
fán terem, netán bokorba'.

Körülnéztünk még a mezőn,
hátha látjuk, szárán termőn.
Talán vetik, mint a búzát,
a rozst, zabot, kukoricát?

Találtunk is sok szép növényt,
amíg lábunk vágott ösvényt.
Csodáltunk érő gabonát,
nem leltük tarhonya nyomát.

A konyhába hazatérve,
nagyanyóka az ebédre
tésztát gyúrta, majd reszelte,
tarhonyát szétterítette.

LOVASKOCSIKÁZÁS

Aprófalva apró népe
Nevezetes napra ébredt.
Várt reájuk nagy utazás,
Elő is állt már a batár.

Nem hintó az, hanem szekér,
Platójára sok gyerek fér.
Kétoldalt úgy helyezkednek,
Két irányba nézhessenek.

Gazda lép fel a szekérre,
Fogózik lócs elejére.
Fel is pattan már a bakra,
Ostorát is előkapja.

Ám a lovak dolguk tudják,
Hám megfeszül és indulás!
Nem kell ide noszogatás,
Kocsit komótosan húzzák.

Így ráérnek a gyerekek,
Madarakat nézegetnek;
Eszükbe jut sok-sok nóta:
Rázendítnek azon nyomban:

Íme sorban, amint írom:
„Cickom, cickom
vagyon-e szép lányom”
„Csipkefa bimbója” ...

... (*Kis kece lányom, Szita, szita péntek,
Virágéknál ég a világ, Így kell járni,*) ...

És szólt a dal, határ zengett,
A két ló meg táltossá lett.
Sörényük úszott a szélben,
Csodát tett a népi ének.

Hazáig be sem fejezték,
Hiszen igazgyöngyként fűzték;
Szekértúra résztvevői
Élményt emlékekben őrzik!

TERE-FERE A MAJORBAN

Ló és tehén beszélgetnek;
A galambok jót nevetnek:
Mi lehet a közös téma,
Hogy szalma-e, avagy széna?

Te biztos választ találtál!
Mikor látod búzatáblát,
Tudod, hogy Péter-Pál napján
Ha beérett, learatják.

Kicsépelik a magvakat,
Utána a szalma marad.
Hogyha füvet lekaszálják
A friss szénát ekkor kapják.

Ló és tehén szénát eszik,
Szalmára leheveredik.
Ez utóbbi neve: alom,
Újat tanultál csillagom.

B. Moravetz Edith saját felvétele

MESEVILÁGOM

Erdélyországért szívem-lelkem ég.
Fenyvesek zúgnak, üzen sok emlék.
Kis patak partján fűzfa integet:
ugye nem feledsz soha engemet?

Kelemen-havas, Beszterce ered;
csobogva kapcsol össze völgyeket,
fényesre csiszolt ezred év alatt
hegyről köveket, mi beleszakadt.

Meredek a part, sűrű bokrokkal,
patak zúgva fut, és toványargal.
Viszi magával hegy üzenetét:
visszatérve itt nyugalmad lelnéd.

Fürge pizstrángok játszva cikáznak,
szúnyogok után ki-ki ugrálnak.
Villan a vízen olajzöld hátuk,
a barna medve bambán les rájuk.

Ág közt feltekintsz, apró fellegek
bújtatják Napot, tarkítják eget.
Friss a lehelet, vörösbegy hallik,
gyermeki emlék belém- nyilallik.

Édesapámnak kezét fogtam itt,
ujjával intett: „Gyermek halljad! Csitt!”
Megtanította tiszteld az erdőt,
madárhang ekként leszen ismerős.

Madár így köti össze a távot.
Erdei gombák ismerője volt.
Ősszel gyűjtöttünk disznóknak makkot.
Délben hallgattunk templomharangot.

Nézem, hallgatom patakcsobogást;
csörgedezve fut, mint szívdobogás.
Jöjj, keresd hát fel Erdélyországot!
Szeretni fogod e mese-világot.

MESEBŐRÖND (ERNŐ)

Mesebőrönd belsejében
meglepetés vár most téged.
Aranykulcsod ím átadom,
kezdheted a varázslatot.

Eléd toppan Ernő-medve;
dirmeg-dörmög, jó a kedve.
Zöld bokrokon piros málna,
öt szemet szedj a kosárba.

Ott a kék tó, benne halak,
nosza fogd ki, de jó falat!
Hogyha megvan, vidd a házba,
nagyon jó lesz vacsorára!

A méhkasba szorgos méhek
gyűjtik télire a mézet.
Te is gyűjtsél fahasábot,
ha hideg lesz, meg nem bánod!

Mikor télen lehull a hó,
korcsolyázni lesz csudajó!
Medvék közül ő az első
ki nem alszik télen: ERNŐ!

Ládikában ott a sapka,
fejére ezt Ernő kapja.
Együtt mentek hógolyózni,
fagyott tavon csicsonkázni!

Mikor érkezik az este,
hóembernek integetve,
Ernőt fektessed az ágyba,
feje alá ott a párna!

Bőröndödet rakjad rendbe,
asztalon vár friss tejezske.
Legyen nagyon szép az álmod!
Holnap is vár a barátod!

/csicsonkázni = jégen csúszkálni; erdélyi/

Bakos Erika

Bemutakozás

Bakos Erika vagyok egy Szeged melletti kis faluból, két gyermek édesanyja. Szeretem a szép szavakat, az őszinte gondolatokat és a szép verseket. Kedvenceim: József Attila, Pilinszky János és Ady Endre. Versírásra a férjem halála után adtam a fejem, így próbálom öt éve örömeim, fájdalmaim kifejezni. Az első irodalmi portál, ahol publi-

káltam a gondolataimat, a Poet honlapja. Nincs saját kötetem, de verseim jó néhány Antológiában megjelentek. Még az út elején tartok, de a költészet iránti alázattal teszem a dolgom.

A mese vége

Játszótéren nagy a zshivaj,
gyereksereg és kacagás,
Julcsi alatt piros bicaj,
Áron épít még Lara ás.

Kata mellett Talpas futkos,
a szája sarkán fűcsomó,
orra vége tiszta lucskos,
túl közel volt a túlfolyó.

Gyerekkornak gyorsan vége,
majd felnőtt egy új nemzedék,
napsugár, nyár, örültségek,
és véget érnek a mesék.

Manócska könnyei

Tündérfalván,
kerek erdőn
manócska
sírdogál,
mindig használt
lámpására
ráragadt
egy pókfonál.
Nem világít
éjjel fénye
az erdő
sűrű fái közt,
beköltözött
pókék lánya,
erre kellett
a csepp eszköz.
Pityeregve
megkérdezi
a tündérek
főanyját,
mi lesz velem,
én tündérem,
ha egy vándor
nem találja
sötét éjjel
az otthonát.
Ne félj semmit,
hagyd a lánykát,
maradjon,
míg jól esik,
adok neked
másik lámpást,
hadd lássák
a fényeid.

Nem sír többé
kis manócska
kint a sötét
ég alatt,
utat mutat
lámpásával,
s' szeretetet
osztogat.

Álomfogó

Jó éjszakát kincsem,
csendben lépked az éj,
ránk borul fekete leple,
a Hold ezüst karéj.

Még ringatlak kicsit,
álmodj tündérmesét,
nézd, ahogy a Nap
lehunyja csillagszemét.

Ágyad felett bűbáj,
kint tücskök dala szól,
apró virágfejek nagyokat
bólogatnak valahol.

Álmodj édes kincsem,
hamar itt a reggel,
aranyfényt hint a szobádra,
...aludj, még ne kelj fel.

Tavasztündér

Tündér lépked kavicsokon,
haja zuhatag, s szőke,
zöld ruháján ezer virág,
készül az égi menyegzőre.
Szeme kéklő vízesésgyöngy,
orcáján szellő a pír,
varkocsába rózsa fonva,
lelke tiszta éjkék zafír.
Gyűrűsujján napfényarany,
fátyla havas bércek,
kedvesére rá mosolyog,
ígér neki tavaszt, szépet.

Bánlaky László

Bemutakozás

1932-ben születtem, Székesfehérváron. Szüleim nem voltak gazdagok, de módos polgárnak számítottak. Gondtalan, vidám gyermekkorom volt. A jólétnek 1945-ben vége szakadt, megtanultam a nélkülözést is. 1951-ben érettségiztem

Nagykanizsán, utána szüleimmel pesti polgárok lettünk. A Pedagógiai Főiskolán matematika-kémia/fizika szakot végeztem. Tanárként dolgoztam, majd iskolaigazgatóként, 2001-ig. Akkor, 48 munkában töltött év után nyugdíjba mentem, 69 évesen.

Életem során sok verset olvastam, írásra is éreztem késztetést, de csak nyugdíjasan volt igazán időm a poézissel foglalkozni. Nincs kiforrott költői arcom, inkább a mindig újat keresés izgatta fantáziám. Próbálkoztam szonettel, balladával, szeretem a humoros hangvétellű írásokat, a váratlan csattanókat. Megismerkedtem a japán haikuval. Kevés verset írok, de ha egy arc, egy kép, egy hangulat megérint, általában nem nyugszom, míg verset nem faragok belőle. Ebben kitartó vagyok, egy-egy témát sokszor előveszek, amíg végső formájával elégedett nem leszek.

Nincs elegendő versem egy önálló kötethez, de feleségemhez szívesen csatlakoztam, őszintén remélve, hogy kellemes perceket fogok szerezni az olvasónak. Immár 6 közös verseskötetünk jelent meg papíralapon, melyek megtalálhatók a MEK gondozásában is.

MACKÓ MUKI ÉS A KÉT BOCS

Látogatóban

Retyezáti erdő oly nagyon hatalmas,
sűrű a rengeteg, sok benne a barlang.
Virágos réteken mézet gyűjtő méhek,
csobogó patakok, kéklő tengerszemek.

Itt élt Mackó Muki tágas barlangjában,
tekintélyes úr volt, erdők világában.
Sok országot bejárt egy vándorcirkusszal,
kalandjait mondják hetedhét országban.

Nem régen ébredt fel mély téli álmából,
éléskamra teli, hívta a szolgálót:
früstköt rendelt, jól belakmározott,
füstöt eregetve békésen pipázott.

Orrára szállt egy méh, jó nagyot tüsszentett,
majd felkászálódott, öltözködni kezdett.
Este várja bátyja, Dörmögő Teodor,
bocsok: Brumi, Mici két vidám imposztor.

„Teo öcsém! Szervusz. Jó volt téli álmod?
Hogy vannak a bocsok? És a kedves párod?
Hoztam egy kis méz-sört; tavalyi erjesztés,
koccintsunk egymásra, kerüljön betegség!”

Konyhából előjön háziasszony, Sára,
frissen sült pogácsa kerül az asztalra,
átöleli Mukit, a csokrot köszöni,
mit a kedves sógor, odanyújtott neki.

Két bocs is előbújt, a vendéget látván,
ugrottak nyakába, ajándékot várván.
Mackó Muki zsebe, egy varázstarisznya,
ismerték a bocsok, volt mézes cukorka.

Az ebéd is megfőtt, megterített Sára,
asztalkendő került, mindenki nyakába.

Menü: csigaleves, őzgerinc és rétes,
tréfálkozik Muki, „Édes, de nem béles.”

Mici az ölében, Brumi a nyakában,
„Mondja drága bácsi! Mit forgat agyában?
Visz minket nyaralni? Kérjük, nagyon szépen!”
A vendég mosolyog, válasza már készen.

„Hogyha jók voltatok, nem volt panasz rátok,
ha elenged most is, drága jó anyátok,
készíték majd tervet, hol tudnánk nyaralni,
most iszkiri ágyba, jó bocs megy aludni.”

Kászálódik ő is, köszöni a napot,
„Kedves Teó öcsém, a sor, most rajtatok!
Várlak barlangomba téged családotul,
kalapját lengeti, ahogy hátrafordul.”

Mackó Muki nyaralni megy

Július is eljött, hoz nyári meleget,
az iskola bezár a hosszú szünetre.
Minden gyerek örül, de aki lusta volt,
nem tanult, csak játszott, a vizsgán megbukott.

Eljött a két bocs is, bizonyítványt hozták,
„Lássuk mi van írva?” - veszi az okulárt,
nézi Mackó Muki: „Mici! Jól tanultál!
Ej kisöcsém Brumi! Épp, hogy el nem buktál!

De ha már itt vagytok, tervemet elmondom,
nézzük a térképet, hol lesz nyaralásom.
Mivel nagy a meleg, Balatonra megyek,
holnap a városban veszek vonatjegyet.”

„Egyet Muki bácsi?” - szontyolodik Mici,
várta, hogy jutalmul őket is elviszi.
„Hát te érdemelnéd, - mosolyog a bácsi -
no de Brumi öcséd! Jobban kell tanulni!”

„Ám még most az egyszer megbocsájtok néki,
mint mondtam, elmegyek, három jegyet venni.
Ti meg iszkoljatok! Várnak szüleitek.
Még össze kell rakni, mit az útra visztek.”

Robog már a vonat, szaladnak a póznák,
legalább úgy látszik, ablakból így látják.
Ütemesen kattog sínen a sok kerék,
elpillé Muki úr, lecsukja a szemét.

„Nézd! Ott a Balaton!” Brumi az ablaknál
meglát egy nagy vizet, a bácsi is feláll.
„Még nem lehetünk ott, várjatok két órát,
Velencei-tó az, Brumi, amit láttál.”

Lassan múlt az idő, de már a Balaton,
amit Mici meglát, hullámzó habokon
sok fehér vitorla, a parton strandolók,
Füred felől úszik egy nagy sétahajó.

Balatonfenyves jön, gyorsan le is szállnak,
„Hol van itt egy fenyves? Ezek jól becsaptak!
Azért választottam, mert fenyőket vártam,
sebaj, séta helyett, mindjárt ki a partra!”

Előbb a szálloda, egy ágyas is lehet,
bocsoknak aludni a szőnyeg megfelel.
Fürdőruha elő, indulás a partra!
„Bácsi! Brumi eltűnt!” „Ó az ebugatta!”

Előkerül futva, utána a gazda.
„Tolvaj! Istenátka!” - kezében egy alma.
„Csak kóstolni hoztam. Érdemes-e venni?”
Nyakon kapja Muki, „Tessék visszaadni!”

Fülénél megfogja, úgy mennek a partra
„Jaj bácsi! Nagyon fáj!” - „Kell-e még az alma?”
Hívogat már a víz, nagyot lubickolnak,
vízibiciklivel beljebb pedáloznak.

„Bácsi! - kérdi Mici – ugorhatunk úszni?
Legjobb úszó vagyok, dicsért tanárnéni.”
„Én is beleugrok!” - Brumi veselkedik -
„Jaj ne! - sikolt Mici - Mély a vize neki!”

Egy jó nagy csobbanás, Brumi kapálódzik,
„Segítség! Fulladok! Húzz ki Muki bácsi!”
Két izmos kar lenyúl, bocs ég a szégyentől,
míg úszni tanultak, réten kergetődött.

Fáradtak estére, hamar elpihentek,
három medve horkol, mások menekülnek.
Égzengésben kérem, nem lehet aludni,
rohan is mindenki, füldugóhoz jutni.

Hajóval átmennek a szép Badacsonyba.
A Fonyódi „hegyről” csodás a napnyugta.
A Hévízi tóra gyógyulni megy Muki,
Brumi parton marad, majd megtanul úszni.

Gyorsan telt az idő, nagyokat fürödtek,
elszaladt a két hét, hazakészülődtek.
Kanizsáról a gyors pontosan érkezett,
ki üljön ablaknál, két bocs összeveszett.

Mire a Nap lement, előttük Retyezát,
boldogan ölelte Sára a két bocsát.
„Jövőre is megyünk, Muki bácsi drága?”
„Gondolkodom rajta!” - s rágyújt pipájára.

Mackó Muki az Északi-sarkon

Retyezáti erdőben tavasz illatában,
élt Mackó Muki úr békés magányában.
Nagy öblös karosszék állott kinn a kertben,
elnyújtózott benne a Nap melegében.

Szájában pipája, kedvenc kedvtelése,
fújt füstkarikákat a fák sűrűjébe.
Az okuláróját illeszti orrára,
nézzük, mi hír van a reggeli újságba'.

Egy hírre felkapja fejét elolvasva:
jegesmedve koma vagyon jó nagy bajba',
sarki jég melepszik, elolvad alóla,
elmentek a fókák, üres a pocakja.

„Kedves rokonaim! Jó nagy bajban vagyok.
Éhségtől kóválygok, bizony, majd meghalok.
Mackó Muki ugrik, „Én ezt nem hagyhatom,
készülök az útra, elő a kofferom!”

Kikötőhöz siet, venni hajójegyet,
Északi-sark messze, nagy ottan a hideg.
Jó, hogy bőrét fedi a vastag bundája,
bár színe nem fehér, hegyvidéki barna.

Megérkeznek rendbe, összeölelkeznek,
elő a nagy kosár, tele eleséggel:
szarvasborjú húsa, vaddisznóból sonka,
üveg málnalekvár, mézzel teli kanna.

„Gyere velem komám! Gyere Retyezátba!
Nem lesz semmi gondod, vár sok jó falatka!”
„Sajnos, ott a tél is, nagyon meleg nekem.
Kedves, hogy invitálsz, de itt van a helyem.”

Elbúcsúznak szépen, hajóra száll Muki,
partról jeges rokon még integet neki.
Pár nap múlva otthon, jó meleg barlangban,
álom borul fölé a szép Retyezátban.

Böjte Márton

Bemutakozás

1947- ben születtem Várpalotán. szegény sorsú bányász-család első gyermekeként. Munka mellett csak keveset írhattam.

Mindennapok fáradtsága kiver -te kezemből a tollat, és néha elvették a kedvemet gúnyos megjegyzések (mit is akarsz te?).

Nem vitatkoztam. Betegségek mellett egyre többet foglalkoztam írással, olvasással.

Írói nevem: Kismezei Böjte
Márton

Várpalotai Könyvtár Kreatív író körének a tagja lettem. Intenzív munka mellett egyre

többet írtam. Éltető Erzsébettől sokat tanultam az irodalomról.

A könyvtár gondozásában megjelent Antológiában három verssel jelentem meg. Boldog voltam.

Az Ősi Kovács alkotóműhely tagjaként sokat szerepeltünk meghívásra többek közt Marosvásárhelyen. Az Ősi Kovács alkotó műhely örökös tagja vagyok. Arany ART okleveles. Kovács Alkotóműhely Antológiájában tíz verssel szerepeltem. Cserhát művészkör ART okleveles, és nívódíjas költője is vagyok.

Az Ősi Manókirály szüreti mulatsága.

Hol vót hol nem vót, szüret végén meghívót hozott a postás, az Ősi Manókirály hívott szüreti mulatságba ahogy ígérte, amikor a Bagjasi Manókirálynál találkoztunk. A varázsigét el nem feledve felöltöztem legjobb ruhámba, még nyakkendőt is kötöttem és elindultam Berhida felé gyalogosan a Siliga Marinéni földje felé, morfondíroztam is magamban ennyire kiöltözni mit szól majd az Ősi manókirály. Ahogy elhagytam a falu szélét mivel sokan ismernek megálltak mellettem autóval, hogy elvisznek köszönöm igazán kedvesek vagytok mondtam, de csak ide megyek a szomszédba hebegtem furcsán is néztek rám, így kiöltözve a szőlőhegy felé menni nohát ettől féltem, nem kívánom senkinek ezt az érzést de hát ami megtörtént az megtörtént. Hát bizony odaértem hamar a Marinéni földje végéhez, körülnéztem csend vót és nem jött senki sem, hangoosan elmondtam a varázsigét.

– Itt vagyok itt vagyok szőlőmanó!

Abban a pillanatban megjelent az én Ősi Manó Királyom megérintette a vállamat és én is manó lettem nagyot suhintott a pálcájával az ősi öreg cseresznyefa alatt egy ajtó ki nyílt, ahogy beléptünk azonnal be is csukódott az ajtó.

Lássatok csodát mivel szőlőművelő manóknál jártam arany gerebje, ezüst ásó, gyémánt metszőolló, és arany kötöző szál volt ezzel szokták a karóhoz kötni a szőlővesszőket. Nahát mennyi szépség és vezetett tovább megmutatta a pincéket mert hát ott több is volt, arany hordók, zafírból voltak a palackok és a polcok tele finomabbnál finomabb réges-régi borokkal. Mennyi manó szorgoskodott hordták a bort a vendégeknek, már messziről lehetet hallani a vidám muzsikát, mulattak a vendégek, egyszóval jó hangulat vót már. Egy nagy helyiséghez értünk ahogy beléptünk az ajtón az Ősi Manókirály intett a kezével abban a pillanatban csend lett.

– Kedves barátaim engedjétek meg hogy bemutassam kedves vendéget Marci Manót, fogadjátok szeretettel, érezd jól magadat kedves barátom – mondta – bocsáss meg de a többi vendéggel is kell foglalkoznom – azzal elment.

De nem sokáig maradtam egyedül odalépett hozzám az öreg pincemester egy pohár vörösborral.

– A te tiszteletedre bontottuk ezt a kétszáz éves bort.

Elérzékenyültem ekkora megtiszteltetésre, felemeltem az aranykupát, és mindenkinek az egészségére ittam egy kortyot olyan fenséges íze vót, hogy csuda. Ahogy körülnéztem boldogan fedeztem fel az egyik asztalnál Imre Manót a festőt, aki legújabb képét mutatta be a Manóknak szó se róla gyönyörű kép vót, szüretet ábrázolt örültek is a Manók és a legszebb helyre rakták. Tudjátok meg ez az Imre Festő Manó egyszer nagyon beteg lett, és nem tudta használni a jobb kezét, de hát ő Manó volt így hát festett a bal kezével csodadolgokat. A Manók körbe ugrálták és finomabbnál finomabb vörösborokkal kínálták, mert Imre Manó a vörös bort szerette persze csak finoman egy–egy pohárral. Ahogy körülnézek a vendégek között látom és hallom Ildikó Manóhölgy és Maya Manóhölgy a verseit mondja. A manóknak annyira tetszett, hogy vörösre tapsolták a tenyerüket. A két hölgy Ildikó Manó és Maya Manó, valamint Imre Manónak a barátja lettem, kedvességük, mosolyuk egyedivé tette őket. Még a két hölgymanó ruhájáról nem is meséltem. Ildikónak kék hosszú estélyi ruhája tele rubinokkal, gyémántokkal, arany fejdísz volt rajta, és gyöngysor a nyakában, Maya Manón vörös hosszú estélyi ruha zöld zafírokkal, csillogó gyémántokkal aranylánc a nyakában, és gyémánt fejdísz volt rajta. Szépségük elbűvölt minden Manót, mindenki csak velük akart táncolni, és lássatok csodát itt láttam meg Erika Manót, aki a Manók könyvtárát tartja rendben. Az ő ruhája aranyszínű hosszú estélyi, smaragdokkal, ezüsttel, díszítve aranyláncon egy kis gyémánt nyakék, kítűzőnek egy arany könyvecske és a szokásos kedves mosolya. Már jól is éreztem magam, nem mintha addig szomorkodtam volna. Én is táncoltam a hölgyekkel.

Csárdást, meg még a Kállai Kettőst is eljártam, a jókedvű társasággal hamar múltott az idő és egy kettőre reggel lett. Kértem az Ősi Manó Királyt engedjen utamra, megköszöntem a vendéglátást, elbúcsúztam a Manóktól, abba maradtunk, hogy jövőre is meghívják. Ígértem mindenképp eljövök. Pálcájával nagyot suhintott a Manó Király kinyílt a láthatatlan ajtó. Elmondtam a varázsigét és visszaváltoztam emberré. Boldogan

vettem az utam a falu felé. A reggel hűvös harmattal csókolta azarcomat. Jött egy ismerős felvett az autójába és elhozott Palotáig. Erről a csodáról még nem meséltem senkinek. Jó éjszakát gyerekek. Álmodjatok a jószívű manókról.

Boldizsár a suszter manó.

Egyszer vót hol nem vót nagyon messze az Alpok havas hegycsúcsain túl volt egy manókirályság ebben a királyságban annyi volt a suszter, hogy nem tudtak megélni egymás elöl vették el a munkát, és mivel sokan voltak hát bizony nagyon olcsón dolgoztak, Királyi palota oldalában egy kis kalyibában élt nagy szegénységben Boldizsár a suszter manó, olyan szegény vót, hogy örült, ha nagy ritkán hagyma leves került az asztalra, nagy búsán üldögélt, és nagyokat sóhajtott hajaj – hajaj.

– Mi a baj Boldizsár – kérdezi valaki.

Ó, fölugrott, körülnézett, de nem látott senkit, hé kiabált valaki, ki az kérdezi Boldizsár, és nem lát senkit bármennyire is mereszti a szemét. Ahogy Boldizsár pörög, forog, rákiált valaki:

– Hé, állj meg már mert agyontiporsz.

Akkor vette észre, hogy egy hangya beszél hozzá.

– Tudod nagy szerencséd van, hogy el nem tiportalak – mondta Boldizsár a suszter manó – Hanem mit keresel itt, ahol akkora a szegénység, hogy a Király is foltos ruhában jár.

– Ahonnan én jövök ott sem volt mit enni, eljöttem szerencsét próbálni, most itt vagyok – mondta a hangya – de ha volna egy morzsa kenyered nagyon megköszönném.

Gondolkodóba esett Boldizsár, hogy őnéki egy morzsa kenyere, bizony rég nem volt. A hangya bízatta, hogy így meg úgy, hát nézzen be az öreg kredencbe addig erősködött míg Boldizsár benézett a kredencbe hát uram fia egy picike száraz kenyérmorzsa volt beszorulva a deszka repedésébe. Bizony a manó is éhes vót, de megsajnálta a hangyát így oda adta

neki a száraz kenyérmorzsát. A hangya megköszönte a kenyeret, és elmesélte a suszter Boldizsárnak, hogy hallott ő a nagy havas hegyeken túl egy másik manókirályságról. Mivel a hangyák sokfelé jártak, úgy sokat tudott.

- Elkellene menni oda –mondta a hangya.
- Hogyan – kérdezte Boldizsár szomorúan.
- Láttam kidobva egy öreg kopott szúette nyerget a Király szemétdombján azt hozd haza.

El is ment Boldizsár hazacipelte a rossz nyerget, de már úgy elvult gyengülve, hogy alig tudott menni.

- No suszter manó én a hangyák között tündér voltam. Mert adtál egy falás kenyeret én is segíték rajtad.

Hitte is meg nem is Boldizsár.

- Megvan még a suszterszéked és a szerszámaid?
- Meg hát – mondta Boldizsár.
- No csomagold össze a szerszámaidat a tarisznyádba, tedd fel a nyerget a suszterszékre, de jól kötdöd oda le ne essen róla mert akkor összetörjük magunkat.

Amikor mindennel készen volt Boldizsár, így szólt a hangya:

- Engem tegyél a zsebedbe, pattanj fel a nyeregbe. Kiáltsd jó hangosan suszterszék paripa repülj jó magasra, szállj velem a hegyen túli Királlyságba.

Egy szempillantás alatt ott voltak. Ahogy mentek be a királyi udvarba látják ám, hogy sokan mezítláb, mások meg szakadt cipőben jártak. Meg is kérdezte Boldizsár a mezítláb álló kapuőr:

- Nincs suszterotok?
- Annak bizony híján vagyunk.
- Jelentsd a Királynak, hogy Boldizsár a suszter manó munkára jelentkezik.

Vót is nagy öröm, meg még több munka. Már nem éheztek meg a hangya is vele maradt ő kereste meg a tűt mikor lelesett. A manókirály suszter manónak adta egy szem lányát, meg is tartották a lakodalmat. Süttön, főttön kívül minden vót, még aranyárga puliszka is meg borsóleves. A kutyák is tele hassal henteregték a hűs fa alatt, hanem a lakodalom után eltűnt a kopott nyereg.

– Nem is baj – nevetett Boldizsár a suszter manó.

Boldogan élt feleségével, és gyerekeivel mert hát azok is lettek. A hangya is velük lakott, talált egy rossz lakatot abban lakott, hangyabolyra már nem vágyott.

Ha nem hiszitek kérdezzétek meg az öreg szilvafát, vagy a toronyórát, az biztosan tudja, ha meg nem emlékszik rá az sem baj.

A mesének vége ringasson el benneteket az ágyatok, jó éjszakát kívánok.

Bakonyi Manókirály meséje.

Egyszer volt hol nem volt olyan régen volt, hogy még Manókirályság volt itt a Bakonyban. Szépen elváltak a Manók Bakonynak rengeteg erdejében, gyümölcsöt gyűjtögettek gombát szedegettek. Gondozták az erdőt, és bizony abban az időben még békében éltek a vadakkal.

Hanem egyszer messziről egy vendég érkezett a Bakonyi Manókirályhoz. Ugye, ha valaki vendégségbe megy illik ajándékot vinni. Mondanom sem kell, hogy ez a vendég is Manókirály volt, valahonnan a vulkánok lejtőjéről jött, amit Vezúvnak hívtak. Nohát ez a Király ajándékba hozott valami korsóba zárt italt, aminek íze semmihez sem volt hasonlítható. Beszélgettek iszogatták az Isteni nedűt, ami annyira ízlett a Bakonyi Manókirálynak, hogy muszáj volt megkérdeznie, ugyan mi a titka ennek a csodálatos italnak.

– Kedves barátom ez a jóízű ital a vulkán lejtőjén terem? Mond csak, hogy csináljátok – kérdezte a bakonyi Manókirály.

– Ledugjuk a vesszőt a földbe az meggyökeresedik, három év múlva termőre fordul, minek utána a gyümölcsöt összetörjük, tapossuk, a levét

nagy korsókba zárjuk, mely, ha forrás után letisztul ilyen finom ital lesz belőle. Szívesen megtanítom népednek e fenséges nedű elkészítését.

Volt a Bakonyi Manókirálynak négy fia, Loncsos, Badacsony, Józan, meg a Bögre, őket fogja elküldeni, hogy tanulják ki a mesterséget – gondolta magában a Király. Másnap mind a négy fiának egy–egy darab földet adományozott a Bakonyi Manókirály, hogy azzal gazdálkodjanak természetnek rajta finomabbnál finomabb nektárt. Fel is kerekedtek a királyfik, szőlővesszőket

hoztak a Vezúv oldalából, kapáltak, kötöztek, metszettek. Nemsokára gyönyörű szőlő termett a domboldalakon. Manókirály fiai olyan nedűt készítettek, hogy csodájára jártak a szomszéd Manókirályok. Így maradt az utókorra a szőlőtermesztés művészete, és így maradtak fenn a szőlőtermő helyek nevei is, a Loncsos, a Badacsony, a Józan, és persze a Bögre, négy Manókirályról elnevezve. Amikor az emberek erre a tájra jöttek, a Manók megtanították őket a szőlőművelés tudományára. Akár hiszitek akár nem a szőlőtermelő szorgos manók még ma is itt élnek köztünk.

Csukjátok be a szemeteket, álmodjatok a négy manóval, igazán könnyű felismerni őket, szüretkor bizony az ő daluktól zeng a szőlőhegy, a bor pirosra színezte az orrukat.

Nagyanyám varázsfőzőkanala.

Hol volt hol nem volt ott, ahol az utca vége ölelkezik a Bakonnyal, ott, ahol szegénységet kongat a harang ebédre ott, ahol a fazekak ritkán laknak jól, ott ahol közismert étel a rántott leves kenyérkockával, ott élt az én nagyanyám, aki olyan négy vagy öt éves lehetett amikor egy szép nap reggelén egyedül maradt otthon. Éppen a kukoricacsuhé babájával játszogatótt.

Egyszer csak valaki halkán kopogtatni kezdett az ajtón, mire ő odaszaladt azt gondolva édesanyja jött haza, ahogy kinyitotta az ajtót meglátta amint egy rongyos ruhájú ősz, öreg néni állt a küszöbön. Meg is ijedt nyomban.

– Mi tetszik? – dadogta, de az öreganyó csak mosolygott és megsimogatta nagyanyám haját.

– Tudod kedves már olyan régen volt egy falás kenyér a számban, hogy az idejére sem emlékszem, ha megszánál egy kis kenyérral megköszöném – mondta.

A szavam ne felejtsem nagyanyám tisztelettudó volt már kicsi kora óta, tisztelte a szüleit, az időseket mert erre tanította az édesanyja és az édesapja. Megkínálta az öreganyót. Igazi finom házikenyérből odaadta neki a saját reggelijét. Az öreganyó gyorsan evett látszott, hogy nagyon éhes, mikor befejezte az evést így szólt.

– Ha adnál még nekem egy pohár vizet is nagyon hálás lennék.

Nagyanyám látta, hogy maradt az asztalon a sajtárban egy kis tej. Víz helyett adott az öreganyónak abból is egy pohárral.

– No te kisleány – mondta a ráncos arcú öreganyó – mert ilyen jószívű voltál megajándékozlak egy mindent főző fakanállal, de vigyázz csak jobbra lehet keverni vele mert csak akkor főz. Nem árulhatod el senkinek milyen varázskanad van, mert ha így teszel az bizony elveszti varázseréjét, nem láthatja meg senki – azzal átadta az öreganyó a kopott agyonégetet főzőkanalat, ami kívülről úgy nézett ki mint a konyhafiókban heverő többi fakanál.

Nagyanyám hitte is meg nem is, amit az öreganyó mondott, Mire észbekapott, láss csodát a küszöbön már nem állt senki hiába nézett ki az udvarra nem volt ott egyéb, mint a kóbor szellő mely éppen az udvar porát kóstolgatta. Nagyanyám bizony nem felejtette el, amit az öreganyó mondott, játék babát csinált a főzőkanálból, kendőt kötött a fejére szoknyát a derekára, mikor hazaért az édesanyja látta a kopott főzőkanalat felöltöztetve.

– Hol vetted? – kérdezte

– Egy öreg nénitől kaptam – intézte el gyorsan a válaszadást a nagyanyám.

Ebben maradtak. A kislány nagyanyám ettől fogva a fakanállal aludt, mindenhová magával cipelte. Telt múlt az idő már-már meg is feledkezett a fakanálról, aztán úgy nyolc, kilenc, vagy talán tíz éves korában

ráakadt a rég elfelejtett játékaik között a kopott főzőkanálra. Éppen nem volt otthon senki. Nagyanyámnak eszébe jutott mit is mondott néhány évvel azelőtt az öreg néni. Begyújtott a tűzhelybe, föltette a platnira a fazekat beletette az öreg fakanalat egyet kevert jobbra, lássatok csodát a fazékban zsír sercegett, kevert még egyet a kanállal és lám a semmiből vöröshagyma pirult az edény alján, majd mintha valaki sót pirospaprikát, aztán kolbászt és krumplit is szórt a fazékba, pillanatok alatt finom paprikás krumpli illata töltötte be a szegényes konyhát. Mikor az ebéd elkészült a fakanalat szépem elmosta az én nagyanyám, eltörölgette, újra babának öltöztette, hogy ne nyúljon hozzá más senki. Mire megterítette az asztalt hazajött az édesanyja, édesapja, a testvérei, akik már a kapuban érezték a finom illatot, hát még, amikor megkóstolták, nem győzték dicsérni a kis szakácsot. Tudjátok meg nagyanyám a csodafakanál segítségével ezután is mennyei étkeket varázsolt a családnak, egyszerű ebédeket vacsorákat. Bablevest, krumplis tésztát, tepsis krumplit, nohát ilyen és ehhez hasonló étkeket, amik olyan finomak voltak, hogy a Király is megnyalta volna mind a tíz ujját. Nagyanyám nagyon vigyázott a fakanál titkára míg élt megőrizte és csak nekem árulta el a történetét. Kedves gyerekek csukjátok be a szemeteket, álmodjatok a csodálatos fakanálról, és ha nagyanyátok főz jusson eszetekbe mit is meséltem egyszer rég. Jó éjszakát kívánok. Alszik, álmodik a fazék is, és benne a csoda fakanál.

Vendégségben a Bagjasi manókirálynál.

Egyszer vót hol nem vót, meghívót küldött a Bagjasi hegyi manó és meghívott a manók találkozójára. Tudjátok meg nagy gondban voltam, hogy tudok én ekkora ember a manók birodalmába bejutni. Elmentem, ahogy gondolataimba merülten sétálok a hegy lábánál, látom széles mosollyal az arcán jön elém a Bagjasi hegyi manó Király.

– Üdvözöllek kedves barátom – mondta.

Látta gondterhelt arcomat, elmondtam, amit gondoltam.

– Hogyan tudok én hozzátok, oda a hegy belsejébe bejutni.

Nagyot nevetett.

– Csak ennyi a gondod – mondta – nem véletlenül vagyunk manók mi tudunk varázsolni is. Bagjas Bagjas Bagjasom légy te is hegyi manó – mondta, és vállamra tette a kezét.

Uram fia egy szempillantás alatt manó lett belőlem, varázspálcájával nagyot suhintott a sziklára az szétnyílt. Olyan csodában volt részem. Gyémántból volt a padló, arany, és ezüsből volt a palota minden darabja. Katicabogarak voltak az ajtónállók, hangyák a pincérek, no és a szakácsok: manó macskák hada főzött egyszóval elállt a lélegzetem olyan csoda szép volt. Előállt egy gyönyörű hintó, már repült is velük valahová, mint utóbb kiderült, egy hatalmas tanácsterembe jutottunk, ahol az ország manókirályai gyűléseztek igen parázs hangulatban. Vendéglátóm felemelte a kezét, csend lett a teremben.

– Engedjétek meg hogy bemutassam kedves barátomat Marci manót, ő ugyanis tiszteletbeli manó.

No az egyik meglepetés jött a másik után. Mosolyogva mondták, ismerünk téged régtől fogva. Mennyit is dolgoztál a szőlőben, mi láttunk téged, tudjuk mi is történik a szőlőhegyben.

Csak ámultam bámultam.

– Szeretettel meghívlak az Ősi manók szüreti multságára – mondta a Bagjasi hegyi manó – gyere ki a Siliga Marinéni földje végébe. Mondjad hangosan, itt vagyok itt vagyok szőlőmanó és én jövők érted.

Ennyiben maradtunk. Közben kész volt a vacsora asztal, hát aztán ott volt minden mi szem szájnak ingere, sült fácán, krumplipüré, pacalpörkölt, tyúkhúsleves, sülték, és olyan étkek, amiket sohasem ettem, és nem is láttam. A teríték csupa arany, ezüst, boroskancsók gyémánt berakással, zafírral. Nem is tudom felsorolni a sok szépséget. Vacsoránál ott voltak a vendég manók feleségei, lányaik fiaik. Azt a pompát leírni sem tudom. Vacsora után tánc volt, reggelig mulatott a társaság, majdnem elfelejtettem a zenekart. Tücskök zenéltek vörös színű ruhában arany díszítéssel. Egyszóval csodaszép dologban volt részem, reggel megköszöntem a Bagjasi hegyi manó Király szívességét, kértem kísérjen el a láthatatlan

ajtóig, és varázsoljon vissza emberré. Varázsütésre kinyílt a szikla ajtó. Elmondta a varázsigét, „*Bagjas Bagjas Bagjasom változson vissza a barátom.*” Újból ember lettem, elindultam Inota felé gyalog a helyi járatú buszra, boldogan szép élményekkel.

Városszéli mesék.

Egyszer volt hol nem volt nem is olyan messze, városszéli kis házzal álmodott az este, azt ígértem, hogy mesélek néktek a dunnáról. Tudjátok, amikor olyan öt – hatéves legényke voltam, olyan libapásztor korban lehettem, az én anyám vett tíz darab pelyhes kislibát. Olyan aranyosak voltak. Én vigyáztam rájuk, szépen legelésztek elfértek a nagy mezőn, én meg kísérgettem őket. Bizony ez nagyon komoly feladat volt, mert akkor még voltak nagyszárnyú rétisasok. Ha úgy hozta, eltudott kapni még egy nagy ludat is. Vadnyulaknak is kellett vigyázni, meg a tyúkoknak is. Még a macska sem volt biztonságban, No de ez ritka dolog volt, hogy egy macskát elkapott a nagy madár mert a macska az nagyon ügyes. Hogy a libáknál maradjak, szépen nőttek az én libáim, ha jött a sas kiabáltam,

– Ne sas ne – mert bizony én a sasoktól nem féltem, még hogy az én libáimat a sas elvigye ilyen meg sem történhetett.

Vitézül álltam a sarat elterveztem minden áron megvédem a ludaimat, volt egy botom mert minden libapásztornak kell bot, mert hát a katonának is van puskája. Nékem bot volt a puskám. Büszkén terelgettem libáimat mezőn le s fel, senkit nem engedtem a közelükbe. Tudjátok meg libáéknál is van ebédidő, olyankor hazahajtottam őket, szomjukat oltották hideg vízzel szépen elvonultak a hűvösre leültek, csőrüket a szárnyuk alá dugták és aludtak. Nékem ez volt a pihenőm, az ebédidőm. Az a finom bableves csipetkével, amit anyám főzött, olyant még a Király konyháján sem tudtak főzni. Király konyháján csak a bab meg a főzőkánál lubickolt a levesbe, de az én bablevesemben bizony volt sonka bőre, padláson száradt oldalas, csupa finomság aztán én is aludtam egy óracsát. Felébredtek a libáim kísértem őket legelni. Tudjátok ez unalmas feladatnak látszik, de nem volt az. Megfigyeltem a madarakat, a virágokat. Még akkor a város szélén éltek ürgék. Ártalmatlan jószágok voltak, nem

bántottak senkit, de ha megfogtad, és ha nem vigyáztál tudott ám harapni.

Na, hogy a dolgok elébe ne vágjak a kis libákból gyönyörű fehértollú ludak lettek volt köztük egy fiú lúd, gúnárnak nevezték. Az öregek is így mondták akkor biztos így van. Ezzel a gúnárral meggyűlt a bajom, átvette a hatalmat, ha közel ment a ludakhoz valaki veszettül sziszegett, és ha nem figyeltek meg is csípte. Ha ez sem volt elég, szétnyitotta gyönyörű szárnyait akkorát tudott ütni vele, hogy kék lett a nyoma. Nem is merészkedett senki a közelébe még a kutyánk is elkerülte. Amikor a ludak kezdték tollruhájukat levetni, az azt jelentette érett a tolluk. Akkor anyám megfogta a ludakat leült a földre térde alá húzta leszorította, és kitepte a tollakat. Ez a libáknak egy cseppet sem fájt, meg különben meleg is volt mire jött a tél addigra új ruhájuk lett a ludaimnak, szebb, mint az előző. Képzeljétek el a lúdtollat zsákba rakták a zsákot felakasztották olyan helyre, ahol nem érte nedvesség és a féreg sem fért hozzá. A toll addig lógott ott míg el nem jött a tél, kint nem lehetett dolgozni összejöttek a szomszédasszonyok körbeülték az asztalt, óvatosan az asztal közepére tették a tollat, elkezdték fosztani. Mit is jelent ez? A tollnak is van közepe, mint a falevélnak. Két oldalt letépi és marad a közepe, ami nem használható semmire meg ha fosztás nélkül tennék az anginba akkor bökne. Értitek? Ha nem, kérdezzétek a nagyit. Amikor megtelt az ágy méretű dunna, bevarrták a végét ez úgy nézett ki, mint egy nagyméretű zsák. Milyen finomat lehetett aludni alatta. Jó meleg volt. A fejpárna ugyan kisebb volt, de ugyanígy készült. Gondoljatok bele tavasz illatú szalmazsákos ágy, lúdtollal vagy kacsatollal melegítő dunna, jöhetett is a hideg, de mi nem fáztunk, abban az időben szinte mindenki ilyen dunnával takarózott, Ha nem hiszitek kérdezzétek meg az öreg szomszédokat ők még emlékeznek. Én is így emlékszem, mint libapásztor. Varázsoljanak el benneteket libatollas álmok. Jó éjszakát.

Hogyan találkoztam a Vár völgyi Erdei Manóval.

Tudjátok úgy nyolc-tíz éves lehettem, szerettem egyedül sétálni az erdőben és az erdő szélén. Barátaimmal is sokat jártunk gombát szedni, epret ettünk, fekete földiszedret. No de akkor egyedül indultam útnak, füttyő-részve. A rigó visszafüttyölt és kísért. Mindig szerettem a madárfüttyös természetet. Én most nemcsak úgy mentem, hanem horgászni indultam a Vár völgyben lévő erdei kálistóhoz, mert mi így neveztük és mások is, az öregek is. Képzeljétek milyen talpraesett emberek éltek ott akkor is. A Vár völgy elejétől számítva lehetett egy vagy másfél kilométer a tó. Ez egy mesterséges kis tó volt állattartó gazdák ásták ki és tartották rendben olyan ügyesen csinálták meg hogy a völgyekbe összefolyó vizet elgátolták, tehát gátat építettek. Lett is egy szép tó ahová az őzek, szarvasok, vaddisznók, és más állatok is jártak inni. Az én gyerekkoromban az erdőszélén legeltek a tehenek disznók, a birkák, a kecskék. Ők is ott ittak. Amikor már nagyon meleg volt behajtották az állatokat a pásztorok inni. A hűvös fák alatt pihentek, kérődztek, a disznók sárfürdőt vettek.

Hogy szavamot ne felejtsem egy reggel egy kis vödörrel a kezemben elindultam horgászni a kálistóhoz mert bizony apró kis halak is voltak benne. Elvettem Anyám varrós dobozából egy gombostűt, fogóval meghajlítottam, kész volt a horog. Libatollból volt az úszó, nehezeknek már mi is ólmot használtunk. Volt úgy négyméteres vékony damilom. Mentem az erdő felé, de nem a Vár völgyben hanem a Rózsakút utca végén egyenesen a két nagy hegy ölelte völgyben, a kismogyorós felé, mert horgászbotnak kiváló volt a mogyoró bot. Nohát vágtam is egy két méteres botot, levelektől megtisztítottam és kész volt a horgászfelszerelésem. Elég gyors gyerek voltam mezítláb, klottnadrágban, ennyi volt az öltözék, néha szúnyogok is csíptek csapkodtam is őket csak úgy csattogott a lábam, a karom, nyakam. Közben azért sikerült felpofozni magam mert még az arcomat is csípték, no meg a bagócsok (Bógölyök) amik nem is csíptek, hanem haraptak. Egyébként az állatokat szerették igazán, én csak sovány desszert voltam az étlapjukon. Szégyen a futás, de hasznos. Vót bizony, hogy megfutamodtam, mivel nagyon gyors vótam bizony lehagytam a szúnyogokat meg a Bagócsokat. Nemsokára a kis tó partján guggoltam, bedobva a horog, paprikáskenyérrel feldíszítve.

Alighogy bedobtam a horgot jelzett a libatoll úszó egy gyors mozdulattal a levegőbe emeltem a botot, hát képzeljétek el ott fickándozott a horgom

végén a kis halacska. Beletettem a vízzel telt kisvödörömbé. Úgy emlékszem, hogy vagy tíz kis halat fogtam már, megszólalt mellettem valaki.

– Adnál egy kis halat nekem is.

Lenéztem, hát mellettem ült egy kis manó, akkora lehetett, mint a lábam a térdemig. Nem ijedtem meg, csak felugrottam, mert azért nem voltam olyan ijedős.

– Persze hogy adok – mondtam és visszaguggoltam melléje.

A következő halacska az övé volt meg vagy tíz, mert bizony jó étvágyú volt az én manóm. Hogy csinálta nem tudom, de pillanatok alatt tüzet rakott megpucolta és nyársra húzta a halakat, olyan illatok csapták meg az orrom, hogy a nyál is összeszaladt a számban, de kérni azért nem mertem tőle nem mintha féltém volna, de tudjátok jobb a békesség. Egy darabig ott üldögélt mellettem a parton, ő nem szólt, én meg minek. Halat többet nem kért. A tűz úgy eltűnt mintha ott sem lett volna. Azt sem mondta, hogy jó tett helyébe jót várj, meg minek is mondta volna. Egy kis idő múlva lenéztem mellém mit is csinál a manó. Eltűnt se bú se bá, nem is köszönt. Kicsit furcsállottam, nem tudom milyen házból való volt, hogy nem tanította meg a manó Papa meg a manó Mama köszönni. Minekünk köszönni kellett mindenkinek ez elvárás volt.

Ahogy így morfondírozok magamban arra eszmélek, hogy kapásom van, úgy meghajolt a Mogyoróbotom azt hittem eltörik, hát képzeljétek el egy nagy kecskebékát fogtam, de akkora volt, hogy négy éhes ember is jóllakott volna belőle. Bizony le kellett szedni a horogról nem mintha féltém volna, hisz a mi családukban senki sem félt a békáktól. Nem szeretném, ha félősnek gondolnátok. Rájöttem miért is fogtam békát. A kenyér a horgon piros vót. Mindenki tudja a békák nemzetsége imádja a pirosat. No de már öreg délután nézett rám a falevelek között összeszedtem a cókómókomat, a pecabotom otthagytam a damilt akkurátusan föltekertem, gyenge galoppban elindultam haza azon az úton amelyiken jöttem. Azóta sokat jártam a Várvölgybe pecázni is, de többet nem láttam a manót ő biztos látott engem csak nem szólított meg, ha meg nem szólnak minek beszéljek. Az én családom amúgy sem olyan. Ez volt az én találkozásom története a Várvölgyi Manóval.

Madarakról

Hogy lármáznak a levelek,
felhőből vizet szemeznek,
kopogva nyitják a kapukat,
tisztára mossák magukat.

Meg kell értenem szavukat,
az ázott hangtalan madarakat,
kérnek még édes magokat,
látják ajkamon mosolyokat.

Én is ott állok, velük álmodok,
ha kell én is hangosan lármázok,
madáretető, csivitelő hangok,
kánont énekelnek fagottok.

Úgy elgondolkodok, ruhájuk ázott,
puha párna meleg fészük,
ma én vagyok ki magot ad, reményük,
asztalt teríték boldogan eléjük.

Barát vagyok bizonygatom,
nem jár erre vadászó Sólyom,
üres a begyük kerítésre felrepül,
estére kelve meleg fészkére ül.

Leszállnak az ablakpárkányra,
fittyet hánynak a havas tájra,
vágynak ők a meleg nyárra,
behúzzák nyakukat a tollruhába.

Búcsúznák de maradok,
maradtak még markomba magok,
hozzátok képest milyen magas vagyok,
bátrak már, azt hiszik madár vagyok.

Tavasznak vágató lova

Tavasznak patkolt,
s rügyben gázolt
a táncoló pata,
ivott s rég elmúlt
a tél fagya, s hódarát
darált az égi vándor.

Kilépett csillagos otthonából,
fény jött hold udvarából,
zabla zörrent s fog koppan,
az idő nyeregbe pattan,
hely csillagok hó, ha hó
hová is szaladtok gyertek
ide hozzám kiveszem
szátokból a hangos zablát.

Rúgjátok a földet, legeljete
legelőn zöldet, s a messze szálló
ködön túl ott ragyog a kéklő
múlt, szivárvány színesre
festette ablakom, kormos lett
karom, akarom a tüzet lángot,
szemem annyi szépet jót látott,
szerelmet álmat, ébredtél
mikor a csók ízével rád kiáltott.

Hát a zablád fényes még? vagy
régteől fogva mállott, keresd a lovat,
az időt, mely őszre festette hajad,
és hallgatag hajnalon újra lovad
csillagokat kapál, kopott patkót
messze hagytad, forrás vizét mind
megittad, végig köhögted az úttalan
utad, szerelmet sosem untad
mégis elfogyott a csók.

S a régi álmokon túl hattyú
nádast csókol, csőrével szűri
a vizet, s hullik a toll mikor
felszáll, új tóra száll, ő lesz
az ég tóban a tavasz a tiszta
szó a koronás király, kertemben
lágyszó dallam száll, tátva marad a száj
s a táj újra csendes, alma gurult
a fa alá, nem kukacos szép piros,
s hívott a dallam a hang s megölelt
a ruhátlan remegő hajnal.

Konyhám melegében

Kialudt a tűz
gondoltam, hamu
alatt lapult a parázs,
újra lobbant a fahasáb.

Nem kívánom a hideget,
didergő teleket,
sparhelt karikái
alatt lapult a reggel.

Kotyogó kávét,
forrón nyelte,
ajtó félig nyitva,
karika félrehúzva.

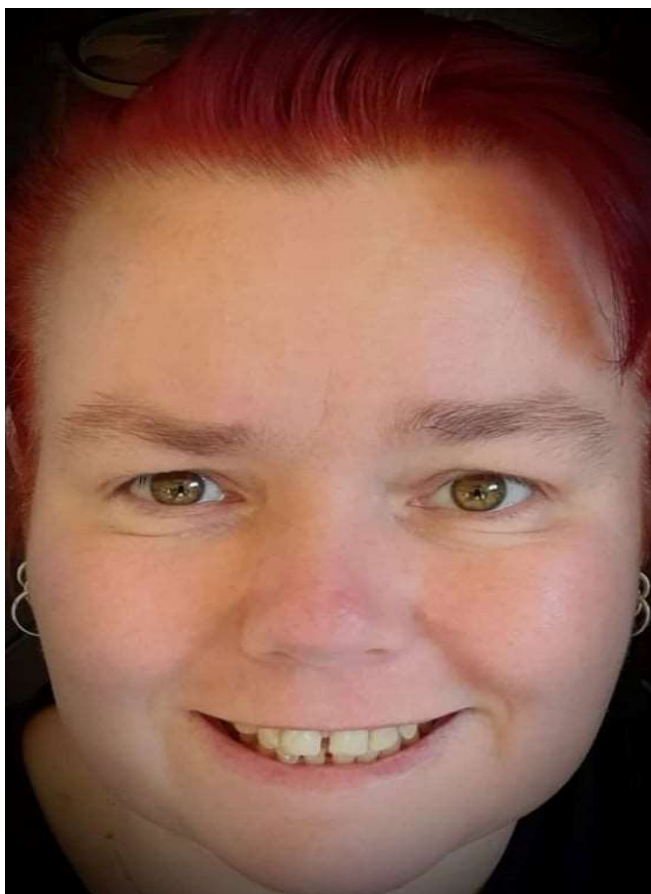
Tüzet nézem, fa, hogy
roppan, füst a kémény
felé kavargva rohant.
de még emlékszem a nyárra,

mikor nap tüze melegítette
a platnikat, meleg fény
járt a fazekak között,
reggel még rám köszön.

Hiányzik a meleg,
hogy zörög a fedő,
s a kicsapódó gőz látványa
mint kitörni készülő

vulkán jár a konyhában.
Mégis a lángot hiányolom,
a hamuban pislogó parazsat
a fák roppanó hangját,

évszázadok illatát,
fába zárt tavaszt
lelkemre új láng,
szép emléket tapaszt.

Bubrik Zseraldina

Bemutakozás

Bubrik Zseraldinának hívnak, 1972 májusában születtem Miskolcon, ahol életem legnagyobb részét töltöttem.

Gyerekkoromtól írok, de igazán tizenhét évvel ezelőtt kezdtem el. Novella volt az első, majd a versek, és kikötöttem a meséknél. Idáig hét könyvem jelent meg.

Rengeteg díjat kaptam, a legbüszkébb a Bronzpróza éremre, kettő Szépirodalmi díjra, a Dugonics András díjra vagyok.

Körbi, és a visszafelé haladó mese

Körbi, aki úgy nézett ki, mint egy málnás vattacukorba csomagolt lila elefánt, a mai napon úgy döntött, átmegy a Könyvtár napos oldalára. Oda, ahol az egész délelőtt süt a nap. Ott jobban tud olvasni, és mivel ma szombat van, senki nem fogja zavarni. Imádta a hétvégeket.

Csend volt, és nyugalom. Szerinte senki sem lakott jobb helyen, mint ő. Aki könyvmániás, vagyis könyvmoly, annak a Könyvtárban kell laknia. Gondolatait félretolva, elindult könyvet keresni. Nézett jobbra, majd balra, de csak olyan könyveket látott, amit már olvasott.

Szomorúan hajtotta le a fejét. Valakinek szólnia kellene, hogy jó lenne, ha már hoznának új könyveket, hisz a világon olyan sokan írnak.

Lehajtott fejjel ment tovább, amikor észrevette, hogy a sarokban, ahol az egyik könyvespolc végződött, ott fekszik a földön egyes egyedül egy könyv. A szíve hevesebben vert. Félt közelebb menni, de kíváncsi volt, és elindult. Ismeretlennek tűnt a könyv, gondolta megnézi. Közelebb

hajolt, látta poros lett. Vajon mióta állhatott ott? Tette fel magának a kérdést. Elővett egy tiszta papír zsebkendőt, és óvatosan letörölte, majd elolvasta a címet: A visszafelé haladó mese.

– Ó, ... még nem is olvastalak – szólt halk hangon a könyvhöz.

Odament a kedvenc polcához, kényelmes helyzetbe ült, és kinyitotta a könyvet. Az első lapon, a könyv címe volt. A másodikon pedig egyetlen egy szó állt: vége. Körbi nem tudta, hogy most nevensen, vagy inkább még egyszer olvassa el, lehet, nem jól lát. Felolvasta hangosan:

– Vége...

Tovább lapozott.

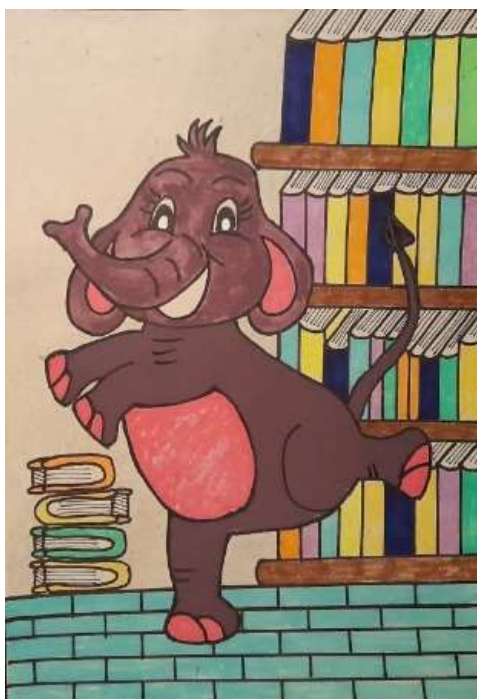
Háromszázhuszonegyedik oldal.

Háromszázhuszonharmadik oldal.

Háromszázhuszonkettedik...

– Ilyet sem láttam még. Visszafelé haladó mese. Pedig a rejtély, már a címében is benne volt.

Körbi lemászott a polcról, majd a padlóra nyitva letette a könyvet, és megállt előtte.

– Most nagyon kíváncsivá tettél. Kiderítem, miért is ilyen ez a mesekönyv
– majd lépett egyet, és már benne is volt a könyvben.

Mivel még el sem olvasta a mesét, nem tudta, hogy hová is fog érkezni. Amikor kinyitotta a szemét, egy sötét szobában találta magát. Elindult lassan, lámpát keresett, hogy megtudja, hová is érkezett. Nem telt el sok idő, amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó. Megállt, nem mert tovább menni. Fény szűrődött a lassan nyíló ajtó körül, majd meglátott egy öregapót, aki felkapcsolta a villanyt. Mindketten egymás szemébe néztek, majd először az öregapó szólalt meg:

– Szia, Idegen! Boldizsár vagyok, de mindenki Boldi apónak szólít. Téged, hogy hívnak?
– Szia! – mondta kicsit félénken – Én Körbi vagyok, és azért jöttem, hogy egy rejtélyt megoldjak.
– Tudod mit? Főzök egy teát, és közben elmeséled a történetet.

Boldi apó elindult a konyha felé, Körbi követte. A tea hamar készen lett, a finom illata átjárta az egész házat.

– Én egy Könyvtárban lakok, minden könyvet ki akarok olvasni. Imádom őket, főleg a meséket. Ma találtam a sarokban egy könyvet, aminek az a címe: A visszafelé haladó mese. Azért jöttem, hogy kiderítsem, miért vannak az oldalak visszafelé?

Boldi apó elmosolyodott, kortyolt egyet a forró teából, majd letette a teáscsészét, és elkezdte meséjét:

– Ez, egy nagyon különleges könyv. Egyetlen példány van belőle – mondta, majd abbahagyta beszédét.

Olyan csend támadt, hogy Körbi ilyet még soha nem hallott. Itt még az óra tik – tak hangját sem lehetett hallani. Nem mert megszólalni, inkább türelmesen várt.

– Én egy könyvkötő vagyok, vagyis voltam. Már nyugdíjba mentem, és évek óta egyetlen egy könyvet sem készítettem. Ez a könyv volt az

utolsó. A szomszéd kisfiú, Máté átjött hozzám egyik este, és azt mondta, mivel másnap anyák napja lesz, és ajándékba írt anyukájának egy mesét, az este készítem el neki. A válaszom az volt, hogy öreg is vagyok, meg késő este van, kimerültem, inkább aludnék már. Rám nézett szomorú arccal, elköszönt, és elindult haza. Én, meg amikor megfordult, úgy éreztem, cserbenhagyom. Még az ajtóhoz sem ért, de szóltam neki, hogy mégis elkészítem. Igaz, már alig láttam, a szememet is ki kellett volna támasztanom, de elkezdtem. Pár óra múlva a kész könyvet tartottam a kezemben. Boldogan nyitottam ki, akkor vettem észre, hogy az oldalak visszafelé vannak. A második lapon van a vége. Nem volt több erőm, gondoltam holnap újra kezdem. Kora reggel Máté már ott állt az ajtó előtt, és kopogott. Szomorúan

engedtem be, és elmeséltem neki, hogy még nem vagyok készen, mert rosszul raktam az oldalakat. Kivette a kezemből a könyvet, nézegette, forgatta, és annyit mondott: „Nekem ez nagyon tetszik. Senkinek sincs ilyen könyve. Idáig még nem adtam neki címet, de most már tudom: A visszafelé haladó mese. Köszönöm Boldi apó! Anyukám biztos fog neki örülni.” Tudod, Körbi, nagyon boldog voltam, azt hittem, az utolsó könyvet elrontottam, és ki kell dobni.

– De jó – szólt Körbi – most már tudom az igazságot.

Még órákon keresztül beszélgettek, de délután Körbi ott hagyta Boldi apót, és kilépett a könyvből. Este elővette a könyvet, kinyitotta az utolsó lapjánál, és hozzákezdte visszafelé olvasni a mesét.

Pampa

Egy napon, amikor még reggel tíz órakor is sötét volt, Emese nem akart kikelni az ágyából. Pedig fontos lett volna, mivel ma indultak a Balatonra nyaralni. Nagy nehezen, de végre sikerült felkelnie. Odament az ablakhoz, és nézte, amint az eső kezd egyre hevesebben esni.

Pár perc után anyukája beszéde megzavarta. Szót fogadva elindult a fürdőszobába, ahol eszébe jutott, hogy még nem kereste meg a viharkabátját.

Délután már az eső is elállt, és meg is érkeztek a Panzióba. Ebben az évben, a nyaralás Siófokon lesz. Még nem jártak itt, és Emese izgatottan

várta, hogy ezen a helyen milyen lesz a Balaton. A Panzió parkjának a jobb oldalán meglátta, hogy ott van egy kis medence.

Közelebb ment, megnézte, és rögtön észrevette, hogy neki ez már kicsi. Nem is foglalkozott vele.

Másnap reggel az első dolguk az volt, hogy megnézik Siófok nevezetességeit, de amikor elmentek egy Lángos sütőde mellett, Emese megéhezett.

– A lángos fokhagymával, tejföllel, sajttal a legfinomabb – mondta, és már indult is a sütőde felé.

A lángost miután megették, észrevették, hogy velük szemben van egy aranyos pici házikó, melyen egy tábla állt: Kutyapanzió.

– Tudod, Anya! Arra gondoltam, hogy még mielőtt megkérdeznéd, mit kérek a születésnapomra, elárulom Neked.

– Ugye nem egy kutyát szeretnél? – válaszolta mosolyogva Emese anyukája.

– Igen, pont arra gondoltam, mivel nincs testvérem, ezért szeretnék egy állatot.

– Majd otthon megbeszéljük.

Aznap délután már a Balaton partján nézték, ahogy a hattyúk messzi távolban úszkálnak. Emese felvette az úszógumit, és már rohant is a vízbe. Élvezte azokat a kicsi kis hullámokat, amelyek néha jöttek felé.

Amikor elkezdett szép lassan lemenni a Nap, elindultak vissza a Panzióba. Ahogy kiléptek a strand kapuján, Emese észrevette, hogy a mellette lévő padon ott van egy könyv. A közelben rajtuk kívül nem volt senki, ezért odament, és elolvasta a címet: A világ legszebb állatai. Volt benne egy könyvjelző, amit kíváncsian nézte, hogy melyik oldalon is van. Kinyitotta a könyvet, és a baloldal közepén vastag betűkkel oda volt írva: Foltos pampamacska.

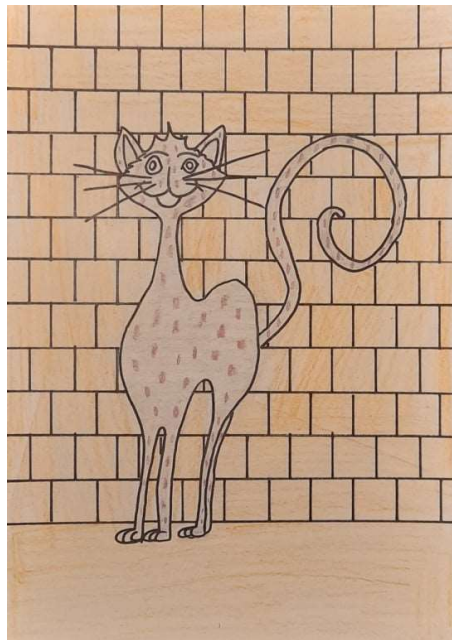
– Foltos pampamacska? Nem is hallottam még ezt a macskafajtát.

Bezárta a könyvet, szétnézett. Nem látott senkit, ezért beletette a kedvenc piros hátizsákjába. Gondolta, míg itt lesznek, elolvassa, majd a

könyvet visszateszi oda, ahol találta. Olyannak érezte, mintha a Könyvtárból kölcsönözné.

Vacsora után már el is kezdte az olvasást. Most nem érdekelte sem a színezés, sem a tv. Ő most olvasni akart. Azon a napon úgy érezte, hogy megkedvelte a macskákat, ezért a születésnapjára nem kutyát fog kérni. Annyira tetszett neki a könyv, hogy végig olvasta, és a fontos dolgokat kiírta belőle. Másnap első dolga az volt, hogy visszatette oda, ahol találta.

Egy hét után, már indultak haza. A nyaraláson nagyon jól érezték magukat, és egyik nap sem esett az eső. Emesének minden nap csakis a Foltos pampamacska járt a fejében.

Hazaérkezésük után, két hét múlva eljött Emesének a születésnapja. Ahogy anyukája ígérte, egy kiscicával ajándékozták meg, akiről rengeteg fényképet készítettek, és beletettek egy új fényképalbumba. A sok játszódás után Emese kigondolta, hogyan is fogja hívni a cicáját. Mosolyogva mondta ki a nevet:

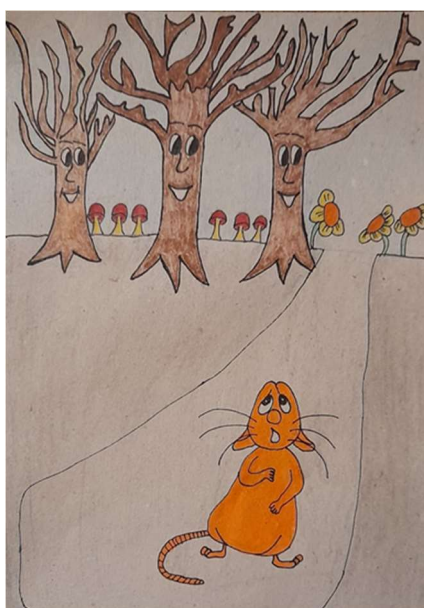
– Pampa.

Világgá mentem...

Egyik este, lefekvés után, azon gondolkodtam, hogy mi lenne akkor, ha én, világgá mennék?

Hiányoznék valakinek? Utánam jönnének? Keresnének?

Egér Edömér vagyok, egy hófehér egérke, Miskolc – Görömbölyön lakom, már nagyon hosszú ideje. Egy kis változatosság nem ártana. Igen ám, de hol is van a világvége? Valakitől meg kellene kérdeznem, de nem lehet, mert akkor elárulom magam.

Tegnap reggel arra ébredtem, hogy igen, én most elmegyek világgá. Éreztem, attól, hogy nem tudom, hol van, én biztos, hogy meg fogom találni. Hátizsákom a hátamon, és már indulok is.

Két perc múlva, már a buszmegállóban vártam a buszt. Jó lenne, ha jönne valaki, mert akkor nagyon óvatosan, és halkán felszöknék a lábán, és egy biztos helyen, mint például a zsebében, elbújnék. A buszra így könnyebb felszállnom, mert kicsi vagyok, és így nem is lát senki.

Jött is egy fiatal fiú. Uzsgyi... közelebb mentem, és pár másodperc után, már a zsebében voltam. Milyen jók, ezek a kötött pulcsik. Nagyok a zsebek, kényelmesen elférek benne. Kis lyukak is vannak, így én is látom, merre megyünk.

A buszon kevesen voltak, pár fiatal, és egy idős mamikát láttam. Rögtön a nagymamám jutott eszembe. Már biztos hiányzom neki, de nem fordulhatok vissza.

Egy kis idő után úgy gondoltam, mintha száz éve itt utaznék a buszon, gondoltam jó lenne leszállni. Kinéztem a zsebből, és pont indulni akartam, amikor a fiú felállt, és jelzett.

– De jó! – kiáltottam hangosan.

Még jó, hogy nem hallotta senki. Leszállás után, óvatosan kijöttem a zsebből, és lecsúsztam a fiú nadrágján. Nem vette észre, és máris fordultam az ellenkező irányba, és futottam.

Kerestem egy biztos helyet, ahol nem láthat senki. Szétnéztem. Itt még soha nem voltam, ismeretlen helyen vagyok. A Nap elkezdett elbújni, a Hold pedig vígan jött. Besötétedett. Ekkor észrevettem, hogy egy bolt előtt állok, aminek az ajtaja mellett, ott volt egy kis lyuk.

Gondoltam, bemegyek, éjszakára itt maradok. Alszom egyet, és fájni sem fogok. Bementem.

A sötétségben nem akartam végig járni az egész épületet, inkább a bejárat mellett lefeküdtem.

Kora reggel nagy zajra ébredtem, megijedtem, és futni kezdtem. Nem néztem merre futok, csak azon kaptam magam, hogy valaminek neki mentem.

Rám borult.

Úgy éreztem, az összes csontom eltört. Aztán valami elkezdett rám folyni. Nem tudtam megmozdulni, csak azt éreztem, hogy a testem valami folyadékban úszik. A hangokat egyre közelebb éreztem, gyorsan felugrottam, és a fény felé futottam. Az ajtó tárva nyitva volt, ezért arra vettem az irányt, és kifutottam a szabadba. Végre kint voltam. Megnyugodtam, hogy nem követ senki. A testem még mindig tocsogott, és amikor megláttam, hogy a hófehér szőröm narancssárga lett, elordítottam magam:

– Óh! Mi történt? Beszíneződtem?

A közelemben nem volt senki, legalább nem nevetnek ki. Körülnéztem, amikor megláttam egy kis tócsát. Rögtön oda szaladtam, és beleugrottam. Forgolódtam a vízben, súroltam a szőrömet, gondoltam újra hófehér lesz. Tévedtem. Narancssárga maradtam. Úgy éreztem, egyedül vagyok, azt sem tudom, hogy hol, és a világ végét sem találom.

Lehajtott fejjel, sírós szemmel elindultam.

Órákon keresztül mentem, amikor egy erdőbe értem. A fákról a levelek lehullottak, mint minden ősszel. Pár virág még virított, és épp a piros gombákhoz akartam menni, amikor énekszót hallottam. Megpróbáltam a hangok felé menni, amikor alattam a föld kinyílt. Olyan volt, mintha egy ajtó nyílt volna meg előttem. Majd zuhantam, de szerencsésen, töresek nélkül

megérkeztem. Felálltam, és a hangok felé mentem. A fény is kezdett egyre erősebb lenni.

Egy alak jött felém, de nem volt kivehető, tulajdonképpen ki is az.

– Szervusz, Idegen! Örülök, hogy megjöttél!

– Szervusz! Én Egér Edömér vagyok. Elindultam...

– Igen, tudom, világgá akartál menni. Én Szellem Szilárd vagyok.

– A szellemek mindent tudnak? – kérdeztem kíváncsian.

– Aki ezen az ajtón belép, én mindent tudok róla. Nekem van egy testvérem, de sajnos nem élünk együtt. Én rossz voltam, ide kerültem Lillafüred barlangjába, ő pedig ott maradt a felhők fölött. Őt Szellem Szaniszlónak hívják. Minden századik évben eljöhet hozzám, egy napra. Most is őt várom. Tudod, ezen a napon, aki ide jön, annak egy kívánságát teljesítem.

– Akkor ma nekem fogod?

– Igen, ma Neked fogom teljesíteni, csak a testvéremet meg kell várni. Pár perc, és itt lesz.

– Én már tudom! – kiabáltam hangosan. – Nem akarok világgá menni! Otthon akarok lenni a szüleimmel, rokonaimmal, barátaimmal. Csak ennyit szeretnék.

Amikor ezt kimondtam, Szellem Szilárd kinyújtotta felém a jobb kezét, ekkor az énekkar hangosabban kezdett el énekelni. Közben Szellem Szaniszló is megérkezett. Éppen be akartam mutatkozni, de oly hirtelen rám tört az álmoság. Többre nem emlékszem.

Reggel félve nyitottam ki a szemem. Nem tudtam, hol vagyok.

Nyitom lassan, lassan, lassan.

Megláttam a szobámat, és egy nagy kő esett le a szívemről. Boldog voltam, de főleg akkor, amikor a szőrömet nézve, már nem narancssárgának, hanem hófehérnek láttam. Mostantól imádom Lillafüredet, a szellemeket, de elhatároztam, hogy soha többet nem megyek világgá.

dr. Radmila Marković

Bemutakozás

Marković Jovan és Süli Veronika gyermekeként születtem 1940.11.04-én Belgrádban.

Apám elesett, mint partizán a világháborúban, így kerültünk az anyámmal Kishegyesre. Azóta is itt lakom.

Az általános iskolát Kishegyesen, a gimnáziumot Szabadkán, az egyetemet Újvidéken (Magyar nyelvből és irodalomból, valamint szerb nyelvből és iroda-

lomból diplomáztam), és magyar nyelvből doktoráltam Szegeden.

Általános iskolában kezdtem tanítani magyar és szerb nyelvet, majd középiskolában magyar nyelvet. Ezután lettem igazgató Kishegyesen a középiskola első két osztályának. A középiskola Alapító Bizottságának voltam az elnöke, ezt követte az igazgatói beosztás

Társadalmi politikai téren is tevékenykedtem. Irodalmi műsor, ami Csépe Imre néven évente kiemelkedő írók, költők előadásait szerveztük meg. Voltam a Szocialista Szövetség elnöke, majd a Vajdasági Pedagógiai Intézetben a magyar nyelv tanügyi tanácsosa lettem. Amikor megszüntették Szerbiában a pedagógiai intézeteket, lett helyettük Belgrádban az Oktatási Minisztérium. A minisztériumban dolgoztam, mint önálló tanügyi tanácsos a magyar nyelvre.

Ez időszakban szakirodalommal foglalkoztam, programokat készítettem, fordítottam magyarról szerb nyelvre fogalomtárakat. Vajdasági költők, írók alkotásait véleményeztem. Most verseket és novellákat írok. Olvasom mások alkotásait. Ezzel töltöm ki magányos napjaimat.

Nyugdíjba vonulásom után az unokáimnak megnyitottam a „nagy mama szervizet”. ami azt jelentette ovis koruktól az általános iskola befejezéséig reggeltől délutánig, amíg a szülők dolgoztak együtt voltunk. Gyönyörű éveim voltak tele élménnyel. Amikor kiröppentek a házból, elkezdtem verseket és novellákat írni. Ezzel töltöm ki magányom nagy részét.

Neve-nincs

Neve-nincs madárkám már
korán reggel fütyül, dalol, trilláz,
arcomról eltűnik az éji hervadó virág,
sétautamra jó kedvvel indít.
Nem kérdezi: „Hogy aludtál?”
Nem kérdezi: „Nem fáj semmid?”
Az igazi gyógyszer, tudja jól,
ha nem bánt, nem sajnál, csak trilláz,
hagy menni az utamon, és visszavár.

Sárkánytánc

Sárkányokkal
sokszor
táncolok,
tőlük tanulom
a mozdulatot,
a tenger fenekén
könnyedén libegek,
mégis a gyerekek
csoportjában
a helyem.
Sárkányaim
mosolygósak,
kedvesek,
ha elvétem
a lépéseket,
jóízűen kacagnak,
nevetve kergetnek.

Két kis cica ikerpár

Két kis cica ikerpár,
egyik sárga, másik szürke,
szájuk soha be nem áll,
éhes vagyok, tejcit kérek.

Mijau, mijau, mijau.
Reggelire tejci meg a vitamin,
félre áll a cicák orra, mindig
az a vitamin, savanyú a vitamin,
cica mama kimondja: meginni.

Mijau, mijau, mijau.
Indulás az iskolába cicukák,
itt az uzsonna és a hátizsák,
jók legyetek, tanuljatok rendesen,
szégyent ne hozzatok a fejemre.

Mijau, mijau, mijau.
Iskolából hazafelé sétál
két kis cica, ikerpár, ikerpár
táskájukban lapul a sok tudomány.
Tanuljatok újat, cicukák? Halljam hát!
Mijau, mijau, mijau, mondta
a két kicsi cica, ikerpár, ikerpár

Kicsi lány

Álmaim útján kincsem most gyere velem,
porfelhőbe burkolózva én fogom a kezéd,
vezetlek vissza végtelenség végtelenébe.
Látod azt a kislányt? Fekete göndör haja, mint a gyémánt
ragyog a Napon, olyan, mint a kalitkából kiszállt madár.
Látod? Látod? Mindent lesöpörve napfényként ragyog.
Kanyargós, girbegörbe útra térek veled. Ne rettegj,
amiért nincs már porfelhőbe zárt reményteljes élet,
itt akarat, kemény küzdelem, élet és a ki tudja az égen.

Látod? A győzelem útján a csillagok közt lépkedsz velem.
Most már Te fogod kezem, álmaink hajnalán ismét hajad lebeg,
de fehérén, Napot megszegyenítve ragyog volt fekete helyett.
Lassan a hajnal hasad, valami hirtelen megszakad.
Maradj velem kicsi, fekete göndör hajú lány, kellesz nekem,
hidd el nekem, életem rejtett zugába, ha nem bújsz be,
Te, kacagó fekete göndör hajú fiatal lány, ott tartod életem
legszebb csokrát: három gyermek porfelhőbe burkolt mosolygó arcát.

Családom

Egy porszem vagyok a jelenség szélén,
de átölelném mindkét felnőtt gyermekem,
keblemre hajtánátok fejeteket,
mint gyermekkorotokban, amikor szempilláitok
mögött az álom dédelgetett, kedveskedett
mindkettőtöknek. Nekem dolgozni kellett.

Lányom

Látni szeretnék, de nem lehet, egy egész kontinens,
választ el tőled, drága szenvedő gyermekem,

a tenger sem kedveskedik most nekem, de
egy napon, ha vihar-vágyam beteljesedik,
megérted talán, romba dőlt életem egy csücske
téged ölelve örömmel megnyugszik, talán örökre.

Fiam

Velem, mellettem vagy,
szótlanul is érzem,
félve féltesz, mert
napfénytől megfosztott
életem felett, te vagy a
napsugár, melengeted
didergő lelkemet, pedig
tudom, neked sajnós
kőkemény harc az életed.

Unokáim:

Maja

A legidősebb itt van velem,
anyja Angliában keresi a kenyeret,
az apja nem törődik vele,
nekem lop napsugarat az életembe,
kicsi szíve és szeme árgusként
figyel, megdorgál, mint a gyereket,
ha elfelejtem, meddig ér el az
ezt még lehet megtenned.
Mosollyal arcán, lát mindent, és
megmenti az életem, amikor kell.

Dani

A három unoka közül
az egyik fiú, távolban
keresi kenyerét,
futball tölti ki életét,
ha hazajön, lehajol, átölel,
megpuszil, ragyogó szeme
mosollyal közli: szeretlek,
vigyázz magadra, féltelek.

Niki

A harmadik, a legfiatalabb,
mosolyvirág, és ismerjük
egymás gondolatát,
keze lágyan simogató,
de mindig rohan, siet,
ám sohasem felejtí el,
ha hazajön az iskolából,
a mama várva várja, megkérdezi:
Milyen volt a heted mindkét helyen?
Nagy szempillái alól kék szeme
fürkészve lelkembe néz.
Tudod mamám, az iskola nehéz,
de szorgalmasan tanulok, ne félts.
A gimiben sem hozok rád szégyent,
a zeneiskolát meg nagyon szeretem.

Ferkó és a medvék

Egy szegény házaspárnak hét gyermeke született. Mindegyiknek dolgoz-
nia kellett a házkörül, de szolgálni is elállították a szülők őket. Majd meg-
szakadtak a munkában már kilenc éves korukban. A legidősebb 16 éves
volt, amikor elhatározta, elmegy szerencsét próbálni a favágókhoz, hi-
szen már nagyon erősnek érezte magát.

Csak az anyjától köszönt el, akinek megígérte, nagyon vigyázni fog ma-
gára.

Szatyrában egy kis kenyérke, mellé szalonnát adott az édesanyja, és elkö-
szöntek egymástól. A házban levő egyetlen életlen fejszével indult neki a
nagyvilágnak. Az erdőben nem volt egyszerű megtalálni a favágókat. Ma-
gas hegyre kellett felmászni.

Ferkó, mert ez volt a gyerek neve, mind nehezebben kaptatott fel a
hegyre. Szerencsére szamócat is talált, és eszegetett, meg leült megpi-
henni. A háta mögött elkezdett ropogni a száraz gally, és megfordult.

Volt mit látnia! Egy hatalmas medve két lábra állva, félelmetes látvány volt. Megszólalt a medve.

– Te, Ferkó, megeszed a szamócát az én kis bocsom elől! Nem szégyelled magad?

– Honnan tudod a nevem?

– Tudom és kész.

– Ne haragudj, de nagyon elfáradtam, meg kínozott a szomjúság is.

Ekkor bukkant fel a kis medvebocs. Olyan aranyos kis bundás négy lábbon járó gombóc volt.

– Jaj, de szép vagy! Gyere ide, megszeretgetlek – mondta Ferkó.

– Játsszol velem? A mamának nincs kedve.

– Mit játszunk?

– Még ezt sem tudod, emberpalánta? Birkózzunk!

– Jó – felelte Ferkó – és letette a szatyrát.

Lett aztán akkora hancúrozás, hogy a nagy zshivajra a bagoly is felébredt, és álmos szemekkel nézte a jelenetet. A mókusok hahotáztak, a bogarak menekültek, nehogy a nagy hévben rájuk hemperegjenek a birkózók, medvemama meg szájtátva nézte a jelenetet.

– Legyünk barátok! – szólalt meg a bocs.

– Szerintem már azok is vagyunk – felelte Ferkó.

– Mivel már esteledik, gyere velünk a barlangba, és aludj ott. Van nekünk elég szamóca vacsorára. Mindhárman jól lakhatunk. Ugye, mama, eljöhet Ferkó hozzánk? – kérdezte a kicsi bocs.

– Hogy mondhatnék ellent, ha már ilyen szépen meghívtad.

Megindultak felfelé az erdő sűrűje felé. Ferkó nem merte megkérdezni, messze van-e a házuk, de ment, és mind fáradtabb lett.

– Gyere ülj a hátamra - dörmögte medvemama.

Ferkónak megcsillant a szeme, örömet belekapaszkodott medvemama bundájába, és felmászott a hátára.

Amerre csak haladtak, hol egy rókának, hol egy borznak, hol egy őzike-
nek köszöntek. Volt, amelyik jót nevetett az elébe tárult látványtól.
Ferkó is köszönt illedelmesen. Mindegyik állat mosolyogva válaszolt.
Végre megérkeztek a barlangba. Már kint is sötét volt, de a barlangban
még sötétebb.

– Én nem látok semmit sem –szálalt meg Ferkó. Gyűjthatok egy kis szá-
raz gallyat?

– Igen, de előbb áruld el nekem, hova igyekeztél ebben az erdőben.

Ferkó elmesélte, miért kell munkát keresnie, és hova indult.

– Tudod mit, te Ferkó gyerek. ha itt maradsz nálam, és játszol az én ki-
csikémmel, meg minden este világítasz nekünk, akkor én többet fizetek
neked, mint amit a favágóktól kapnál.

– De neked nincs pénzed!

– Te azzal ne törődj! A tél beállta előtt haza mehetsz.

Ferkó beleegyezett Jól érezte magát, de hamar eljött a tél.

Ferkó egy nagy szatyor aranyat kapott

– Itt ez az arany, de mindegyik testvérednek adsz belőle, szüleidnek is,
és magadnak egy asztalos műhelyt, ahol becsületes munkával megkere-
sed a kenyered.

Ferkó megkérdezte:

– Látlak-e még egyszer benneteket?

– Neked már nincs szükséged senkire, de sohasem lehet tudni.

Ahogy Ferkó eltávolodott örömmel és szeretettel a szívében, a medve-
mama gyönyörű tündérlánnyá változott, a bocs meg tündérfiú lett.

Ferkónak Ferenc bácsi lett idővel a neve, és a környék leghíresebb ács-
mestereként ismerték.

Gáll Júlia

Bemutakozás

Számviteli főiskolát végeztem Budapesten, de kormánytisztviselőként dolgoztam.

Budapestről 2010-ben költöztünk Dunavarsányba, itt élek férjemmel.

Mindig irodalom kedvelő voltam/ vagyok. Írogattam verseket, már kisiskolásként, szerettem rímekben fogalmazni, de csak magamnak, nem mertem senkinek megmutatni.

Négy éve kezdtem rendszeresebben írni, van kb. 400 versem. Jó pár közlésre került online magazinokban, 20 Antológiában vannak verseim, és több nyomtatott magazinban.

Kányádi Sándor szavaival a mottóm:

„A vers olyan, mint a lábbeli: mindenki a maga lelki lúdtalpa szerint taposhatja.”

Mókus barátság

Egy kis mókus ugrándozva,
ágról ágra kapaszkodva,
örvendez a napsugárnak
a csobogó kispataknak.

Mókuslányka a szomszédból
versenyt szervez gyorsaságból,
ki mászik fel leghamarabb
tölgyfára, mely legmagasabb.

Verseny döntetlen végződött.
A két kis versenyző között
kialakult egy barátság,
holtig tartó jó szomszédság.

Meghívnálak makkot enni
de nincs az odúmban semmi,
mókusfiú rámosolyog
gyere, nekem van friss magom.

Döme kutyánk

Az én kutyám nagyon okos,
korán kelő mindig pontos.
Szeret menni ki a rétre,
pedig udvaron van fészke.

Bánatos, ha egyedül van,
ha megjövünk játékosan
meg is ugat körbe ugrál,
finom falat neki dukál.

Családtag ő, tudja nagyon,
szeretetből ül lábamon,
szeret ő is szórakozni,
teraszról a tévét nézni.

Katicabogár

Trambulinon ugrándoztunk
sok apró bogarat láttunk.
Egyik sárga, másik pöttyös
ó, hisz' ez egy katica, vörös!

Hátán hét kis pöttyöcske
ki az, aki tervezte?
Szelíden száll kezemre
ujjbegyemre felmenne.

Csodás kicsi bogárka
színes a kis ruhája
szárnyait jól kitarja
átrepül egy nagy fára.

Kis szarvasbogár

A játszótérre kimegyünk
sok érdekes dolgot lelünk.
Tegnap egy szarvasbogarat,
a pad alá beszaladt.
Füvet adtam volna neki,
de elfordult nem szereti.
Felröppent a magasba,
elrepült egy bokorba.

Sün testvérek

Három kicsi Sünike
kimentek a zöld rétre
elől ment Sünpali
mögötte Sünjani
a harmadik a legkisebb
bizony egyre viccesebb
ide megy, oda fut
meggyűlt vele a bajuk,
gyorsan haza is vitték
megettek közösen egy körtét.

Őszi dal

Kihűlt már a fecskefészek
elmentek a madarak,
eső esik, szél siratja
a gyorsan elröppent nyarat.

Kéklő szilva vidáman int,
gyertek szüreteljetek,
mosolygó almát és körtét
kóstoljátok gyerekek.

Szellő röppent fel a légbe
sárgult faleveleket,
Döme kutyánk ugrándozik
elkapna pár színeset.

Harmatot szór a hajnal
napfény fölszárítgatja,
kis kutyánk a vakondot
túrásban megzavarja.

Gyerekzsivaj tölti be
az iskola udvarát,
végre találkozhatott
a sok régi kisbarát.

Kiskakas és a gyöngy

Hol volt hol nem volt,
volt egyszer egy kiskakas,
vörös csőrű, hosszú farkú,
vörös bögyű, tarkabarka
nagy tarajos kiskakas.

Egész nap csak kapirgált,
míg egy kincsre rátalált,
nézegette körbejárta
csőrével kopogtatta,
mi lehet találgatta.

A jérce csendben figyelte,
nagyon megirigyelte,
odament ő is megnézni,
s ha lehet szépen elkérni,
ez a szép gyöngy kell neki!

A Kiskakas még gondolkodott
jércének adjam, oly boldog,
de adhatnám a kis csibének,
a fiatal szerelmemnek,
hisz ő is megérdemelné.

A faágon egy szarka ült,
mióta a kincs előkerült
csak leste a pillanatot
hogyan ellopja a kis gyöngysort,
hogyan fészékében csillogjon.

A Kiskakas észrevette
a tyúkólba be is vitte,
hisz minden pipi örülne,
ha ilyen szépet őrizne
tojások melegén.

Egész éjjel őrizték
szárnyuk alatt dédelgették,
reggel gazdasszony meglelte,
halkan még is köszönte,
hogyan vigyáztak a gyöngyére.

A kobold

Egy tavaszi kora reggel,
virágot locsoltam jó kedvvel,
látom, az egyik tulipánból
kilóg valami a szirmokból,

néztem mi lehet ez a csoda
mi bújtatott a tulipánba?
Egy hegyes fülű, manócska
huncutul nevetgélő, aprócska,

kis Kobold félve nézett rám,
csengő lógott a sapkáján,
nagy, hegyes orra piroslott
csodálkozott, hogy ott vagyok,

ahogy én ott tűnődtem,
mint a kámfor tűnt előlem,
keresgéltem, szólongattam,
csak kutyám hangját hallottam,

bementem meginni a teám,
a bögrémen a Kobold nyomát
fedeztem fel, a sáros ujja
belelógott a teámba,

úgy tettem, mintha nem zavarna,
a teámat kortyolgatva
vártam mikor bukkan elő
bizalmába befogad ő?

Nem kellett sokáig várnom,
az apró, csibészes manóm
Döme hátán lovagolva
ugrottak be a konyhába,

sütit és friss tejet hoztam
ettek belőle boldogan,
az udvaron szaladgáltak,
szavát értették egymásnak.

Ha esett, vagy a szél fújt
a két kis huncut összebújt,
futásnak eredtek, táncoltak,
együtt vidáman játszottak.

Egyszer csak nyoma veszett,
a kis Koboldunk tovább lépett,
nem marad sehol sem sokáig
titkukat ők fel nem fedik.

A kiséger

Egy kiséger hozzám fordult
tudnál adni egy kis sajtot?
Hogyne tudnék, gyere velem
mindjárt föl is szeletelem.

Ugye nincs a házban macska
csacsogott a kicsi csacska,
dehogy, dehogy nincs itt semmi
a sajt éhséged majd elveri.

Lakhatsz itt a kerti házban
a kényelmes kis kalitkában,
hozok mindennap ennivalót,
és meleg, puha takarót.

A kis cinege

Itt van az ősz, jön a hideg
a kis cinke meg-meg remeg
fázik, hideg már a reggel
a nap sem süt, későn kel fel,

kecskerágó piros lombja
kis madárkát befogadja
amíg lehullik a levél
cinege biztonságban él,

mire hidegre fordulna,
madáretető kerül fára,
teszünk bele finom magot,
finom búzát, napraforgót,

egyre többen gyülekeznek,
kertünk bokraira ülnek,
boldogan figyelem, várom
s örülök, ha mindennap látom.

Kakukk vita

Két kakukk madár vitatkozik
hova lopják be tojásaik,
az erdei kis szürke begyhez,
vagy a réti szende pityerhez?

A szép liliom halkán nevet,
mily furcsa kis fenegyerekek,
dajkamadarat választanak
ehelyett fészket rakhatnának.

Macik

Két kis medve tanakodik
jön a tél ki hová bújik,
a hegy alatti barlangba,
vagy az erdei kunyhóba?

A kunyhót én nem ajánlom,
jöhet a vadász, barátom,
ha itt talál bundánk bánja,
talpunk lesz a vacsorája.

A nagyobbik medvebocs
bizony igazat is mond,
így hát elindultak ketten,
barlangot meglelték szépen.

Amint rendre bevackoltak
pár csupor mézet betankoltak
a kicsi kinézett még utoljára
kis hópehely szállt az orrára.

Télapó

jön a tél, hull a hó
szánkót húz a Télapó
zsákjában sok ajándék
minden, amit álmodnék,
baba, vonat, sok csoki,
traktor, legó, kis kocsi,
minden gyermek kap belőle,
csak legyen fényes a cipője!

Legózás Beni unokámmal

Gyere mama játszani,
egy tornyot építeni,
mondta Beni unokám
fogta kezem húzott ám,
rakjunk előbb alapot,
kockákat adj, ne nagyot
kéket, zöldet, pirosat
rakjad ide, építem
a palotát szépítem,
legyen rajta egy ablak
ültessünk elé fákat,
valaki fent őrizze,
esőtől ernyő védje,
keress ki egy figurát
ki tetőn ül és vigyáz,
adhatsz még más kockát, hogy
barna legyen ablaka,
a cica is legyen rajta,
hol van a fű és a bárány,
legeljen a ház udvarán.
Tudod mama ez nem palota
legyen a Mi Házunk - mondta,
utána ebédet főzött,
kóstolni nekem is töltött,
persze mindez legóból volt
fújta nekem, szólt, hogy forró,
itt már én lettem a mohó,
jaj, már elégetett, mondtam
rá rögtön gyógy pusztit kaptam.
Csodás legós napom volt
kicsi Benim zseni volt,
minden perce boldogság
az unoka isteni áldás.

IochoM Zsolt

Bemutatkozás

1989. november 9-én születtem Erdély délkeleti szegletében, Kézdivásárhelyen. Iskolai éveimet a nagy múltú kantai Nagy Mózes Gimnáziumban és a Dr. Csiha Kálmán Református Kollégiumban végeztem. Négy éven át főszerkesztője voltam a református kollégium diáklapjának, a Sulisok(k)-nak, ahol első verseim is megjelentek. 2008-2011 között a Sapientia EMTE csíkszeredai Karán végeztem kommunikáció és közkapcsolatok szakon. 2015-ben fejeztem

be mesteri tanulmányaimat kommunikáció és közkapcsolatok szakon a Sapientia EMTE csíkszeredai Karán.

2010 októbere-2017 novembere között újságíróként, fotó- és videóriporterként dolgoztam a Székelyhon hírportálnál és a hozzá tartozó nyomtatott újságoknál. 2018-2022. között Hargita Megye Tanácsánál dolgoztam, mint kommunikációs szakember.

2019-ben *Csókszereda* címmel jelent meg első verskötetem, amely 120 verset és 30 fotót tartalmaz. A kötetet Csíkszeredában, majd szülővárosomban Kézdivásárhelyen is bemutatták. 2021-ben elnyertem a Selyemgyár Alapítvány irodalmi pályázatának fődíját. 2023-ben elnyertem az OMLIT (Országos Mécs László Irodalmi Társaság) által meghirdetett Év prózája irodalmi díj arany oklevelét. Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotóközösségének, valamint felvételt nyertem az újonnan alakult Süli András Művészeti és Irodalmi Alkotói Körnek. Eddig több mint hatvan antológiában jelentek meg verseim, prózáim. Jelenleg Székelyudvarhelyen élek és alkotok, önálló prózaköteten és egy újabb versesköteten dolgozom.

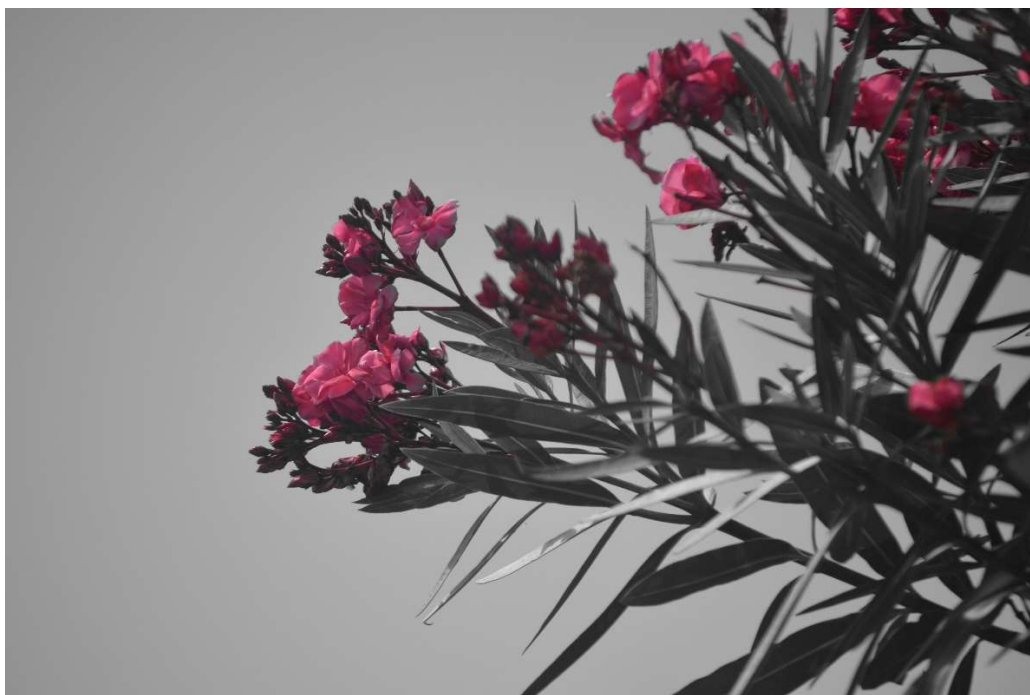
Közösségi oldalaim:

<https://www.facebook.com/iochom>

<http://iochom.blogspot.com/>

Pillangókisasszony

Zöld erdőnek közepén
Egy kis tisztás rejtekén
Egyszer megláttalak én!
Virágról virágra szálltál,
Nektárt szívni meg-megálltál.
Pillangó szárnyad ragyogott,
S színvarázssá változott.
Te voltál a legszebb lepke –
Úgy hívtalak, hogy Életke.
Milyen csodás a természet,
kis hernyóból mivé is tett?
Begubóztál úgy fejlődteél,
Csodás pillangóvá lettél!
Repülj tovább, vár a világ,
Mosolyog rád minden virág!

Iochom Zsolt felvétele: Virágzás

Tudásszomj

Jaj, de szép a piros gomba!
Jól vigyázz, mert bolondgomba!
Jaj, de édes kicsi bogár!
Az egy kullancs, milyen nagy kár!

Jaj, de tetszik ez az ív!
Az egy csalán, s nagyon csíp!
Jaj, de kedves zümmögés!
Az egy darázs, kérsz döfést?

Ez az erdő csupa veszély?
A természet csupa szeszély!
Mit tehetek, mit ehetek?
Ha nem tudod, kérdezzél meg!

Van itt szeder, mogyoró,
de minden csak mosva jó!
Ügyelj a pici hasadra,
Nem hagy apa magadra!

A kis vadvirág

Rengeteg erdő közepén,
Fa tövében egy bátor vadvirág él.
Körülötte a fák suttogása zenél,
Játssza vele a napfény, szél dalát.

Nagy fa árnyéka bár olykor takarja,
Nem veszi el a vadvirág a bátorságát.
Nap sugara, égi kék vár rá,
Mindig jön borúra, derű.

Kicsi virág, miért is búslakodnál?
A világ csodákkal teli, csak nézd!
Kacag a nap, a szél hívogat,
Találd meg a boldogságod, ne félj!

A kis vadvirág így hát nevet,
Barátot talál minden kis rovarban.
Búcsút int az árnyéknak, boldogan,
Új kalandok felé szárnyal, szívében dal.

Nap sugara, égi kék vár rám,
Mindig jön borúra, derű...

Eső esik

Felhők gyűlnek az égen,
- Nem esett már milyen régen!
Eső esik, csepereg,
Öntözi a földeket.
Esőből lesz a patak,
Az folyóvá dagad,
Vándorol a tengerig,
Nem látsz el a végéig!

Így jár körbe a víz a földön:
Életadó körforgás ez -
Hull a fára, hull az útra,
Mezőre és kis bokorra,
Esik hegyen-völgyön át,
Szomjas földnek inni ad,
Majd felszárad s elpárolog
A természet csodás dolog!

Eső esik, csepereg,
Örvendeznek a gyerekek.

Anyák napi köszöntés

Hogyha sírok,
Hogyha fázok,
Hozzád bújok –
Rám vigyázol!

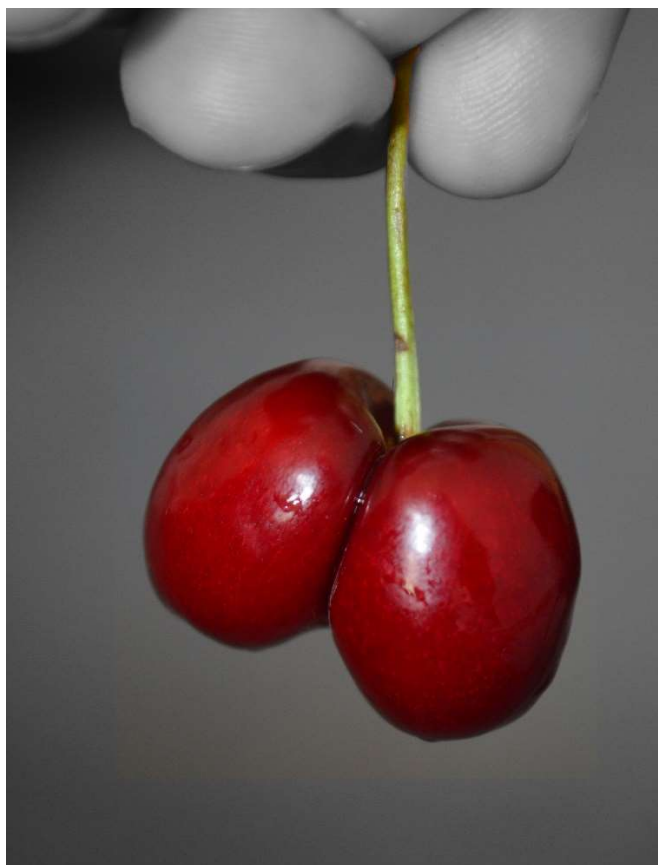
Ölbe veszel,
Rám nevetsz,
Tudom, érzem,
Hogy szeretsz!

Puszilod a homlokom,
Csikized a pocakom,
Nevetünk mi akkorát
Meghallja a szomszéd át.

Legjobb dolog hozzád bújni,
Veled egy nagyot aludni,
Álmomban is vigyázol rám,
Te vagy az én édesanyám!

Még egy picit hogyha nővök,
Jövőre virágot is kötök,
Addig apa költ helyettem,
Jó, hogy költő lett belőle.

Úgy szeretlek, édesanyám!
Te vagy nekem az egész világ!
Átölellek, megpuszillak,
Szeretem... ez anya-illat!

Iochom Zsolt felvétele: Szerelem

Álmodj szépeket

Álmodj varázslatos erdőket,
ahol tündérek táncolnak a holdfényben,
és bátor állatok vezetnek kalandozásra
a titokzatos éneklő fák között.

Álmodj egy szivárványhídról,
amely átível a felhők felett,
elvezet egy rejtett kincses szigetre,
ahol minden kívánságod valóra válik.

Álmodj egy varázspalotáról,
amely az égbe magasodik,
türkizkék tornyokkal és aranykapukkal,
ahol a bölcsesség és a jóság uralkodik.

Álmod legyen szép és vidám
Addig örülj míg álmodhatsz
S rád vigyáz Anya és Apa,
Kik szeretnek Téged egész életükön át!
Álmodj, hát...

A titkos kert

Bemutatom nektek Józsit, egy kíváncsi és bátor kisfiút, aki egy titkos kert bejáratára bukkant a nagyszülei ódon kertjének legrejtettebb zugában. Egy régi, rozsdás kulcs segítségével nyitotta ki a kaput, ami egy varázslatos világba vezet, ahol a virágok énekelnek, és minden egyes növény egyedi történetet suttog a fülébe.

Józsi hamarosan rájött, hogy a virágok nem csak szépek, de különleges képességekkel is rendelkeznek. A Napraforgók fordulnak a nap felé, miközben énekelnek a napfényről és a növekedés öröméről. A Rózsák gyengéd dallamokat zengenek a szeretetről és a gondoskodásról, miközben a Levendulák nyugtató szólamai a nyugalomról és a békéről mesélnek.

A kertben sétálva, a virágokban gyönyörködve Józsi találkozott Florával, a virágok őrzőjével, aki beavatta a természet titkaiba.

- Hogy lehet, hogy sosem vettem észre ezt a kertet? – csodálkozott Józsi.
- Ez a kert csak azoknak mutatkozik meg, akik igazán hisznek a csodákban. Te vagy az első látogató sok-sok éve – felelte Flóra.
- És te ki vagy? – kérdezte a kíváncsi kisfiú.
- Én vagyok Flóra, a virágok őrzője. Feladatom, hogy vigyázzak rájuk és megőrizzem titkaikat.
- A virágoknak vannak titkaik?
- Ó, igen! Minden virágnak megvan a maga története, éneke, amit csak jó szívvel hallhatsz meg.

Flóra megmutatta Józsinak, hogyan beszélgetnek a virágok egymással és a természettel, és hogyan segíthetnek nekünk embereknek is megérteni a körülöttünk lévő világot. Józsi megtanulta, hogy minden virág egy történet, amely összeköti a múltat, a jelent és a jövőt.

Miután Józsi és Flóra összebarátkoztak egy elveszett virágot indultak megkeresni, amelynek varázsdala képes helyreállítani a kert harmóniáját. Az

elveszett virág a kert szíve, dalával összeköti a virágokat és fenntartja a harmóniát. Nélküle a kert elhalványulna.

Ez a különleges küldetés számos próbatételen és találkozáson vezette keresztül őket, ahol minden virágfajta egy-egy újabb leckét adott Józsinak az élet fontos aspektusairól: az összetartozásról, a bátorságról, az elfogadásról és a változás szépségéről.

Már lemenőben volt a nap mire Józsi és Flóra megtalálták az elveszett virágot, egy ritka és gyönyörű orchideát, amely a kert közepén rejtőzött. Közben az orchidea dalát énekelték, a kert virágai egyesültek egy varázslatos szimfóniában, helyreállítva a kert egyensúlyát és békéjét. Ahogy a nap leáldozott, Józsi búcsút intett a titkos kertnek és új barátainak, de tudta, hogy bármikor visszatérhet. Aznap éjjel álmában is a virágok énekét dúdolta...

Iochom Zsolt felvétele: Hangjegyek

Az állatkertben

Az izgalom már hajnalban kezdődött a kis családban, amikor Józsi és Krisztián ébredésükkel azonnal az állatkerti látogatásra gondoltak. A szobájukat díszítő elefántos poszterek és dinós játékok között ébredve azonnal tudták, hogy ez a nap különleges lesz. Anyukájuk készítette a reggelit, míg apa az autót pakolta, hogy minden simán menjen a nagy nap során.

Amint beléptek az állatkert kapuján, a gyerekek szeme felcsillant. Először is a három elefánt, Nuka, Dinka és Félix felé vették az irányt, akik már várták őket a kerítés másik oldalán. A gyerekek kacagása betöltötte a levegőt, amint az elefántok trükkjeit nézték. A családi hagyományokhoz híven, apa minden évben megismételte ezt a kirándulást, ami Józsi és Krisztián számára a nyár csúcspontjává vált.

A Gulya-domb többi lakójával is megismerkedtek a fiúk. A Csimpánzházban órákat töltöttek, nevetve a majmok ügyeskedésén és csintalanságán. Krisztián különösen a papagájokat szerette, ahogy színpompás tollaik csillogtak a napfényben, és ahogyan utánozták a látogatók hangjait. Józsi viszont, aki az utóbbi időben szenvedélyesen rajongott a dinoszauruszokért, alig várta, hogy eljussanak a Dinó Parkba. Az ásatási területen való részvétel, ahol ő maga is áshatott és felfedezhetett egy csontvázat, életre szóló élményt jelentett számára. A kis régész lelkesedése a csillagokig ért, amikor egy apró dinoszaurusz csontot talált, melyet büszkén mutatott meg testvérének és apjának.

Az állatkertből való hazatérésük után, a családi vacsora során Józsi izgatottan mesélte el édesanyjának a nap kalandjait. A dínók iránti szenvedélye csak még inkább megerősödött, és amikor a szülinapi torta gyertyáit elfújta, határozottan kijelentette, hogy egy nap ő lesz a legnagyobb régész. Ezzel a kívánsággal zárult le a nap, ami nem csak a gyerekek, de a szülők számára is felejthetetlen élményekkel teli volt. Az állatkerti látogatás nem csupán egy szórakoztató nap volt, hanem egy családi kötelékekkel és álmokkal teli élmény, amit éveken át fognak őrizni.

Iochoom Zsolt felvétele: Nyári szvit

Az erdő csendje

A város zajában, ahol az élet sosem áll meg, élt egy család. Az anya, Anna, egy 35 éves hegedűművész, aki szenvedélyét a zenében találta meg. Az apa, Péter, 33 éves író és költő, aki szavakkal varázsolt. Két gyermekük, a 11 éves Flóra, aki a világot kíváncsi szemmel szemlélte, és a 2 éves Józsika, aki minden új napban csodát fedezett fel.

A városi élet rohanása közepette Anna és Péter úgy érezték, elszakadnak maguktól és egymástól. A munka, az iskola és a mindennapi kötelezettségek között ritkán maradt idő a család számára az együtt töltött időre. Egy nap, egy váratlan szabad hétvége adódott, és úgy döntöttek, hogy elmene-külnek a város zajából, az erdő csendjébe.

Korán reggel, mikor még a város aludt, a család autóba szállt és elindult az ismeretlenbe. Az út során Flóra és Józsika az ablakon keresztül csodálták a tájat, ahogy a városi épületek fokozatosan fákká és mezőkké alakultak. Péter, miközben vezetett, elmesélte a gyerekeknek az erdőkről szóló legendákat, amiket gyermekkorában hallott. A család várakozással teli volt, izgatottan várták, hogy megérkezzenek a természet ölelésébe.

Mikor megérkeztek, egy gyönyörű erdei tisztás tárult a szemük elé. Egy csendes patak csobogott egy kis faház mellett, melynek kristálytisza vizét a nap sugarai csillogtatták meg. Körülöttük magas fenyőfák álltak, mintha őrzőként szolgáltak volna a természet e szent helyén.

Flóra és Józsika azonnal rohantak a patakhoz, kacagva és csobbanva a sekély vízben. Anna leült egy puha mohás foltba, hegedűjét kezébe véve, elkezdett játszani. A dallamok összekeveredtek a madarak csicsergésével és a patak lágy zúgásával.

Péter, egy fának támaszkodva, elővette noteszét és elkezdett írni. A természet nyugalma és harmóniája ihlette gondolatait, verseit.

A délután során a család teljesen belemerült a természetbe. Flóra a hintán ringatózott, amit egy erős ágra kötöttek, miközben Józsika a pillangókat kergette, nevetve, amikor egy sárga lepkét sikerült elkapnia.

Anna és Péter, néha egymásra nézve, megosztották egymással az érzéseiket. Anna hegedűje sírt és nevetett a dallamokban, Péter szavai mély érzelmeket és gondolatokat fogalmaztak meg. Anna számára a hegedű több volt puszta hangszernél. Egy életre szóló társ, amely mindig mellette állt a boldogságban és a bánatban. A hegedű húrjainak rezgése, mint egy szerelmes érintés, mindig lázba hozta, és segített kifejezni azokat az érzéseket, amelyeket szavakkal nem tudott. A zenéje az őszinte érzelmek, a mély vágyak és a rejtett álmok nyelvén szólt. A zenélés során érezte, hogy a zene nem csak a füleknek szól, hanem a léleknek is. A zene kifejezőmódja volt számára, egy módja annak, hogy összekapcsolódjon a világgal. Anna nagy örömét lelte abban is, hogy tudását átadhassa. Oktatóként diákjai számára nem csak a hegedű technikáját, hanem a zene szeretetét is átadta. Látta a diákjai szemében azt a csillogást, amikor először sikerült megszólaltatniuk a hangszert, és ez minden fáradtságot megért. Számára a zene nem csak hivatás, hanem szenvedély, életforma és a lelke legmélyebb kifejezése.

Ahogy lement a nap, a család együtt gyűlt össze egy kis tűz körül, amit a tisztáson raktak. A gyerekek pillecukrot sütöttek, miközben Anna és Péter beszélgettek a szeretetről, a családról és a lelki békéről. A csillagos ég alatt, a természet csendjében úgy érezték, megtalálták azt a békét, amire vágytak. Az egyszerűség, a családi szeretet és a természet közelsége feltöltötte őket.

Mikor hazaindultak, a család magával vitte az erdő nyugalmát és a tűz melletti beszélgetések emlékeit. Anna és Péter rájöttek, hogy bár a mindennapi élet kihívásai maradnak, mindig visszatérhetnek ehhez a békéhez, amit az erdőben találtak.

Flóra és Józsika vidáman mesélték a városban élő barátaiknak az erdei kalandjaikat. A család élete folytatódott, de most már tudták, hogy a természet mindig várja őket, amikor szükségük van egy kis nyugalomra és szeretetre.

IochoM Zsolt felvétele: Erdő csendjében

Jekő György

Bemutakozás

A Kos csillagjegyben, 1942. április 10-én születtem Újkécskén, (jelenleg Tiszakécske) pedagógus családban. Általános iskolai tanulmányaimat is ott végeztem, majd Budapesten Villamosipari Technikumban érettségiztem. Szerkesztő technikusként dolgoztam a katonai szolgálatom kezdetéig, két év után a József Attila Tudományegyetem matematika szakán folytattam ta-

nulmányaimat, s kaptam középiskolai matematika tanári diplomát.

Pályámat Tiszakécskén, édesapámmal egy tantestületben kezdtem, majd 1971-től a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskolában tanárként, 1973-tól igazgatóhelyettesként, 1980-tól nyugdíjazásomig, igazgatóként dolgoztam.

1971-ben házasodtam, gyermekeim Kiskunhalason születtek: György (1972), Attila (1975), Mária (1980) Gyermekeim hét nagyszerű unokával ajándékoztak meg. 2002-ban elváltam, 2004-től élettársi kapcsolatban élek Sáfrány Edit pedagógussal, akit 2022-ben feleségül vettem.

Nyugdíjba vonulásom után köszöntők írásával kezdtem a verselést, a társas együttlétek hangulatának emelése érdekében, majd bővítettem a repertoárt oly annyira, hogy a mai napig több mint 300 verset, versformában írt köszöntőt továbbá jó néhány anekdotát írtam.

A témákat illetően legbővebben a családról, az unokákról írtam, a szerelemről, szeretetről, továbbá az emberi kapcsolatokról, természetről, az öregedéssel járó gondolatokról, a nevelésről, annak fontosságáról, a megszerzett tudás jelentőségéről és nélkülözhetetlenségéről.

Verseim olvasmányosak, s egyértelműen kiolvasható belőlük a mondanivaló. Fentiekén túl a versírást az értelmem, a szellemi frissességem ápolásának tekintem, s amíg tehetem élek e lehetőséggel.

Eddig két verseskötetem jelent meg nyomtatásban és EPUB kötetben a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Címeik: A fény útján és Derűs lélekkel.

A Poet irodalmi oldalon, és a Facebook nyilvános oldalán publikálok, ez utóbbiban majd minden esetben aktuális fotókkal és logóval.

Tavaszdik...

Tavaszdik! Leáldozott a fagynak,
a verőfényes nap mind korábban kél,
vége a hideg zord éjszakáknak, bár
még olykor süvít a márciusi szél.

Lassan, de ébredzik a természet,
pusztákon sarjad a mindig szomjas gyep,
élettel telik a tópart, az erdő,
még is a madaraké a főszerep.

A nyárelőn, nyugodt helyeken csodás
madárhangversenyben gyönyörködhetünk,
ezért oly öröm pihenőidőnket
az ébredő természetben töltenünk.

Sétáink alatt rendhagyó élmény a
mindig megcsodált, sok tavaszi virág,
elkápráztat a színek kavalkádja,
s érezzük mily gyönyörű is a világ.

A Tisza-gáton

Csendes a Tiszagát, mely régtől
Oly kedves hely nekem,
Messze látni róla,
A gyönyörű tájat,
Melyen szemeim legeltetem.

Az ártérben, két sávban fűzfák,
Köztük nyárfaerdő,
A sok kubik gödör
Már teljesen eltűnt,
Betemette őket az idő.

Pedig sajátos színfoltja volt
E páratlan helynek,
Amint a sok béka
Kuruttyolni kezdett,
A környék így tűnt elevennek.

Gazdag az állat, s növényvilág,
Megannyi büszkeség,
Nem oly sokaságban
Mint ifjúkoromban,
De az élményhez ma is elég.

Szép emlékeket idéz e hely,
Sok kiadós túra,
Szerelmi légyottok,
Kellemes piknikek,
Hallgatag, örökös tanúja.

A szívem rejtett szegletében
Fáradó lelkemet
Ily bájok éltetik.
Ó anyatermészet
Ölelj kebledre engemet.

Tóparti séta

Sétálok a vízparton,
Csendes horgászok mögött,
Nyugodt a víz, szélcsend van,
Csak néhány vízimadár
Cikázik a tó fölött.

Nagy és sűrű a nádas,
Benne festői sziget,
Gazdag növényvilággal,
Amelyek közül most is
Több pompásan díszeleg.

Délen csodás parkerdő,
Kedves kis ligetekkel,
A tó felől kilátó,
Igencsak körbe vésve
Szerelmes jelekkel.

Én is felkapaszkodom,
Fentről nézem a tájat,
Elbűvöl a szép látvány,
Amint szemem beissza
A Sóstói csodákat.

Kőhajításnyira a
Híres Sóstói csárda,
Meseszép környezetben
Árnyas teraszával, az
Igényes vendégek álma.

Az élıhetőségéért
Szeretem Kiskunhalast,
Világhírű csipkékét,
Álmait, amely felé
Oly sok év óta halad.

E helyről, elvágódni,
Bizonyal már nem fogok,
Ide kötnek emlékek,
Kemény, de boldog évek,
Emberek, gondolatok.

Gyermekkorom kedvenc helyén

Gyermekkorom kedvenc helyén barangolok,
hol alig változott a Holt Tisza meder,
szép és vadregényes volt akkor is e táj,
veszélyes lápok, nád, vadvirág több ezer.

Sokszor hevertem itt a kaszáló részen,
a lucernásban a vad virágok között,
áthatotta lényem a természet szépsége,
s lelkem egy másik világba költözött.

Úgy éreztem olyan gyönyörű az élet,
a víz, az erdő, a növények, állatok,
az emberek bölcsék, jók, segítőkészek,
ezért én is csak ezen úton járhatok.

Életem alkonyán már biztosan tudom,
nem fikció egy ilyen szép másik világ,
ott, hol szilárd az erkölcs, s erős a hit,
s nem mindenható az önző kapzsiság.

Barangolásom végén körül tekintek,
nem tudom, látom e még e kedves tájat,
majd eluralkodik bennem a legszebb érzés,
a természet iránti végtelen alázat.

Az utolsó ballagás

Az utolsó ballagásra készül,
immáron ez lesz a huszonnegyedik,
roppant gonddal fogalmazza beszédét
tudja, szavait mennyire figyelik.

Visszagondol az első beszédére,
harmincyolc éves volt, kis lámpalázzal,
nem sikerült rosszul, utólag így mondták,
amúgy felért egy bemutatkozással.

Az idei más lesz, kicsit bölcselkedő,
az örök emberi értékekről szól,
kitartásról, helytállásról, az elért cél
öröméről, az eddig megtett útról.

Majd a legjobbakat illeti dicséret,
szülőknak, tanároknak köszönetek,
megnyerő szeretetteljes búcsúzás,
könnyektől csillogó gyermekszemek.

Örök élmény ez diáknak, szülőnek,
hálás feladat az igazgatónak,
felemelő érzés, szilárd kötődés,
mikor a lelkek így összefonódnak.

Búcsú az iskolától

Meghatóan. emelkedett hangulatban
ünnepel ma sok diák, s az iskola,
mértődkőhöz érkezett egy évfolyam,
fájó a búcsú, de ez az élet sora.

Évek alatt a kisdíák kamaszkorból
a felelőseteljes ifjúkorba lép,
kialakul önálló identitása,
egyre tisztul a magáról alkotott kép.

Új kihívások várják, nagy döntéseket
kell hoznia, változnak a kapcsolatok,
intenzívvé válik az érzelmi élet,
nagyobbak lesznek a szívbéli viharok.

A használható tudás átadásán túl,
az iskola segíti e folyamatot,
kellő felkészültséggel, tapasztalattal,
nem nélkülözve igen sok humánumot.

Az eredményes együttműködés méltó
lezárása, ünneplése a ballagás,
nagy érzelmi töltéssel, sok szeretettel,
tanáccsal, s mindennel, ami biztatás.

Útravalót az ékes ünnepi beszéd
egy-egy örök érvényű idézete adja,
az elérzékenyülő sok ifjú ember,
szüleikkel együtt könnyeit takarja.

Juhászné Bérces

Anikó

Bemutakozás.

Zalaegerszezen születtem, s élttem 35 évig. Több évtizedes távollét után visszatértem Zalába.

Jelenleg nyugdíjasként élek Zalalövőn.

Egy nehéz élethelyzetben - 13 éve - gyógyírként jelentkezett nálam a versírás.

Van néhány magánkiadásban megjelent kötetem.

Különböző antológiákban is szerepelek verseimmel. A Poet irodalmi oldalon 500 versem

megtalálható.

Ars poeticám: *Egy porszem vagyok a világmindenségben, akit néha felkap a szél, hogy aztán mikor megforgatta, földhöz csapja. S, hogy nagyon ne törjem össze magam, kapaszkodom fűbe, fába, virágba, zenébe, versbe, és nem utolsó sorban családba.*

Nyúlcipő

Selyem pázsit, tarka rét,
nyílik már a margarét`,
közte vadnyúl meglapul,
kicsi szíve ver vadul.

Róka Rudi üldözte,
ott lihegett mögötte.
Gondolt egyet a nyuszi,
így kell futni, nézd, Rudi!

Felvette a nyúlcipőt,
így nyert előnyt meg időt.
Teste megnyúlt, úgy futott,
árkon bokron túljutott.

Üldözőjét lerázta,
s kuncog csendben magába`,
ravasz vagy te, róka úr,
fürgébb viszont én, a nyúl.

Misi mókus fenn a fán

Misi mókus, a kis édes,
friss dióra nagyon éhes,
ugrik, hopp, a diófára,
jól működik fark-kormány.

Könnyedén fut a fa ágán,
szíve dobban dió láttán.
A csonthéját megroppantja,
dióbelet mohón falja.

Villámgyorsan mozog, szalad,
diónak csak héja marad.
Lombok között tovaillan,
a bundája itt-ott villan.

Akrobata módján lendül,
levegőben szinte repül.
Tele van már a pocakja,
ám gondol ő a holnapra.

Fa odvában a kamrája
tele legyen, ez a vágya!
Dió finom és tápláló,
a fagynak is ellenálló.

Jöhet a tél, eshet a hó,
ha van bőven ennivaló.
Pihen, alszik, ábrándozik,
szép, új tavaszról álmodik.

Köszönet a méhecskének

Virágzó rét, fa meg bokor
illatával kecsegtet,
csábító a virág kelyhe,
mélyén nektárt csepegtet.

Jól tudják ezt a méhecskék,
csak a napfényre várnak,
s szirmot bontó virágokra
döngicsélve rászállnak.

Összegyűjtik a virágport
és a nektárt szorgosan
lábacskáik zacskójába,
s hazaviszik boldogan.

Kaptárukba bepakolják,
így lesz bőven ételük,
gyűjtögető életmódban
élik így az életük.

Munkálkodik sok-sok család,
mézet készít, raktároz,
idegennek nem tanácsos
közel menni kaptárhoz.

Mert a méhek őrzik, óvják
munkájuknak gyümölcsét,
aranyat ér minden cseppje,
csupán az íz különbség.

Becsüld meg a méhecskéket,
mert példás a szorgalmuk,
köszönjük a finom mézet,
amit tőlük kaphatunk.

Lánglovagok

Lángot lövell a háztető,
ez nagy katasztrófa!
Sürgősséggel szükség van a
bátor tűzoltókra.

Villámgyorsan bepattannak
piros autójukba,
szirénázva indulnak el
a veszélyes útra.

Védőruhában, sisakban
tűzoltáshoz látnak,
embert s állatot mentenek,
egy percet sem várnak.

Vastag slaggal locsolják a
hatalmas nyelvlángot,
ami már a padlásnak a
gerendáján táncol.

Meginog a vízszugártól,
dohog, prüszköl, füstöl,
majd eltűnik a semmibe,
martaléka üszkös.

Legyőzték a vad lángokat
kőkemény munkával,
önzetlen nagy akarással,
gyakorlott tudással.

Tiszteletet érdemelnek
a lángot legyőzők,
köszönjük a munkátokat,
HÉTKÖZNAPI HŐSÖK!

Madárdalos jó reggelt!

Madárdalos jó reggelt!
Nézd csak, a Nap már felkelt.
Sugárzik az örömtől,
ablakodon dörömböl.

Beragyogja a földet,
fa, fű, bokor már zöldell.
Sárgán virít a repce,
a méhecskék kedvence.

Kis kertben a sok virág
kibontotta a szirmát.
Gyöngyharmatos fürdőt vett,
tőle friss meg üde lett.

Gyermeknap vigadalom

Erdő mellett, a tisztáson
sorakozik sok-sok sátor.
Nagy a lárma, sürgés, forgás,
szívderítő, amit ott látsz.

Gyermeknap vigadalom,
ma nekem is víg a dalom.
Mosoly-rózsa gyermekarcon,
kacagásuk messze hallom.

Mindenféle finomságot,
perecet meg sütit, lángost
vásárol az apró népség,
hogyha rájuk tör az éhség.

A fagyinál sorban állnak,
hosszan, türelmesen várnak.
Csuda finom itt a fagyi,
bőven lehet választani.

Vattacukrot habzsol Bence,
pillanat alatt benyelte.
Bajuszos lett most az arca,
oldalán csüng a fakardja.

Távolabb egy kakashinta,
billeg rajta Kata, Kinga.
Nézi őket a kis Lajos,
s néha kukorékol nagyot.

Labdát pattogtat a Panka,
vajon hány pötty lehet rajta?
Megszámolom, mondja Feri,
visszaadni elfelejti.

Boldogan szalad a Janka,
fején új szalmakalapja,
a mamája vette neki,
örömét most benne leli.

Néhány táncos körbe állva
magyar csárdást vígan járja.
Fürgén dobban csizmás lábuk,
légbe hasít kurjantásuk.

Lufisereg száll az égi,
szivárványos messzeségig,
míg elrejt mind a távol
a sok kíváncsi szempártól.

Nincs megállás, leng a hinta,
játszik, fut, ki meddig bírja.
Félhold lámpát gyújt az égen,
habos felhőt terel szépen.

Felhő hátán álommanó,
tarisznyájában altató.
Szerteszórja csillámporát,
aludj, gyermek, jó éjszakát!

Köszöntő anyák napjára

Pattan a bimbó,
zöldül az ág,
májusi dalt zeng
fán a madár.

Szőnyeg a réten
tarka virág,
égre virító,
édeni táj.

Illata vibrál
éteren át,
lelket üdítő,
víg szerenád.

Széllel e parfüm
leng, tovaszáll,
édesanyákat
ma megtalál.

Balzsama szívet
hőn aranyoz,
hálaimát sűg
dallama most.

Apa

Oly sok gyermek nélkülözi,
Pedig szükség volna rá,
Hogy lelkének egészsége
Ne szenvedjen soha kárt.

Mikor csillagszemű gyermek
Édesapjáért kiált,
Drága játék, meg a mobil
Nem pótolja a hiányt.

Ha az élet minden napján
Mefoghatná a kezét,
Jelenléte árasztaná
A biztonság érzetét.

Az erőt, mit megtestesít,
S némi szigort - sosem árt -
Tapasztalja meg a gyermek,
Értékrendet tőle vár.

Anya, apa meg gyerekek,
Így szép kerek a család,
Becsüld meg, ha adott az ég
Szerető édesapát.

Aratás

Hajnali napfény szétnéz a tájon,
Ébred-e végre harmatos álom?
Emberek jönnek szekéren, - rázón,
Víg sokadalom, kasza a vállon.

Éles a penge, kifenve régen,
Feszülő izmok, tenyéren kéreg,
Lendülő kasza villan a légben,
Napsugár játszik ívén a fénnel.

Aranyló kalász kényszerül térdre,
Asszonyi derék hajlik meg érte.
Maroknyi adag kerül a kézbe,
Szorgos munkával gyűlik a kéve.

Napkorong izzik, delelőn járhat,
Szalmakalap főn, ing tapad vállra,
Homlokon sós gyöngy, guruló bája
Ráncok redőin medrét találja.

Elalélt lélek, cserép a szájon,
Epedőn, esdve hegylére vár most.
Demizsont csókol, üdítő mámor,
Csorog az óbor, vibrál a távol.

Kepében kévék, szalmakötélék,
Cseppként csillogó emberverejték.
Kopár a tarló, gazdag a termés,
Egykoron így volt, - ma már csak emlék.

*2011. július 20. - Néhai Lévai Vince nagybátyám emlékére, aki 80 évesen arató-
bajnok lett...*

Pünkösdkor

Hold integet a napfénynek,
kipirul arca az égnek.
Újraéledt a természet,
ünnepelnek ifjak, vének.

Bazsarózsa száz virága
illatot szór a világra.
Mekondul a harang lelke,
régén vár a Szentlélekre.

Hófehér galamb az égen
lángnyelvek kíséretében.
Fényesség árad a földre,
maradjon itt mindörökre.

Kapocsi Annamária

Bemutakozás

Azt gondolom, a versek, írások, talán jobban éreztetik ki is vagyok, mint amennyit látnak belőlem hétköznapiakon. Megfogalmazni kiből ki lettem? A gondolkodás és az én tudat folyamatosan változó, attól függően miket ért meg a lélek. Az írás: Vágy. Dallam és lüktetés, szél futása a kézen, kócolás a fejben, s mintha csupán közvetítő lennék

olykor, mert ha változtatni szeretnék némely rajtam átfutó gondolaton, az megtagad, és elhallgat. Az írás: Kő, amit leveszünk a lélekről, segít élni, tanít szeretni, lép is helyettünk. Verseim és rövidprózáim eddig különböző antológiákban jelentek meg, és irodalmi oldalakon. Lehetőségem volt illusztrálni eddig három könyvet, amiért hálás vagyok a sorsnak.

Hódmezővásárhelyen élek 17 éves korom óta, viszont Orosházán születtem 1975-ben, és három szép leányom tanít engem megélni az életet.

Hajnalmadár

Dórinak

Alszik a szépség,
gyöngye virág
szunnyad az éjben
a paplan alatt,

alszik a csendben,
hajnala jó,
halk szuszogás törik,
fénybetörő.

Rezdül a párnán,
rebben a szem,
szél szava játék,
reggeleken

mozdul az ének kint
s idebenn,
virágom ébred,
átölelem...

Szél fútt Kamilla

Ó, Kamilla fehér haját szirmokra bontotta a szél,
és a rétre terítette, kis ledér, ó, kis ledér,
tánca túl és túl karcsú volt, átbújt lelken, kék hegyen,
ott, ahol a bú hajt fejet, emelt szívet kecsesen.

Ó, Kamilla, ifjú tánca rábillent az éjszakára,
s megpihent az erdő szélén, zilált hajú leány, legény.
Apró pihék - szél rezgette, vagy csak sóhaj emelgette:
rét ölen, Kamilla, én, táncoló ifjú, bohó... remény.

Bocs-bocsánat

Szólt a Bocs - jaj, bocs-bocsánat
azt a bosszús bocskorszárat
botladoztam bozontomban
bambán balra barangoltam
barnaságom betakartam,

levelekkel, lent leltekkel
fáról földre feküdt fekhely
hempergőztem hencserén
rám ragad, mint kósza rém,

ezt a balga butaságot,
bomlott őszi sokaságot,
hát nem rám ragasztotta a méz,
s most Te Drága – Tőlem félsz?

Ó, bocs-bocsánat, mancsot rá
biz patakban mosom tisztává,
csak csitt csendben csobbanjon
hallhat a hal, ha hagyom...

látod lelkem... lépes mézem
halam teszem eléd szépen,
s ha lettem volna szárnyaló
egekben fent látható...

hát színes röptű, könnyed lepke
málnaszirom édes nedve,
lenne rajtam takaró
s nem a fáról hullott Pók

Póók? jaj... mit is írtam
bocsiskolába se jártam
össze-vissza habogok
számolni se... Nem tudok...

bocs bocsánat... százszor is
ugye ...azért, szeretsz így is...
bambán bután botladozva
bolondságot eldadogva...

Mesés mondókás

Roppan roppant csigaház
benne medve: mit csinálsz?
elefántot keresel?

Ó, Te balga ébredj fel.
Oroszlánnál vacsorázik
éppen délben zongorázik,
s egérkoma is ott vala
vele egész a lakoma,
s cylinderrel fejében
sétapálcán serényen,
énekli, hogy: Halihó!
Állatkertben lenni jó,
mert bár itt én kicsi vagyok,
mégsem esznek meg a nagyok...

S cammog már a barna mamlasz
édes-lépes tenyeres, talpas,
a barlangba oda áll
s ekképp éppen: kiabál.
Na Te szürke füles üreg,
hosszú orrú, nehéz fürge,
hát, ha nem jössz... bemegyek
s néked osztok két legyet...
Az egér az enyém volt
nálam lakott ott dalolt.
Sírnak bocsok...Te kis mocsok...
Add vissza, mert: Rád brummogok.
S bent a barlang mélyébe
csend fut, apró ...Nézz ide...

Egy családnyi apró ...szürke
kis egérke, szalad körbe.
S egér Úrfi kisétál
kezén kicsi virágszál
Gyere mackó... Édes Tahó...
Lakodalom van ...Te bohó...
Tudnád Te is...Te kis torkos...
ha nem bendőd tömnéd most is...
Gyere táncolj Medve táncot...
ünnepeljük a románcot,
S elefántunk fúj ma nótát,
jazz-t vagy éppen rockos polkát...

Fények és árnyak

Holdtündér

Ha pirkad a hajnal és múlik az éj,
még egyet pördül a Holdtündér,
fényörvény árnya térdre borul,
meghajol csendben: éjbe vonul.

Napkirály

Ha múlik a Nappal és jó a sötét,
a Napkirály ajka lángot igéz,
vöröset lehel az égi homályba,
föld ölén izzik fénykoronája.

Szellő

Ha ébred a szellő, ki hajadat úzi,
s bőrödön táncol a felkelő szélfi,
majd fák között járva, érintve ágat
tenyeredbe simíthatod a vágyat.

Felhőlány

Ha borul az égbolt, a felhő az úr,
s édes esőként arcodra hull,
gondolj majd arra, bús királyné:
könnyed az éltető felhőfoszlány.

Szivárvány

Ha éledő szélben felkapja szélfi,
s felhő szoknyáját széjjel tépi,
elfújja majd a tegnapi árnyakat,
szivárvánnyal festi meg az álmokat.

Klotz Mária

Bemutatkozás

*„Játszani a szavakkal jó,
füzérbe fűzve a léleknek
megnyugtató.”
(Klotz Mária)*

Klotz Mária vagyok, és a festői szépségű Pilisszentivánon élek. Német nyelv és irodalom szakos középiskolai tanár, közoktatási vezető és újságírói végzettséggel rendelkezem. Hobbim a gitározás, éneklés, fotózás. Magyar és német nyelven alkotok verseket, prózákat, egyéb műfajban megfogalmazott írásokat. Munkáim

eddig fellelhetőek német és magyar nyelvű sajtóorgánumban, antológiákban, kiadványokban.

Eddig kilenc könyvem jelent meg. Claus Klotz und seine Dichtung című, 2010-ben német nyelven írt kutatási anyagban a fiatalon elhunyt magyarországi német költő és kisebbségi politikus bátyám életművét dolgoztam fel.

A Fent és lent címmel (2018), a Litera -Túra Művészeti Kiadó gondozásában megjelent verses - és prózakötetem, eddig három kiadást ért meg. A gyűjteményben képzeletvilágom különféle mélységekben és magasságokban szárnyal, témáimat saját élményeimből, és a körülöttem levő világ rám zúduló hatásaiból vettem.

A következő könyvem az Irodalmi Rádió által kiadott, Apeva-cserepek címet viseli (2019). A huszonkét témára felfűzött apevák egy, a Verslista által kiírt pályázatra készültek. Az apró írások olvasása nem folyamatosan ajánlott, hanem egyesével, elmélázva annak tartalmán.

A Litera-Túra Kiadó gondozásában látott napvilágot a Szerelmes napló című verseskötetem (2019). Miért éppen a szerelemről szólnak ezek a lírai villanások? Ennek oka maga a szerelem érzése, amely időnként a mennyek-

ben szárnyal, néha szúrós fájdalmat okoz. A könyv második kiadását a Kalamáris Kiadó látta el (2020).

Következő verseskötetem Évszakfüzér címmel, az Irodalmi Rádió gondozásában jelent meg, 2020 júliusában. A kiadvány érdekessége, hogy miután több versem adott zene hatására született, ezért a dalok mellé QR kódot helyeztek el a szerkesztők, így az olvasók egy kattintással meg tudják nyitni a vershez tartozó dalt a YouTube-on.

A 2020-as adventi időszakban látott napvilágot az Adventi nyitogató (Texte um den Adventskranz) című magyar és német verseket, prózákat tartalmazó kötetem. Könyvemben minden napra ajánlok egy kis bevezető merengést, egy-két adventtel, karácsonnyal, télrel, gyermekkori élményekkel kapcsolatos szívmengető írást.

2021 őszén mutathattam be az érdeklődőknek a német nyelven írt Stufen című, magyarországi német hagyományokat, szokásokat – megélt élmények alapján – tartalmazó összefoglalómat, amelynek címlapján Farkas Ervin festőművész Lépcsők című képe tündökölt. A könyv az Irodalmi Rádió gondozásában, a Német Nemzetiségi Önkormányzat Pilisszentiván nagylelkű támogatásával jelent meg.

2020 adventi heteiben tártam a kedves Olvasó elé az Adventi nyitogató (Texte um den Adventskranz) című magyar és német verseket, prózákat tartalmazó kötetemet, amely kirobbanó sikert aratott, ezért újra kiadtam, Új Adventi nyitogató (2021) címmel, kiegészített, aktualizált tartalommal. Egy évig egy ER-MA-Art projekten dolgoztam, Farkas Ervin festőművész képeire írtam verseket, amelyből közös kiadvány született. A címlapján a művész Felemelsz c. képe látható, amelyet a Felemelsz című versemre alkotott. Egy önálló verseskötet szerkesztését jelenleg végzem.

Több irodalmi csoport tagja vagyok: Irodalmi Rádió, Verslista, a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesülete (MANE) és Aranycsillag Irodalmi és Művészeti Csoport, Cserhát Művész Társaság.

2020-ban, a Kortárs Magyar Irodalom–Verslista jubileumi rendezvényén eddigi alkotótevékenységemért, Kortárs Magyar Irodalomért Díjban részesültem.

karácsonyi babázó

Kinga Ella babuka
itt van az Omika
gyere játsszunk
földön másszunk
játékokat halásszunk
táncot járjunk
„egy kis dombra lecsücsüljünk”
pörögjünk forogjunk
kisjézusról daloljunk
könyvecskét lapozzunk
labdát gurítsunk
Kinga Ella babuka
szeret téged Omika

bimbi

Kinguci
babuci
mit hoz a mamuci
gumizsiráfot
sárga rágcsálót
nyalogasd
babusgasd
kis kezeddél
tapogasd

altató

csíja-csicsíja
aludj édes Kinga
én is álmos vagyok
már a nap sem ragyog

csíja-csicsíja
álmodj drága Kinga
nemsoká jön a nyuszi
arcocskádra estimese puszi

csíja-csicsíja
szuszogj cuki Kinga
anyukád is alszik
dalocskám sem hangzik

járkáló

kipp-kopp kopogó
tipegő-topogó
édes babácska
apró lábacska
nem akart várni
megtanult járni
szoknyácskája pördül
cipőcskéje gördül
ide-oda ballagó
szeme milyen ragyogó
kippen-koppan
libegve toppan
hamarosan táncot jár
mindenki csodájára jár

Tente-dal

Tente Kinga tente
hamarosan este,
elringat a karom
mosoly az arcodon.

Tente Kinga tente
szemecskédet csukd be,
vár a meleg ágyikó
meg a puha takaró.

Tente Kinga tente
édes álom testedre,
elment már a nyuszika
kis orcádra puszika.

esti dal

ciripel a tücskök zenekar
húzza fényes hegedűjét
társul a muzsikához szűnyog énekkar
ma nem vidámat dalol szomorút akar
esti fényben békakórus brekeg
igazi zenei kavalkád tekereg
csinnadratta, ebugatta
aludni már de jó volna

Lovagoltató versike

Gyí te paci, Palkó,
nincs meg a patkó,
sárba esett,
jaj neked.

Boldog ének

Sej, haj szellő,
húsvét hétfő is eljő,
elmegyek locsolni,
szép leányt csókolni,
sej, haj szellő,
de boldog a Gergő.

Brekuska

Brekeke, brekeke, béka papa jól vagy-e?
Én bizony remekül, a hangom csak úgy csendül.
Kurjongatok a moszatos víz mellett,
Anyabéka kuruttyoló hangja helyett.
Brekeke, brekeke, kicsi béka dalolsz-e?
Rólad szól apád dala, élvezetes lalala.
Egyedül ugrálsz a Slötyi-tó partján,
Kincses halat találsz a hét minden napján.
Egyszer te is erősen rázendítesz,
Gazdag békakórust ékesítesz.
Ébredj drága apró békuci,
Sokáig már nem bírja hanggal apuci.

Mikulás-várás

hurrá, jön a Mikulás
piros ruhás, hósapkás
tömött zsákjában minden jó
kicsiknek szaloncukor, mogyoró
csokimikulást is rejteget
ha jó voltál, kaphatsz egyet
ha esik a gyémánt hó
szánkóval jön a drága apó
gyermek, Mikulás-dalokat énekeljtek
virgácsot ne kérjtek
hurrá, jön a Mikulás
piros ruhás, hósapkás

kakaó-ének

kakaódalt ne keserű kakaóval
add elő, hangosan énekelj, italodat
kortyolgatva, ízlelőbimbóiddal ízlelgetve
aromáját édesen élvezve
ó, de nemes énekem, kakaóm kell nekem

Húsvétoló-locsoló

Facebookon jövök hozzád,
innen puszilom az orcád.

Karanténban élek,
csak egy percet kérek.

Kezemben a kölni
vigyázok, ne ömöljön ki.

Piros tojást kérek,
meglocsolak téged.

Süteményt is vennék,
finom sonkát ennék.

Szeszes italra nem vágyom,
józanul ölelem az online-párom.

hurrá

éles gyereksikoly
széles csodavigyor
gyöngyözve havazik
pici macskám fázik
épül a szénszemű hóember
elmúlt a hónélküli december
kerek hógolyó repül
kicsi királylány derül
csúszós a jeges domb
kong a rézkolomp
siklik a rozsdás faszánkó
boldog a feketerigó
csudajó
halihó

Kristófné Vidók Margit

Bemutatkozás

Kristófné Vidók Margit vagyok, 1954. 10. 23.-n egy alföldi kisvárosban Kalocsán születtem.

Pár évet tanyán laktunk, ami örökre meghatározta a viszonyomat a természethez, és állatvilághoz. Életem legkülönlegesebb időszaka volt, és mindig is a legszebb marad. 2016 óta publikálok a Poet.hu oldalon, valamint a Holnap Magazin oldalán is.

Tagja vagyok a MANE Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének. Több internetes magazin

is közli verseimet, valamint antológiákban is lehetőséget kaptam. A Kortárs Magyar Irodalmi Kiadó Verslista, és az Irodalmi Rádió szerzője is vagyok.

2018-ban jelent meg első verseskötetem magánkiadásban: Álomszöttek címmel, majd 2021-ben Pillanatvarázs című könyvem a Holnap Magazin kiadásában.

Anyák napján

Madár dalol kint a mezőn,
nincs az égen semmi felhő,
anyák napján eléd állok,
lesem minden kívánságod.

Vadvirágból csokrot kötök,
édesanyám így köszöntöm,
szeretetből sosem elég,
ezt adom a virág mellé.

Megkérem a nap sugarát,
szőjön neki arany ruhát,
szivárványos boldogságot,
a hajába fényvirágot.

Bánatfelhő messze szálljon,
öröm járjon angyalszárnyon,
megköszönöm létezésed,
mindennapi kedvességed.

Festett vászon

Kristályfényű ragyogásban,
pipacsszívű csokolással,
nyár varázsol gyémánt kéket,
bárányfelhőt nagyon szépet.
Tó hullámszik azúrkéken,
vitorlás ring hófehéren,
aranszínű búzamezők,
szélében ház,- szalmatető.
Udvarában sok-sok virág,
gémeskúton lógó imák,
ezredévek jönnek-mennek,
halk szavúak itt a csendek.
Illanó fény, tündér táncol,
fenn az égen ezüsfátyol,
délibábos pusztaságon,
szellő nyargal szalmalángon.
Csipkekendő faágakon,
nap ámul e káprázaton,
kobold csücsül a zöld mohán,
kezében egy aranybogár.
Érdekes, és bizarr világ,
minden sarkon nebáncsvirág,
szemfényvesztés, vagy csak álom,
életre kelt festett vászon.

Eperszüret

Illatos, friss, piros eper,
van a földön még több ezer,
ami nem fér a bendőmbe,
eperlekvár lesz belőle.

Csacska család

Három kicsi bogárka,
lábukon nincs topánka,
mama, és kis Katica,
mögöttük a Palika.

Zöld levélen napoznak,
harmatcseppet taposnak,
hét pettyüket levetik,
mert különben leesik.

Vidéki nyár

Falu végén kicsi házak,
vörös palást tetejük,
kéményeken felhők fátyla,
tó vizére ráterül.

Szél borzolta víztükörre
hullámfodor penderül,
napsütötte dombtetőre,
három bájos kislány ül.

Nevetgélnek, kacarásznak,
álmot horgol égi szép,
szemükben a gyermek vágyak,
tincseikben margarét.

Felnőttek már rég a lányok,
titkot őriz a szívük,
nem feledik azt az álmot,
mely szép emlékké szelídült.

Apa, ez neked szól

Apa kedves, és mindig mosolyog,
sok tréfában ő a főkolompos,
hiába fáradt, szemében fények,
és örömmel segít a leckében.

Apa szigorúan is tud ám nézni,
főleg, mikor a munkáját végzi,
de én tudom, milyen nagy a szíve,
ennek az utcában is van híre.

Apa mellett az élet meseszép,
fő erénye a becsületesség,
tőle csak jót és szépet tanulok,
együtt nézzük a képes albumot.

Apa mindig hoz egy kis meglepít,
de ha nem eszek jól, zsémbeskedik,
ő tud csak olyan finomat főzni,
ezért családunk őt dicsőíti.

Apa, én nagyon büszke vagyok rád,
boldogság, hogy te vagy az apukám,
köszönöm, hogy fáradozol értem,
igaz szeretet veled az élet.

Erdők sikolya

Erdei tisztás,
élete izzás,
égbekiáltó
fájdalomé.

Ág zuhanását,
halld suhanását,
megsebesítvén,
álmokat űz.

Zeng a kiáltás,
vád a morajlás,
minden irányú,
rajtaütés.

Éjjeli szállás,
ott van-e áldás,
megfenyegetvén,
dögkeselyűk.

Megy le a lejtőn,
írtja az erdőt,
aljas az indok,
mondvacsinált.

Rebben a vadnép,
gyilkol a fűrész,
ébred az alvó,
tiltakozás.

Röppen a gyorshír,
kellene gyógyír,
hajnali szellő,
légi-futár.

Zúgja hiányát,
hajdani fáját,
erdei tisztás,
álmodozás.

Vár az élet

Búcsúzunk most tőletek,
léptünk zaja elcsitul,
titkoljuk a könnyeket,
állunk némán, szótlanul.

Azt hittük, hogy könnyebb lesz
elhagyni az iskolát,
a sok emlék körbevesz,
fáj most minden kézfogás.

Vár az élet, vár a harc
valós élet színpadán,
hisszük nem érhet kudarc,
őrizzük a biztatást.

Tanáraink, köszönjük
a feddést és tanítást,
közös volt az örömünk,
fogadtuk a kihívást.

Szívünkből egy kis darab
itt marad a falakon,
megannyi szép pillanat
hömpölyög a padokon.

Menni kell, a dal kísér,
változik az útirány,
küzdenünk kell őszintén,
titkot rejt a nagyvilág.

Ez a nap csak rólad szól

Nyisd ki gyorsan most a szemed,
odakint már a nap nevet,
téged vár ma minden játék,
ez a nap csupa ajándék.

Kellene ma jó kis móka,
játsszótéren libikóka,
mennyi műsor! - mind téged vár,
boldogságtól csillog szempár.

Kacagj, neved, legyél vidám,
bokrok között, kis partizán,
zsírkrétával rajzolj napot,
felhők fölé száll a dalod.

Állatkerti séta csodás,
banánhéjjal majom dobál,
jó lenne kis hajókázás,
mólóról a láblóbálás.

Ez a nap csakis rólad szól,
érezed a kedves szavakból,
csöppnyi szíved annyit remél,
szeretetből jut még elég.

Aratás után

A földbe kerül egy picinyke mag,
fény és eső neki életet ad,
napsugár érleli a dús kalászt,
szomjazik a föld, tikkadt a határ.

Forró levegő remeg a rónán,
ragyog a nap még így nyárutóján,
szellő lengedez - harmatot szárít,
szende hallgatással a csönd csábít.

Csöppnyi sóhaj röppen kopár tarlón,
ahol búzatábla állt aranylón,
finom szalmaillat száll a légben,
ezüst porfelhő a verőfényben.

Rengő búza hordozza a reményt,
kerül az asztalra friss, új kenyér,
áldott a kéz, mely érte dolgozott,
ki az aratásról gondoskodott.

Aranybarna, ropogós a héja,
belül hófehér, foszlós karéja,
lassan eszem, élvezem az ízét,
vörösbor festi meg arcunk színét.

Lesifotós

(mondóka)

Róka koma gondolt egyet,
tyúkot fotóz, keze remeg,
fél, hogy talán észreveszik,
akkor bizony mind elszökik.

Felfigyel a turpisságra,
szárnyasból lett artistákra,
ebből lesz ám szenzáció,
ha ez nem egy illúzió.

Elefáni

(mondóka)

Kis elefánt nagyon makacs,
mindenki csak rajta kacag,
mert olyan kis szeleburdi,
nem lehet rá haragudni.

Megmártózik sártengerben,
a mamája nem kegyelmez,
ormányával lelocsolja,
nézegeti mosolyogva.

Szárnyaló hangok

Fények ölelkeznek, a perc tünékeny,
elhalkul a terem varázsütésre,
csillogó szemekben igézet látszik,
bársonyos ének a szívekkel játszik.

Szelíd melódia lebeg a légben,
majd megpihen a hangok örvényében,
izzó lávaként törnek fel az égig,
suhannak az örök végtelenségig.

Dobbanó ritmusok, akkordok tánca,
feszülő húrokon morajlás árad,
fülekbe kúsznak pici rezdülések,
dobokból szólnak az apró ütések.

Hangszerek keltik az alvó muzsikát,
szépség és báj alkot lágy harmóniát,
ujjak alatt zokog, szárnyal a zene,
szférákon áthatol, magasba emel.

Tudod-e ki vagyok?

(mondóka)

Erszényem van, de nem pénzes,
az életem vadregényes,
bébit hordok a zsebemben,
ott kukucskál kényelemben.

Most a mama nagyot ugrik,
hopp! - a kicsi visszacsúszik,
ki hordja így a gyerekét?
- találd ki az állat nevét

Krivák – Móricz Judit Ilona

Bemutakozás

Krivák-Móricz Judit-Ilona vagyok. 1953-ban születtem Budapesten. 14 éves koromban kezdtem el írni, és az 50.-es éveim elején lett lehetőségem a NET segítségével publikálni. Először a SZT. Koronán, majd a FUSZ Magyarerő irodalmi rovatában

jelentek írásaim. Bodó János társam hívott meg a magán irodalmi oldalára. Itt a mai napig publikálok és szerkesztem a Bodó kert.hu oldalt társaimmal. Amikor elkezdtem használni a NET-et, itt nyílt lehetőségem több irodalmi csoporthoz csatlakozni és saját blogot nyitni melynek neve: „ÍRJUK SZÉP IRODALMAT”, ami az írásaimat tartalmazza. A legtöbbet verset írok, de jelent meg esszé, próza kisregény 2-4 részes és anekdota is tőlem.

MEGLEPETÉS

Beutalót kapott, önköltségeset, de nem érdekelte, csupán az a lehetőség, hogy családját nyaralni viheti. Andor hazaszaladt szól feleségének Icának, és kicsi lányának Kisjutkátnak.

Nagy volt az öröm. Arra gondolt elviszi Kereszt lányát Ágikát is, na meg a házban lakó Katit, a kamaszlányt is, aki még nem látta a Balatont. Andor mindent megszervezett előkészített, ehhez igazán jól értett. Ami még szükséges volt, azt megvette, hogy ne ott kelljen keresgélnie utána és az ottani árak is borsosabbak voltak, mint a Pestiek.

Elérkezett a várva várt nap. A „női hadosztály” betette a kocsiba és a maradék helyekre a csomag halmazt. Földvár volt a végállomás. Munkahelye egy szép kertes családi házat foglalt le, a szezonra egy idős nénitől. A néni egy hátsó raktárban lakott az idény alatt, hogy a ház csak a bérlőké lehessen. Andorék a legszebb és egyben a legtágasabb szobát kapták. Kényelmesen elfértek valamennyien. Kicsomagolt és körülnézett. Szerette, ha

minden a keze alá simul. Ő főzött. Nem is engedte, hogy a nők a lába alatt serte-pertéljenek. Neki ez nem volt munka, ez neki a szórakozás volt. Hozott még magával horgászbót is. A másik szenvedélyt. Ez pihentette és a csend az elmélkedés. Reggelente igen korán kelt, elment a közeli piacra, bevásárolt, és megrakodva tért naponta haza. Mire felkeltek a lányok kész volt a reggeli, lehetett enni, és már meg is volt a bevásárlás. A kertben volt 2 almafa is. A házinéni megengedte, hogy az almából almakompótot főzzön, hisz annyi termett. hogy szinte leszakadt a fa ága. Vett egy 12 literes fazekat, amit minden áldott nap telefőzött almakompóttal. Kellett is, hisz a „falánk” kis csapata az utolsó kanálig eltüntette. Számára nem létezett ennél nagyobb öröm. Együtt a kis család és Ő Andor, aki gondoskodhatott róluk. Az Ő „MINDENÉRŐL”.

Csodálatos időt fogtak ki. Szikrázott a nap, meleg volt, és szép emlékekkel telítődtek. Egyik nap Kati megszólalt:

– Ica néni kérem, nekem holnap este itt lenne randevúm. Lejönne az udvarlóm és elvinne este a Zöldfába.

Ica ránézett a kamaszlányra és azt mondta:

– Nézd rendben, de én úgy viszlek haza, ahogy hoztalak. Elmehetsz, de csak velem.

– Én sem gondoltam másként – mondta Kati.

– Megegyeztünk – mondta Ica – akkor holnap délután együtt elmegyünk abba az étterembe.

Katival madarat lehetett volna fogatni. A másnap már kora reggel elkezdett készülődni. Ica nevetne nézte, aztán ő is elkészült. Elköszönt férjétől és karon fogva Katit elindultak sétálva a Zöldfába.

Andor arcán mosoly suhant át.

– Lányok irány a fürdőszoba! – Adta ki a parancsot.

A két kislány Ági és Kisjutka egymást majd fellökve rohantak a fürdőbe. Alaposan lecsutakolta őket, haját is mosott nekik és szépen megszáritotta a lányok haját. Áginak sűrű kékesen fekete, csigákban csavarodott szép hosszú haja volt. Mint egy hajas baba - gondolta Andor. Az ő kislánya

Kisjutka kreol bőrrű, a mandulavágású szemeket szögegyenes frufru keregetzte.

– Úgy nézel ki, mint egy kis japán – nevette el magát a férfi. – Igazi porcelán baba.

Ági kis fehér ruhácskát kapott, az alján sűrű fodrocskákkal, Kisjutka meg sötétkék ujjatlan ruhát az alján apró pepita kockás sűrű hóllal. Egy egy mesekönyvet nyomott a két kislány kezébe.

– Maradjatok nyugton míg elkészülök – mondta és elviharzott ő is a fürdőszobába.

A „porcelán” fehér nadrághoz apacsinget vett fel az akkori divat szerint. Megállt a tükör előtt, szőke hullámos haját megfésülte, megfordult és a lányok kezét megfogva elindult a kijárat felé. Késő délutáni nyári szellő simogatta őket.

Kényelmesen sétáltak, és nemsokára hallani lehetett a Zöldfából kiáramló kellemes zenét. Megálltak a bejárat előtt, Andor körülnézett. Meglátta feleségét és Katit egy idegen fiatalember társaságában. Na lesz meglepetés, nevette el magát gondolatban. Odament az asztalhoz a két lánnyal. Kati kikerekítette a szemét. A fiatalember nem ismerte Andort, értetlenül nézett. Ica egy kicsit meglepődött, de aztán boldogan kerestek még három széket, hogy az újonnan érkezetteknek is legyen ülő hely. Hallgatták a zenét. Andor hívatta a pincért. A lányok finom szűrt gyümölcslevet, kaptak. Ő sem ivott sohasem alkoholt, így mindenki jeges hűsítőt ivott.

Egy idő után Andor Kisjutkára nézett. A gyermeki szemek csillogni kezdtek. Felállt az asztaltól és elindult az apja felé. Andor nyújtotta kezét a gyermeke felé és elindultak ki a parkett irányába. A zene szólt, az emberek táncoltak, de nem a földön. Volt egy színpad szerű építmény, a táncolók ott ropták. A lépcsőkön apa-lánya kéz a kézben lépkedtek az emelvényre. A parkett közepén Andor meghajolt, Kisjutka a kezét nyújtotta. A kezek egymásba simultak és mint egy varázsütésre táncolt apa és lánya. Kisjutka már háromévesen táncolni tanult az apjától. Nem sokat kellett tanítani a kislányt, a vérében volt a ritmus és a tánc.

A törpe

Volt egyszer egy kis törpénk. Kedves kis törpe volt. Boldogan élte a kis életét, míg egyszer csak belenézett a tükörbe és olyan kicsinek találta magát. Elszontyolodott a mi kis törpénk. De jó lenne ennél sokkal magasabbnak lenni – gondolta. Aztán elhatalmasodott rajta ez az érzés, és már nem szívesen nézett a tükörbe. Azon gondolkodott, mit is csinálhatna, hogy magasabbnak, nagyobbbnak lássa mindenki. Hiába törte a fejét, csak nem jutott semmi jó megoldás az eszébe. A lelke sajgott.

– Miért maradok én ennyire kicsi? – sopánkodott.

Annyira elhatalmasodott ez az érzés rajta, hogy már semminek sem tudott örülni. Egyszer elindult sétálni az erdőben s talált az úton egy szemüveget. Nem volt azon a szemüvegen semmi különös. Felpróbálta, és nem vette észre, hogy az üvege torzít. Hazament és belenézett a tükörbe. Láss csodát sokkal nagyobbbnak látta önmagát a szemüveggel. Hmm... gondolta, de jó, talán nőtem valamit? Egyre többet vette fel a szemüveget, és egyre nagyobbbnak látta magát a saját tükrében. Törpécskénk, nagyon boldog lett. Jaj, de jó nekem! Lehet, hogy megvalósul az álmom? Nagyobb, magasabb leszek? – gondolta. Ez az érzés annyira a hatalmába kerítette, hogy egyre többet vette fel a szemüvegét, és ábrándozni kezdett: na lám tudok én magasabb lenni! A végén már óriásnak látta magát a tükörben a szemüvegén át.

– Na lám, csak megnőtem! Valóra vált az álmom! – örvendezett törpécskénk.

Vígan ugrándozva sétálgatott a kis erdőben. Sétái egyre hosszabbak és az álmodozásai sokkal hosszabbra nyúlók lettek. A végén még azt is képes volt elhinni, hogy a „nagyságával” az okossága is megnőtt. Na, ha már elértem azt, hogy ÓRIÁSSÁ váltam, talán az okosságom is óriásivá vált, gondolta és sajnos el is hitte. Ha már ennyit tudok, mi lenne, ha az erdő lakóit elkezdeném tanítani? Ki is hirdette minden fán s bokron, hogy ő iskolát nyit, ahol tanítani fog. Lakott az erdőben egy kis hangya is. Neki is hasonló problémái voltak a méretével, mint a törpénknek. Jó lenne legalább akkorának lenni, mint a törpe – gondolta most már ő is. Egy

alkalommal elolvasta, a lehetőséget, hogy mehet tanulni a törpéhez, és be is iratkozott az iskolájába. Talán még arra is megtanít, hogy lehetek én is magasabb és okosabb úgy, mint a törpe, gondolta. Képes volt még pénzt is fizetni a taníttatásért. Nagyon hamar elindult a tanítás. Az erdő lakói beiratkoztak az iskolába, hogy okosabbak legyenek, ezt várták a törpétől, Nagyon hamar kiderült, hogy a törpe nem tud annyit és nem mond okosabbat, mint amit elvártak volna tőle. Szép csendesen elmaradoztak az iskolából a nebulók. A törpénk csak azt vette észre, hogy csak a kis hangya maradt a tanítványa. Nagyon dühös lett törpénk. Én mindent beleadtam! Tanítottam ezt a sok oktondit, és ez a hála! Mérgelődött törpécskénk. Nagyon csalódott lett. Csak a hangya maradt mellettem! Ha ő maradt, akkor őt fogom tovább tanítani, és tömte tele a sok kis butaságával a hangya buksiját. Egy idő után hangyánk is rájött, hogy hiába jár ő iskolába, se okosabb, se magasabb nem lesz, még akkora sem, mint a törpe...és elhagyta az iskolát Ő is... Tanítvány nélkül maradt törpikénk. Sírnivalóan kedve. Hazaballagott, belenézett a tükörbe és mit látott: ÖNMAGÁT. Felvette a szemüveget és egy óriást látott a tükörben.... Na, gondolta, itt valami nem stimmel! Én megnőttem és most ebben a tükörben nem magamat látom, hol a délceg termetem? Megint belenézett a tükörbe és megint csak egy törpét látott. Felvette megint a szemüveget és megint egy óriást látott, na most jött rá a kis törpécskénk, hogy bizony az a szemüveg tréfálta meg, mivel a lencséje torzított. Nagyon elkeseredett, de nem akarta tudomásul venni a tényeket! Jó ez a szemüveg! Nincs vele semmi baj – mondogatta, és megint el akarta hinni, hogy nem a szemüveg a rossz, csak az ő szeme nem jó... A kis hangyánk, a lelkében fájdalommal vette tudomásul. hogy okosabb lehet, de magasabb NEM. Elpártolt törpénktől. Még ez se ingatta meg törpikénket. Megint egyedül magányosan ment sétálni az erdei úton. Rosszul lépett, és egy szúrós kavics kerül a lábai elé. Felvette, nézegette, egy kis szürke kavicsot látott semmi mást. A szemüveget is felvette, hogy jobban lássa, mibe is lépett bele, és a szemüveg ismét becsapta. Csodás csillogó drágakövet látott. Hu de szépséges vagy! Felvette az útról a kis szürke követ, zsebre tette és hazavitte, hogy a házát díszítse és mutogathassa mindenkinek kincsét. A többiek meg is nézték a követ. Volt ki szó nélkül ment ki a törpénk ajtaján, de volt valaki, aki a szemébe mondta az igazságot: EZ EGY SEMMI KIS SZÜRKE KŐ! Nagyon dühös lett törpikénk!

– Kifelé! Menj ki az ajtómon! Soha többé ne tedd be a lábadat a házamba
– kiabálta.

Annyira megszokta torz szemüvegét, hogy már nem is akarta a valóságot látni. A lelkében el akarta hinni, hogy amit lát az a VALÓSÁG. Azt sem akarta megtudni, hogy az a szürke kis kő nem csak hogy szürke, hanem szabálytalan és éles. Vágni tudott a kis kő... Éle bőrt hasított, fájdalmat okozott, de innen ez már nem számított.

Törpécskénknek kellett ez a hamis világ... Már csak itt érezte jól magát.
Mesét írtam? VALÓBAN MESÉT ÍRTAM?

A törpe

Lovag Dáma Nagy Cynthia

Bemutakozás

Egy Alföldi városban születtem. Az irodalom és történelem szeretetem a magyar tanáromnak köszönhetem, aki képes volt megszerettetni, e tantárgyat, olyan színessé varázsolni saját külön történeteivel, az órák anyagát. Miatta szerettem meg Adyt, Petőfit, Csokonait, Radnótit, sőt még Napóleont is. Később megismertem Mécs László verseit és mivel azt mondták, hogy nehéz Mécs-et szavalni, megtanultam két versét. Nem volt könnyű gyerekkorom.

Hat testvér közül, a legkisebb voltam. Felnőttként, egy gyermek mellett jártam szakközépiskolába.

Később felkerültem Budapestre, ahol a közelmúltban elvégeztem egy Szinkronképzőt, hogy legalább egy álmom váljon valóra.

A könyv és vers írás fontos része életemnek. Felnőtteknek szóló első regényem: A széptevő és a kései boldogság, ezt követte az: Aranyfényű csillaggalaxis, majd egy író társammal közösen írt könyv, az: Örök kapocs címmel. Számos lapban jelentek meg írásaim: pl.: Poet, Kalamáris, Szikla magazin, Gold Pen, a Kláris I. folyóirat, Holnap magazin. Állandó szerzője a: Délibáb Magazinnak, Honvilág Irodalmi F.I. / Erdély/ EMMIR Magyar M. Irodalmi Folyóiratnak, Megszólalok c. magazinnak, továbbá a Meskete c. gyermekmese oldal közli meséim, ahol a hangom is adom a hangos mesékhez a mások meséihez is, nagy örömmel. Eddig százötven mese őrzi hangom.

Számos Antológia közölte írásaim. Pályázati verseimmel több oklevelet szereztem.: Líra, Nívó, Arany Penna, Költői Arany oklevél. A Cserhát Művész Társaság tagja vagyok. Itt kaptam: Kortárs Előadó Művész címet is.

Mint író, Cserhát Aranytoll díjas lettem. Történelmi Szent Lázár Katonai és Ispótyalos Máltai Lovagrendben Dámává avattak. Lovagja vagyok a Római Sas Birodalma Lovagrendnek.

A szomorú mosógép

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon szép emeletes ház, ami olyan környezetben volt, ahol körös körül ameddig a szem ellát, telis-tele volt hegyekkel, dombokkal, erdőkkel, rétekkal, sok sok mezei virággal, mindenféle növényekkel egyik szebb volt, mint másik.

Na, hogy el ne felejtsem azt a sok szép énekesmadarat, amik megédesítettek az ott lakók minden percét a csuda szép énekükkel, és színes kinézetükkel.

Ennek a nagy háznak a kertjében volt egy gyönyörű halastó, amit a gazda maga álmodott meg, és a saját két kezével meg is építette. A tóban sokféle színekben pompázó halacsok úszkáltak a remek növény dús környezetben.

Az itt élő szülőknek három gyermekük volt.

Az alagsorban állt egy mosógép, ami nagyon magányos volt. Minden nap megkapta a feladatát, szinte sohasem állhatott meg, mert mindig jött a ház úrnője és tele pakolta mindenféle szennyessel, amit neki tisztára kellett mosnia. Már nagyon unta, de vigasztalta a tudat, hogy az anyuka minden alkalommal kedvesen szólva azt mondta, hogy:

– Kérlek, mosd őket tisztára jó? – és megsimogatta a mosógép buksiját, ami ebben az esetben a teteje volt a gépnek.

– Jajj – sóhajtott fel a mosógép – miért nincs nekem lábam, hogy kimehessek innét és láthassam a való világot? Újra láthatnám a kint lévő csodás fákat, virágokat a madarakkal együtt, mint mikor idehoztak új koromban ebbe a számomra nagy hideg, rideg házba. Itt csak a magány és szomorúság várt rám. Nincs, akihez szólni tudnék, hisz nincs senki, aki meg is értene engem. Senki se érti, amit mondok. Én persze minden szót megértek. Mindig csak a munka, se éjjelem se nappalom, mert annyi a szennyes, hogy sohasem érek a végére. Közben persze kínoznak a magányos gondolatok

és nincs, akivel megoszthatnám, aki széppé tehetné ezt a rabságot amire születtem. – kesergett a mosógép.

Ahogy elmerengett szomorú gondolatain észrevette, hogy az anyuka elfelejtette becsukni a lépcső tetején lévő ajtót, amin lejönnek ide az alagsorba. Ideje sem volt arra, hogy ezen eltűnődjön, mikor látta, hogy egy kicsi lány bekukucskál az ajtón és lenéz rá. Ajjaj – gondolta – nehogy leessen itt nekem a lépcsőn! – De abban a pillanatban a kicsi lány már jött is lefelé a meredek lépcsőn ügyesen a korlátba kapaszkodva. Ahogy szép lassan leért, oda is ment hozzá.

– Szia ... Te vagy a mosógép ugye? Most is mosol te szegény. Minek kell neked ennyit mosnod? Mert piszkosak vagyunk és mi gyerekek sok munkát adunk neked? És te ezért utálsz minket ugye? Állandóan mosnod kell ránk? – a kicsi lányból záporoztak a kérdések.

Mikor végre elhallgatott és válaszra várva bámult rá, megakart szólalni, de nem mert... a kislány folytatta

– Az én nevem Eszter Anna és neked vajon van neved? Én hatéves vagyok és te? Én balettra járok és idén megyek majd iskolába tudod? Tanulok angolul és ha akarod mindennap lejövök majd ide hozzád és megtanítalak arra, amit tanulok jó? Szeretnéd? – kérdezte, aztán szomorúan tette hozzá: – Jaj, de buta vagyok, hiszen te nem tudsz beszélni, így aztán tanítani se foglak tudni.

A mosógép nem bírta tovább és megszólalt:

– De igen, minden szavadat értem és igen, tudok beszélni, de lehet, hogy csak te érted, amit mondok. Nem tudom, hogy miért. Vagy te sem érted?

– Jajj, de jó, értelek. Te tudsz beszélni? – örült a kicsi lány és táncolt is örömeiben – Akkor mi örök barátok lehetünk ugye? Mert leszel a barátom ugye? Mond, hogy leszel jó?

– Hát persze, hogy leszek, miért is ne lehetnénk mi ketten barátok? – ujjongott a mosógép, és örömeiben a szíve megtelt szeretettel a kicsi lány iránt és legszívesebben magához ölelte volna... ha lenne keze.

– Ezután minden nap lejövök hozzád beszélgetni jó lesz? - örömködött Eszter Anna.

– Persze, hiszen nagyon magányos vagyok és te elmondhatnád nekem, hogy milyen odafent az élet? Tudod új korom óta itt vagyok lent és semmit sem tudok a külvilágról – szomorkodott a mosógép.

– Akarod, hogy kinyissam az ablakot neked? Akkor hallhatod a madarak énekét és talán a szellő is befújhat néha ide hozzád és mindent hallhatsz, ami kint történik. Jó lesz neked? – válaszra sem várva felmászott valami székre, onnan egy asztalra és már el is érte az ablakot.

Olyan ügyesen csinálta, mint egy kismacska, de azért óvatosan és már jött is vissza nagy büszkén.

– De azért ezt ne mond meg az anyunak jó? Úgy is csak szidást kapnék, ha megtudná, hogy felmásztam oda! – mutatott a kicsi ujjával az ablak felé.

– Nyugodt lehetsz Eszterke, mert tőlem semmit sem tud meg senki, hiszen csakis Te érted, amit mondok. Ezért kérlek, Te se beszélj erről senkinek jó?

– Nem hát, nem fogok! El se hinnék nekem amúgy sem – mondta szomorkodva Eszter – De lassan vissza kell mennem, mert az anyu biztosan keresni fog és nem akarom a balhét.

Közben lejárt a program is...

Eszter, Anna pusztit nyomott a mosógép búbjára, aki kissé el is pirult örömeiben, és a lépcsőn felfelé menet integetett és suttogva mondta:

– Jövök holnap!

A mosógép szíve boldogan dobogott, hiszen tudta, hogy számíthat a kicsi lány örök barátságára.

Így is lett!! Többé már nem volt magányos. Eszter, Anna mindennap lejött hozzá és beszámolt minden látványosságról, ami a kertben és a környéken történt, és Ő látott lelki szemei előtt mindent, a maga szépségében, amit Eszter Anna elmesélt, mert annyira aprólékosan és örömmel tudta átadni. Együtt tanultak, és mindent együtt csináltak, amit csak lehetett. A kislány megmutatta, amit tanult a baletton a mosógép nagy örömeire. Kikérdezte az aznapi leckét és az angolt is együtt tanulták ezután Eszter Annával. Itt a vége fuss el véle ...

Gyólai Gabriella alkotása

A fülfájós Rosszcsont

Volt egyszer egy kutyus, Rosszcsont volt a neve,
na nem azért hívták így, mert rossz fát tett a tűzre,
hanem azért, mert kiásott minden rossz csontot, s
vitte a küszöbre a gazdinak emlékébe.

Egy reggelen Zsizi mama arra ébredt, fiacskája
igencsak nyüszöget.

Mmmm... mmm ... jaj mama nagyon fáj – nyafogta
s a fülecskáját lábával piszkálta.

Húha... - mondta Zsizi mama, s szaladt is a gazdihoz
a szobába, a takarót róla lerántva, hívta.

Dóri gazdi ölébe vette a kicsit, kereste hol lehet a bibi?

Ahogy a fájós fülecskéjéhez ért,
a kis kölyök máris felordít, a gazdi ijedtében majd elejti kedvencét.

Hívta gyorsan a dokit, de senki sem vette fel a telcsit!

Tárcsázza a másikat, de hétvége van,

nincs válasz, magára maradt a tanácstalansággal!

Oda se neki, megoldjuk a nagymamáink jól bevált házi praktikájával.

Máris hozza a Fülrózsa leveleit,
jól megmossa, majd kipréseli a levit!
Becsöppent pár cseppet a kis kutya fülébe,
hamar szűnik a fájdalom, s elalszik a Dóri gazdi ölébe.

Még pár napig piros kendőt kap a fejére,
hogy a szél se érje, s mire elfogynak a cseppek, teljesen jól lesz.
Hogy miért piros?
Nem tudom, talán mert ilyen volt a polcokon.

Fülfájós rosszcsont

Nothof Mihályné

Király Lidia

Bemutakozás

Kis, bácskai faluban, Bácsborsodon születtem, 1948.01.22-én, második gyermekként. Édesanyám, Budavári Gizella, háztartásbeli, apám, Király Pál, kovács volt.

Születésem után, nem sokkal, Pusztamérgesre költöztünk, apai nagyszüleimhez.

Az általános iskolai tanulmányaimat is, abban a kis, faluban végeztem.

Szegény, de boldog voltam. Versenyt futottam a futóhomokkal.

Nagyszerű tanáraink voltak. A magyar-nyelv szeretetét Horváth Dezső magyartanár oltotta belém, az Ő érdeme, hogy megszerettem az irodalmat. Ő, aki szívvel-lélekkel tanította, a szép beszédet, a nyelvtant. Sokat köszönhetek neki. mert elhitette a szegény gyermekkel is, hogy szorgalommal, kitartással, küzdéssel, valóra válhatnak álmái.

Szüleim, a hűgom születése után, elváltak. Apai emlékeim, nagyon halványak. Édesanyám, egyedül nevelte fel a gyermekeit, s mi megtanultuk: "több nap, mint kolbász". Nem éhezünk, de nem is válogattunk. Ettünk, ami volt.

Anyukánk, a szőlőgazdaságban kapott szolgálati lakást, s ott is dolgozott. Noha, több nyelven beszélt, neki, a " trianoni paktum" miatt, ez jutott. Délvidéki volt. /Nagyapám Halason született, erdészként dolgozott, s oda helyezték. / Kemény munkával biztosította a család megélhetését.

Mi, gyermekként megtanultuk, mi a helytállás. Igaz, másoknak sem volt sokkal könnyebb, akkoriban.

Általános iskola után, a Szentesi Mezőgazdasági technikumban kezdtem meg, a középiskolai tanulmányaim. Nehezen viseltem a kollégiumi bezárt-ságot. Két év után, Budapestre mentem, gyári munkásnak, pénzt keresni. Nehéz volt a megélhetés, az albrlet fizetés, és jobbnak láttam Szegedre költözni, a könnyebb megélhetés reményében, ahol munkát kaptam, és esti

tagozatra, beiratkoztam, a közgazdasági technikumba. Mindenképpen érettségizni akartam.

Közben, férjhez mentem, 1968-ban született egy kislányunk, majd 4 hónap múlva, el is váltunk. Éretlenek voltunk a házasságra.

1972-ben Tatabányára kerültem. Egy nagyszerű, közgazdász, felesége lettem, aki a gyermekemet, vérszerinti gyermekként nevelte, s taníttatta, egészen a diplomáig. Igazi férj, társ, apa, barát, később nagypapa és dédi volt. Tatabányán érettségiztem.

Egész életemben, a nehéz helyzetekben, az irodalom, a zene és a humor segített mindig át, a nehézségeken. Mára, csak kettő maradt. A humor odébbállt. Nincs okom kacagni.

Volt, amikor verset írtam, volt, amikor novellát, s volt, amikor csak jegyzeteltem, a magam kedvére.

Szeretem az embereket, a sok csalódás ellenére is. Amolyan, Anna-Frankosan. /"Hiszek az emberi jóságban". /

Sokféle munkát végeztem, de társadalombiztosítás volt a fő területem, a rendszerváltásig. Jelenleg, nyugdíjasként élem az életem.

Közben, felnőtt a lányom, szeretteim közül, sokan már elmentek a fizikai világból. A férjem sem tudta legyőzni a covidot, pedig három oltása is volt. Egyedül maradtam.

Lányom, és három unokám, tanultak, felnőttek, családot alapítottak, dolgoznak, és ha tehetik meglátogatnak. A négy dedunoka, az "örökélet ígérete" számomra.

Ennyi a megélt életszakaszom.

Túrázás

Kutyagol a szegény anya
nyakában a kisgyerek.
Nincsen pénze villamosra,
a gyerek meg kesereg:

– Kicsi lábam aprókat lép,
a tiéd meg nagyokat.
Újszegedről, belvárosba
túrázhatunk jó sokat!

Átvágtak a ligeten már,
elérték a híd lábát
megizzadt a szegény anya
és törölte homlokát.

– Segítek én letörölni,
add kezembe a kendőt!
Nicsak! Vizes a szemed is.
Megtörölöm én mindkettőt!

–Tudod, drága kicsi lányom,
gyenge lettem, és fáradt
Nincs az rendjén, tudom én jól,
hogymég a lábad.!

– Kicsi bizony, de jól szalad
és már a hídon is van.
Az anyja utána rohan
és öleli boldogan.

Felnőtt lett a kicsi lányból
szereti öt unoka.
A Dédihez jönnek éppen
de nem várnak villamosra.

Dédunoka

Gyere dédi labdázz velem!
hívott a hároméves dédunokám.
Egyedül nem labdázhatok,
oda rúgom és passzold vissza hozzám!

Rendben van, de fáj a lábam
inkább dobáljuk a labdát egymásnak!
Az is játék, hogy elkapjuk,
mint, kik foci helyett, kézilabdáznak.

Pattogott és szállt a labda,
közben beszéltünk és jókat neveltünk.
Repült a labda fel és le,
boldogok voltunk, hogy együtt lehettünk.

Vakáció előtt

Három éves lett Béla
óvodába kell majd menni.
Szeptembertől fontos járni
de most kell beíratni.

Harmadikos most Kata,
várja a tanévnek végét.
Vakációzna már nagyon,
de senkiben sincs részvét.

Juli most gimibe jár
nagyon unja a tanulást
magolnia kell még sokat,
hogy elkerülje a bukást.

Anya, apa dolgozik
nincs idő a nyavajgásra.
Mindenkinek sok a dolga
nem jut idő most egymásra.

Várják nagyon a nyarat
hogy a család együtt legyen.
Csak egymásra figyelnek majd
hogy mindenki pihenhessen.

Méhecske

– Kis méhecske, mit csinálsz?
Ideszálsz és odaszálsz?
–Zümi vagyok barátom,
a virágokat beporzom.

Egész nap, csak dolgozom,
jelszavam a szorgalom.
Ebből áll az életem.
A nektárt kell begyűjtenem.

Ne félj tőlem, nem bántlak
csak végzem a munkámat.
Ne csapkodj és ne szaladj!
El fogsz esni, s ott maradsz.

Régóta együtt élünk,
egymástól nem kell félnünk!
Én dolgom a szorgalom.
A mézem lesz a jutalom.

Felfedezés

Elindult a szarvasbogár
felfedező útra.
Korhadttól nem ment messze,
csak a kerti útra.

Látott, sok-sok furcsaságot,
a kút mellett békát,
fürgégyíket gyepszőnyegen,
s elfektetett létrát.

A békával semmi dolga,
ment is lassan tovább.
Szembe jött egy tarka macska,
ki elállta az útját.

A macskának kedve támadt,
játszani egy cseppet,
lelökte a pincelépcsőn,
úgy legyintett egyet.

A bogár a hátán landolt.
Kellemetlen helyzet.
A macskának unalmas lett,
s elhagyta a tetthelyt.

Szegény, kis szarvasbogár
a végzetét várta,
arra jött a házigazda,
s korhadt fákra rakta.

Megörült a szarvasbogár,
otthonát meglelte
és a tapasztalatából,
a lényegét leszűrte.

Legjobb dolog otthon lenni
gondolta vidáman.
Itt a haza, ahol élünk,
a korhadt farakásban.

Tanmese

Valamikor, nem is olyan régen,
úgy volt minden, mint egy szép mesében,
és az évek, négy évszaktól álltak.
Egymás után, szép sorrendben jártak.

Először, tavasz jött vidáman,
megindult az élet, fűben, fában.
Virágok nyíltak, kertben, réteken.
És tavasszal ébredt a szerelem.

A napsugár, lágy, simogató,
s madárdal, természet, hívogató.
Szorgosak a hangyák és a méhek
Költöző madarak visszatérnek.

Kertekben érik a szamóca,
gyümölcsért nem kell menni piacra.
Emberek, dolgoznak a földeken,
megszépül és életre kel minden.

A tavasz, átfordul a nyárba.
a gyermek a vakációt várja.
Jó a családnak, kell a pihenés,
Jólesik a nyári semmittevés...

Van, aki dolgozik, nem nyaral
sok a tennivaló, éjjel és nappal.
Sokáig nem várhat az aratás.
Neki most, nem jöhet a nyaralás.

Nyáron kell gondolni a télre,
most nincs idejük nyári pihenésre.
Kemény, nehéz soknak az élet.
Zokszavuk nincs, máskor pihennek.

Másképpen jár a Nap az égen
ha közeleg az ősz, s gyümölcsöt érlel.
Varázslat jön, változik a táj
langyos lesz, a nyári napsugár...

Érett gyümölcsöt szüretelnek
A lombhullatók más színbe öltöznek.
Vándormadarak elrepülnek
A fészkeik üresek lesznek.

Előkerül a meleg ruha,
és eső esetén a gumicsizma.
Őszi-köd rendezi a tájat,
az eső lemossa a fákat.

Pihenni készül a természet,
sok lény készít téli álmhoz fészket.
Sok ember készít etetőket,
a nem költöző éhezőknek.

Az ősz után, jön hideg tél,
a fehér havon, szikrázik a fény.
Gyermekek szánkóznak a havon
Vagy hógolyóznak az udvaron.

Szép a tél. Nagy ünnepek jönnek,
a tél derekán, karácsony közeleg.
Az emberek ajándékoznak
s fenyőfa mellett imádkoznak...

Nemrégén, így teltek az évek,
tervezhető volt, embernek az élet.
Most, kiszámíthatatlan minden,
ember és állat, nagy veszélyben.

Még valamit talán tehetnénk,
hatalomvágy helyett, fákat ültetnénk!
Ha ész győzne az erő felett,
és nem lángolna a gyűlölet!

Mert a Föld, nem a mi birtokunk,
melyet csak, ajándéku kaptunk,
Hogy emberhez méltón élhessünk,
s tovább adjuk, hogyha elmegyünk.

Majális

Hirtelen ránk szakadt a május, nyári hőgutával,
májusfát is állítottak, gyors kemény munkával.
Vidáman telt el a majális, a munka ünnepén,
Nap is másképpen ragyogott, tisztább volt a fény.

Mindenütt virágok nyílnak, ébred a szerelem.
Örömhöz vagy bánathoz, most kell a sok türelem.
Mikor, mit és hova?! Elsuhan az élet vonata.
A holnapból tegnap lesz, te nem érkezel oda.

Most legyél vidám! Ne adj helyet, búnak, a gondnak,
mert a percek, hónapok, évek gyorsan elrobognak!
Életed alkonyán, ne fájjon a visszatekintés!
Mert létünk nem több, mint egy majálisi emlékezés.

P. Dányi Gabriella

Bemutakozás

Dányi Gabriella vagyok, Borsod megyében élek. Gyermekkorom óta rajongok az irodalomért és képzőművészetekért, időnként éltem az önkifejezés lehetőségeivel, de nem éreztem késztetést, hogy megmutassam magam egészen 2011 teléig, amikor szinte kényszerűt éreztem, hogy kiírom magamból azt, ami szétfeszít és túlcserdül rajtam. 2008-ban kezdtem el festeni, 2009-ben illusztráltam Devecsery László verses kötetét, ekkor hónapokig szinte versekben

Éltem, és színekbe öntöttem

az érzéseimet. P Dányi Gabriella lett az alkotói nevem. Folyóiratokban és Antológiákban jelentek meg rövidebb írásaim és verseim, 2014 decemberében megvalósult régen dédelgetett álmom és megjelent első önálló gyermekverses kötetem a Béka lesz az ebihalból. Majd ezt követte a Láng fellobban, felnőtteknek szóló verses könyvem, és 2020-ban a Zöld tej címmel novellás kötetem. 2021-ben hatan írtunk egy közös mesés könyvet az Erdi Kupaktanácsot. Majd Gyólai Gabriella Illusztrációival 2022-ben tarthattam kezemben a Hétszögletű erdő lakói címmel, verses formában írt mesés könyvemet. 2023-ban ismét prózával mutatkoztam be a Friss Hús című novelláskötettel, amelyben a történeteket lélekrajzaimmal vezetem fel. Jelenleg prózán dolgozom, valamint nyomdai szakaszba jutott egy gyermekeknek szóló, készségfejlesztő, verses összeállításom.

Ars Poeticám: – A beszéd képiesítése elsősorban a betű, ám ha a betűk következtében megnyílik a lélek, és a képzelet, amitől színek szökönek a vászonra, vagy dallamok komponálódnak, azzal az érzelmek és élmények magasabb szintre emelését segítjük elő!

A majom kalandja a tarajos süllel

Haver egy butuska majom volt, de nagyon kalandvágyó. A miskolci vadasparkban élt, elég magányosan, mert ott nem volt több majom. Hiába kényeztették a gondozók, és próbált vele barátkozni a többi állat, ő a mamája és testvérei után vágyakozott. Elhatározta, hogy megkeresi rokonait, de legalább a fajtársait felkutatja.

Az elhatározást tett követte: egy óvatlan pillanatban kiszökött a majomházból, és meghúzta magát az éppen arra járó szemetesekocsiban. Mihelyt kívül voltak a vadaspark kerítésén és megállt a kukásautó, uccu neki, leugrott, gyorsan elbújt a bokrok között. Pont egy kamionparkolóba sikerült eljutnia. A sofőrök többsége a pihenőjét tartotta, de volt, aki étkezett, vagy éppen egy kicsit megmozgatva fáradt testét, sétálgatott a parkolóban.

Egy színes kamiont nézett ki magának Haver, akinek a sofőrje éppen egy kis sétára indult, és óvatlanul nyitva hagyta a vontató fülkéjén az ablakot. A majom körbenézett, és amikor nem járt arra senki, beugrott az ablakon, majd elbújt az ülés mögötti pihenőfülkében. Nemsokára elindult a kamion. A majom szíve kicsit hevesebben kezdett dobogni a gondolattól, hogy igazából nem is tudja mi az útirány. Robogott a kamion egész nap és fél éjszaka. A fáradt sofőr aludni készült, amikor észrevette a szunyókáló majmot a pihenőhelyén. Előbb kutyának vélte a sötétben, de ahogy hozzáért, rájött tévedésére, és ijedségében felhorkantott. A fura hangtól aztán a majom rémült meg, keresztül ugrott az üléseken, majd a nyitott ablakon ki, futott, amíg bír!

Amikor végül kifulladásra megállt, egy kopár, lápos vidéken találta magát. Éhes és szomjas volt, miközben fura érzést tapasztalt, fázott, ilyet még sohasem érzett korábban. Az utóbbi időben a vadasparkban fűtött házacskában élt, és a gondozók rendszeresen ellátták élelemmel. Nigéria sűrű erdőiben, ahonnan származott, mindig meleg volt, élelmet is bárhol talált, meg bővizű patakjaiban szomját tudta oltani bármikor.

Kicsit megpihent, csak úgy megérezés szerint elindult arra, ahol a távolban bokrokat vélt felfedezni. Egyre kimerültebb volt, de már tisztán látszottak a fák és bokrok, így az élelem reményében gyorsabban szedte a lábát. Már csupán pár méter választotta el a fáktól, amikor nagy csörgésre lett figyelmes, és egy fura szerzet lépett elő a bokrok mögül. Segítséget remélt az ismeretlentől, és amúgy is udvarias akart lenni, ezért illendően oda kiáltott:

– Haver vagyok, majom fiú. Hát te ki vagy, borzas hátú?

A megszólított tarajos sül még sohasem látott majmot, szörnyen megijedt. A tarajos sül hátán hordott tüskéivel védekezik az ellenségeivel szemben. Mivel nem tudta, hogy ellenség vagy barát, jó sok tüskét lövellt a hang irányába. Jó pár tüske elkerülte Havert, de néhány bizony eltalálta, és fájdalmasan tette szóvá:

– Ahonnan én jövök, ott is él kisebb termetű tüskés rokonod, de ő nem lövöldöz sem okkal, sem ok nélkül. Én csak békésen köszöntem, barátkozó szándékkal. Te miért támadtál rám?

– Bocsánat, te fura vendég, barátokra sosem lőnék. De tőled én bizony félek, nem élnek itt ilyen lények!

– Én sem fogok, hazamegyek, potyafuvarrt mindjárt szerzek.

Ezzel hátat fordítva az elképedt tarajos sülnek, útnak indult visszafelé. Ez a fájdalmas találkozás rádöbbenette, hogy jobb volt neki Miskolcon a vadasparkban. A hazatérés reménye erőt adott neki és hamarosan egy országút mellett találta magát. Ahogy bandukolt az út mellett nemsokára egy hajtűkanyarhoz ért, ott aztán letanyázott. Arra számítva, hogy lassítani fognak az arra közlekedők, és majd csak lesz olyan, amire fel tud kapaszkodni. A számítása bejött, kamion konvoj közeledett és lépésben tudtak csak haladni. Ügyes ugrálással felkerült az egyik tetejére, majd becsusszant a rakomány közzé. Ott aztán még jól el is ázott a jeges áruk között. Szerencséjére az útvonal visszafelé pont ugyanaz volt, mint ahonnan jött, így ugyanabban a parkolóban találta magát, mint ahonnan elindul. A jól bevált kukásfuvarral sikerült visszalopakodnia a vadasparkba.

Pár napig megfázással gyengélkedett, ezért nem törődve a látogatókkal a kis ház sarkában pihengetett és elgondolkodott a tanulságokon. Így esett meg a Magyarországon élő Nigériai majommal, hogy Albániában találkozott sülkomával. Olykor-olykor feléled benne a kalandvágy, és kinézeget az országútra, de a fájó emlék otthon tartja!

A majom kalandja a tarajos süllel – versben

Haver majom nagyon buta,
kiszökött az országútra.
Amint megállt egy gépkocsi,
nem volt ő rest belebújni!

Hosszú úton zötykölődött,
a kis huncut, míg elszökött!
Sötétségnek leple alatt,
potyautas messze szaladt.

Ostoba csimpánz megijedt,
amint gyorsan körbenézett.
Sehol egy fa, se egy bokor,
pedig éhes már a gyomor!

Hűvös is van, nagyon fázom,
kár, hogy nincsen nagykabátom.
Nigéria erdejében,
nincsen hideg, nyáron-télen!

Fut, szalad a boldogtalan,
elfogy az út, erdőben van!
Más erdő ez, mint a szokott,
Albániába utazott!

Nagy csörgésre lett figyelmes,
hát ez vajon milyen szerzet?
Tarajos sült, még nem látott,
így hát bátran, rákiáltott!

Haver vagyok, csimpánz fiú,
hát te ki vagy, borzas hátú?
Tarajos sül jól megijedt,
tüskéivel messze lövellt!

Jaj a hátam, jaj a vállam,
szúr oldalam, szúr a hátam.
Termeted egy kicsit nagyobb,
mint az otthoni rokonod.

Én csak békésen köszöntem,
te meg orvul támadsz fölöttem?
Még szerencse, hogy vaktában,
célzás nélküli vágtában!

Bocsánat te fura vendég,
barátokra sosem lőnék!
De tőled én bizony félek,
nem élnek itt ilyen lények!

Én sem fogok, visszamegyek,
potya fuvart mindjárt szerzek!
Hátrafordult Haver majom,
útnak indult egy vonalon!

Országutat megtalálta,
lapított, fuvarra várva.
Hajnaltájban épp arra járt,
kamionsor, amire várt.

Kanyar előtt lassítottak,
ez kapóra jött Havernak!
Fel is szökött az egyikre,
egyenest a tetejére!

Onnan lassan beszivárgott,
rakomány közt jól elázott!
Így esett meg a majommal,
találkozott sül komával!

Okosabb lett a kalandtól,
és náthás az éghajlattól!
Ki-ki néz az országútra,
jó emlék otthon tartja!

Pityóka az okos, a bátor és ügyes

Magas hegynek tövében, aprócska faluban élt testvéreivel és dolgos, de szegény szüleivel Pityóka, az alacsony termetű, ám furfangos fiúcska.

István volt a becsületes neve, testvérei féltékenységből ragasztottak rá csúfneveket. Így lett a neve hol krumpli, hol pityóka. Gyakran ugratták és dolgoztatták maguk helyett. Sok könnyet hullatott gonosz bátyjai kegyetlenkedése miatt, ám ahogy telt-múlt az idő, egyre erősebb és huncutabb lett ettől a sok próbatételtől.

Nyári szünet volt éppen, alig pirkadt, amikor a három idősebb testvér: Sanyi, Ferkó és János az erdőbe indultak gombát szedni. István könyörgött, hadd tartson velük. Először nemet mondtak, majd igent. Arra gondoltak, jó lesz vele cipeltetni a kosarat, és majd ugráltathatják is kedvükre, hisz szüleik úgysem látják.

Amint az erdőbe értek, egymásra kacsintott a három nagyobb testvér, és megszólalt Ferkó:

– Na, Pityóka, mit teszel, ha most jön egy farkas és rád támad?

– De nem jön. És ha jönne, sem félnék, mert megvan a magamhoz való eszem, és szépen kicselezném azt a farkast! – válaszolta az öccsük. Sanyi vette át a szót:

– Na, ne mondd, te nagyon okos! Mert a farkas gyors és erős, na meg éhes is – tódította Sanyi.

– Jaj-jaj! – ordított fel János, félelmet mímelve. Kár volt emlegetni. Éppen felénk rohan egy farkas-horda.

– Hol, hol? Én nem látom! – kiáltotta Pityóka, és máris felmászott a fára. A testvérek hasukat fogták úgy nevettek, és így szóltak hozzá:

– Sose másszál te fára, hisz ebben az erdőben nincs is farkas...

Pityóka megszégyenülten mászott le a fáról, és szaladt egészen hazáig.

A gonosz testvérei, nem törődve a gombával, futottak utána, és csúfondárosan kiabálták:

– Pityó a bátor, Pityó az okos, Pityó az ügyes, farkast lát, ahol nincs is, haza szalad a kis hisztis! Anyu szoknyája mögé bújik, hátha mégis farkasok kergetik!

Pityóka szégyenlősen somfordált a ház mögé, kedvenc kiskutyájához bújt vigasztalásért.

A három testvére időközben visszatért az erdőbe, ahol már más gombázók megelőzték őket, és leszedték előlük a termést, amíg ők testvérüket ugratták.

Igazából soha nem békéltek meg az idősebb testvérek az öccsükkel, és ha lehetőség adódott rá, folyton ugratták, bántották. Teltek az évek, fivérek felnőtt férfiakká váltak.

Egyszer aztán olyan szenzációs hír járta be az országot, melytől – ahogyan mondani szokás – az internet felrobbant. A televízióban és a rádióban a napi adást megszakítva, folyamatosan a király közleményét olvasták be: A királylányt elrabolták, megmentőjére busás jutalom vár.

Pityóka idősebb testvére elég önhitt volt, rögtön útnak indult szerencsét próbálni. Ám csakhamar sikertelenül kullogott haza. A középső testvér, aki még bátyjánál is lustább, de büszkébb volt, tüstént elindult a királylány felkutatására. Sanyi kétszerannyi ideig volt oda, mint bátyja, ám ő is eredménytelenül tért haza, az orrát lógatva.

Pityóka másnap, a kis túlélő-hátizsákjába pakolt sok hasznos holmit. Kalóriadús magvakat, kulacsban vizet, és halkán odasúgta Édesanyjának:

– Megpróbálom én is felkutatni, és hazahozni a királylányt. Nem bírom látni, jószágos királyunk szenvedését, ahogy sír a lánya után.

Hiába suttogott, meghallotta ezt János és gúnyolódva jegyezte meg:

– Még nekem sincs bátorságom megpróbálni, aki sokkal erősebb vagyok nálad. Ugyan már, ha Sanyinak és Ferkónak sem sikerült, akkor pont neked fog te kis tökmag?

– De én mégis megpróbálom, mert érzem, az ösztöneim nem hagynak cserben, és megtalálom a Királylányt – válaszolta eltökélten Pityóka.

– Hát jól van, járj szerencsével! – mormogta ősz bajusza alól édesapjuk, búcsúzóul.

Útnak indult Pityóka. Okulva testvérei sikertelenségén, akiket az éhség hajtott haza, szűkösen csomagolt elemózsiáját végszükség esetére tartalékolta. Ha talált ehető vad gyümölcsöt, abból evett. Kulacsában mindig friss forrásvíz volt. Ismeretlen messzeségbe zarándokolt, ritkán látogatott erdőben keresett nyomokat. Színes szalagokkal jeleket hagyott maga után, hogy

el ne tévedjen, vagy nehogy ugyanazt az útvonalat járja be újra. Jó megfigyelő volt, így úti csomagjával messzire eljutott. Mire a nyárnak vége lett, nyomára is akadt az emberrablóknak. Otthon már azt hitték odaveszett, megpecsételődött a sorsa, és talán soha nem látják már viszont.

Óvatosan lopakodott a rablótanya felé, megvárta a sötét éjjelt, és úgy közelítette meg a tábortűz körül mulatozókat. Amíg a sötétedést várta, hátizsákjából erős kötelet vett elő, és jókora hálót kötött belőle. Felderítve a terepet látta, hol vannak őrk, és megtalálta a házat, ahol a királylányt fogva tartották. Hamar tervet kovácsolt, majd akcióba kezdett.

A tábortűz körül ülők, a borozgatásnak hála, nem voltak elég éberek. Pityóka azaz István, mert most már inkább így nevezték, odaosont a két őr mögé, ügyes mozdulattal rájuk vetve a hálót, össze is kötözte őket. A dulakodásra újabb emberek kerültek elő, hősünk messze dobta tarisznyáját, ami nagy robajjal csapódott a ház falához. És az a pillanat, amíg a rablók a zajra figyeltek, elég volt ahhoz, hogy a tábortűzhez lépve, lángoló végű, jókora faágat emeljen maga elé védekezésül. Vállára vetve ott volt az újabb háló, amit ügyesen dobott támadóira, és fürge mozdulatokkal összekötözte őket is.

Futott a rablóvezér házához, ahol a királylány békésen aludt. Óvatosan keltegetni kezdte, majd gyorsan elmondta, ki ő és miért jött. Megfogva egymás kezét, futottak kifelé az erdőből, ahogy csak a lábuk bírta. István előzőleg már felderítette jól az országúthoz vezető ösvényeket, és egyenest a rablóvezér Mercedes terepjárójához futottak, amelyben szerencséjükre, most is ott volt az indítókulcs. A kocsni motorja kellemesen duruzsolva beindult, és meg sem álltak a királyi kastélyig.

Volt nagy öröm, szorongatták István kezét a gratulálók, és a király nyomában meg akarta jutalmazni hősiességéért.

Ám a legény elhárította a jutalmat, és szerényen csak ennyit mondott:

– Köszönöm, nem kérem a jutalmat, irántad való tiszteletből tettem és emberségből. Mert láttam, mennyire emészt téged a bánat. A pénzjutalom helyett inkább a lányod kezét add nekem!

– Hogyan? – szólt mérgesen a király. – Te szerencsétlen balga! Hogy jut ilyen az eszedbe? Egyetlen édes lányom, minden kincsemnél többet ér! Nem! Nem adom soha!

– Ó, felséges királyom! Félreértesz most, ilyesmire sohasem vetemednék. Én nem az édeslányod kezét kérem, akit kiszabadítottam és hazahoztam

neked. A mostoha leányod kezét kérem, akit már régen tisztetek – válaszolta István, kapva az alkalmon. Mert vágott az esze, mint a beretva.
– Nahát! Ez már mindjárt más – mosolyodott el a boldog apa. – Amiért ilyen tisztességes és emberséges voltál, ha a leány igent mond, áldásom rátok, és a jutalmat is megkapod!

A mostoha lányka pironkodva igent mondott és hamarjában megtartották a lakodalmat.

A jutalomból István vállalkozásba kezdett, vett egy nagy házat, ahová beköltöztek szüleivel együtt. A pórul járt bátyjait jó szívvel hívta magához, de azok szégyenükben inkább elmentek külföldre dolgozni, és nem is jöttek haza, csak öccsük első gyermekének keresztelőjére.

Amikor a kicsi baba egészségére koccintottak a testvérek, egymás szavába vágva méltatták Istvánt, hogy valóban okos, bátor és ügyes. A múlton megenyhülve átbeszélték a történéseket, jót nevettek saját butaságaikon. Soha többé nem bántották, csúfolták egymást. Külföldről is mindannyian hazajöttek és munkába álltak öccsüknél, ahol sikeresen együtt dolgoznak nagy-nagy szeretetben!

Morcos Harcos

Úgy hívták, hogy Morcos Harcos,
papagáj volt, kicsit pajkos.
Szőke Geri a gazdája,
sírásra állt gyakran szája.

Sárga tollas belecsípett,
pedig kölessel hízelgett.
Kiengedte kalitkából,
megitatta a vázából.

Felrepülhetett csillárra,
pottyanthatott a csizmába!
Virágok közt pihenhetett,
bablevesbe beleevett!

Gazdi hiába nevelte,
nem hajlott a szenteségre.
Beszélni is tanította,
puha tollát simogatta.

Morcosságát nem értették,
harcosságát kinevették.
Ám mindezért Geri kapott,
csípte, marta, belerúgott!

Türelemmel szeretgette,
könnyeit gyorsan feledte.
Mikor jó kedvűen játszott,
a plafonra is felszállott.

Majd váratlanul leugrott,
gazdi fejről dobbantott.
Vállán lépdelt ide-oda,
onnan ízlett a vacsora.

Olykor aztán gonoszkodott,
csípett, ha nem talált magot!
Geri fájón felsikoltott,
rögtön kalitkára gondolt.

Morcos harcos a rács mögött,
sértetten ült s hümmögött.
Meggzólal a bosszúságtól,
csúnya szavakat rikácsol!

Harag nem tartott sokáig,
a fájdalom elmúltáig!
Újra szabadságot kapott,
a két barát tovább játszott!

Pocok Panna szorult helyzete

Pocok Panna kerek hasa,
piszkos, foltos, földön húzza.
Egész nyáron sokat evett,
pedig dolgozni, nem kellett.

Jól terített a természet,
mezőn sok finomság termett.
Hiába mondta mamája,
télre üres lesz kamrája.

Gyűjtögetni kell előre,
Fagyban ne számíts a mezőre.
Téli álmot mi nem alszunk,
korogni fog bizony hasunk!

Panna rest volt gyűjtögetni,
Két pofára szeret enni.
Egyre jobban hízni kezdett,
hasával súrolta a földet.

A hideg ősz mire beállt,
a kotorék, biz szűkké vált.
Testvérei, barátai,
megpróbálták betuszkolni.

Hátul tolták, elől húzták,
összekoszolták a bundát.
Beszorult a bejáraton,
mi lesz veled kis barátom?

Hoztak zsírt meg finomlisztet,
kentek rája szentelt vizet.
Kaparták körbe a földet,
ásták az újabb gödröket.

Panna szörnyű helyzetében,
fogadkozni kezd, ekképpen:
Többé már nem leszek mohó,
nyíljon végre ki az ajtó!

Egy nap egy éjt koplalt végül,
nem látta senki vendégül.
Az esetből most már tanul,
pocakja lett kisebb, jutalmul.

Kinn a róka benn a korsó

Péter neve kemény kösziklát jelent,
csak egy nyúl volt, akit a mese teremt.
Nyulak legerősebbjének bizonyult,
a neve, teljesen helyénvaló volt!

Tekintélyt szerzett roppant erejével,
ám nem büszkélkedhetett ő nagy ésszel!
Attila róka huncut, okos mester,
fejébe vette: a nyuszi háza kell!

Majd csalafintán kopogtatott nála:
van-e Péter, most kiadó szobája?
Sárgarépa tallér van a zsákomban,
hozok szénát is kedves hajlékomba!

Micsoda izom van erős hátadon.
minő gyönyörű bunda a válladon!
Szép a házad, szép vagy te is és okos,
hízeleg Attila, a fondorlatos!

Ostoba nyuszi, egyre dagad melle,
azt hitte barát, s igazat szól nyelve.
Befogadta hát az oly huncut rókát,
megosztotta vele kicsiny hajlékát.

A róka rögtön nagy tervet kovácsolt:
nyuszi, ez a ház a tiéd már csak volt!
Attila harsogva jókat nevetett,
majd mondta: vacsorát én főzök neked!

Naiv Petinek ahogy gyomra kordult,
ajánlattól arca mosolyra mozdult!
Köszönöm neked. Én mit segíthetek?
Hozz forrásvizet, mit bele önthetek!

Nyuszi a korsóval nyomban elindult,
egy perc alatt az ajtón már lakat volt!
Amikor visszaért a forrásvízzel,
hiába rázta, az ajtó nem nyílt fel!

Kérlelte ő a barátnak hitt lompost,
begurult mérgében és szitkozódott!
Erőnek erejével nem rontok be,
tölgyfa ajtóm csak nem töröm tán össze!

Bánatosan leült s hosszan gondolkozott,
nehezére esett, nem volt észbajnok.
A gondviselés őt megsegítette,
mégiscsak lett egy nagyszerű ötlet!

Kihozta a korsót, nincs odabent víz,
szomjas leszél egyszer komám még te is!
Nyugodtan dőlt hátra az ajtó mellett,
és úgy várta ki az alkalmas percet!

Forrón tűzött még a délutáni nap,
szomjúságra készítette azt a ravaszt!
Nyelt nagyokat víz után sóvárogva,
de egyre jobban kiszáradt a torka!

Szép kicsi ház, hát mégsem leszel enyém,
aggódott Attila, ajtóhoz lépvén.
Lassan nyitotta ki az összes lakatot,
a szomjúság nagyúr, így határt szabott!

Felpattant a zár, Peti bevágta,
Kinn a róka, benn a korsó, ez így volt!
Mérgezen Attila forráshoz futott,
nem bánta, csakhogy vízzel jóllakhatott!

Perjéssy Katalin

Mária

Bemutakozás

...vallom, hogy mindenki „csatornákkal” születik, melyeken keresztül a fentiek üzennek, küldenek képeket történeteket, dallamokat és színeket. Ennek jegyében születnek írásaim, amikkel különböző antológiákban és pályázatokon találkozhatnak a kedves olvasók. A teljesség igénye nélkül publikáltam már a Szegedi Horizont, Tollal.hu, Székelyföld, Biharországban.

Több irodalmi megmérettetésben szerepeltem sikeresen, ezen írásaim antológiás kötetekben olvashatók.

Alapító tagja vagyok a Gyevi Art Kulturális Egyesület Tollforgatók Körének, irodalmi munkásságom elismeréseként Algyő Nagyközség 2010-ben Alkotói-díjjal tüntetett ki, valamint bekerültem az Algyői Értéktárba is.

Négy önálló novelláskötetem jelent meg, Aranykalitka, Mackó Úr repülni akar, A hógolyóárus és Sárember címmel. Az Algyői Jelek 2023 Irodalmi Pályázaton novellám megszertott első helyezést ért el.

Szeretettel ajánlom figyelmükbe oldalamat, a kato65.blogspot.com elérhetőségen, ahol verseket is olvashatnak tőlem.

A hintaló

Nem mondhatni, hogy fájt neki, mikor első gazdája óvatlanul belemarkolt kócos sörényébe és megrántotta a fejét. Inkább furcsa érzés volt, de nem rossz. A ringás mozdulatait rég begyakorolta az öreg asztalos faforgács-illatú műhelyében. Csak tartsd magad egyenesen, simította végig az eres kéz, míg fűrészporral tömött fejét a kis fa ülőkéhez rögzítette. Ő türelmesen várt, míg két, mindig csodálkozó üvegszeme a helyére került, hímzett pofájához kis bőr kantárt erősítettek és diópáccal kenték ívelt talpait, majd miután sörényét is átfésülték és helyére fűzték, enyhe remegés futott át szikár fa testén és finoman meglódult. Éjszaka volt. A műhelyben szundikáló gyaluk és faforgács kupacok álmodtak, egy sarokban halkán motozott egy egér és a hintaló csendesen dúdolva ringatózott magában. Próbálta elképzelni egy gyermek érintését, örömét, ahogy ő majd elrepíti és megvigasztalja, aztán elszundikált. Pár napig porosodott még a polcon, majd egy hideg, fénytelen reggelen egy vásárban találta magát. Újságpapírt terítettek alá, mellette kis sámlik, polcok és dobozok kellették magukat. Unatkozva nézegette a tömeget és elgondolkodva ringatta magát, mikor egy család állt meg előtte. Finom asszonyi kéz simította végig, ő kacéran megrengette a farát és boldog öröm gyúlt szívében, mikor az öreg mester óvatosan felemelte és újságpapírba csomagolta.

A kis ház szobájában, apró rácsos ágyban egy szőke kisfiú kalimpált. Fürtös feje kíváncsian kandikált ki édesanyja karjaiból és mikor apja felkapta és leültette a szőnyegre, a hintaló elé, kövér karjai mohón kaptak felé. Csak óvatosan, hőkölt vissza, mikor kis gazdája először kapaszkodott sörényébe. És tényleg nem fájt. Mikor a kis test súlyát óvatosan átvette, érezte, amint ülőkéje körül öleli és szilárdan tartja. Na, hajtsd magad, biztatta szelíden az anyja és kis lábak bizonytalanul mozdultak. Nem történt semmi. Gyerünk, mozdult az apa keze segíteni, ám ebben a pillanatban a hintaló egészen kicsit meglódult, míg a kis kezek megragadták sörényét. Segítenem kell neki, cikázott át rajta az öröm, és óvatosan átvette az ütemet. Gingalló, szent ajtó, pattanj fel, hintaló, szállt a dal naphosszat és ő boldogan ringott, ha vigasztalt, vágatott, ha tanított és repült, ha álmodtak. Igen, álmodtak, mert kis gazdája sokszor belealudt a létezés fárasztó iskolájába. Volt, hogy spenót borult a nyakába és tej csorgott az oldalán és egyszer ugyan, csak egyetlen egyszer, de fel is borultak. Akkoriban már többet szaladgáltak a kis lábak és a hintalóvat csak kantárjánál fogva huzigálta a mindig mocskos

kis kéz, mikor egy rossz mozdulattal rádobta magát és hirtelen feje tetejére állt a világ. Ő csodálkozott, a gyerek ordított, az apa meg megvakarta a fejét, és azt mondta, eladom a hintalovat, már úgysem játszik vele, kinőte. Ő tiltakozni akart, hogy dehogynem és különben is, az eséstől megsérült egyik talpán a furnér és a sörényében is maradt még egy kis beszáradt tejbegríz, tehát itt még szükség lenne rá, ám az asszony másnap reggel szépen letakarította, megigazította egyik meglazult üvegszemét és azt mondta, eredj, pacika. Kis gazdája még aludt, mikor elvitték és a hintalónak biztosan jól esett volna, ha meglátja, amint ébredése után sírva keresi, ám az apukája megvigasztalta egy vadonatúj pöttyös labdával.

Új helyén ketten osztoztak rajta, két teljesen egyforma kisbaba kövér karja ölelte át a nyakát, barna szemük azonos tekintettel vizslatta kötőfékét, ám ő érezte, hogy egyikük szíve más ütemben ver, és ha a ringásban megfáradó kis test fáradtan elernyed, ő dúdolva ringatta tovább. Testvére egészséges vágtaát megadóan tűrte, kalimpáló kis kezei vadul markolták gyérülő sörényét, míg az erős lábcskák nagyokat rúgtak. És elérkezett az idő, mikor a beteg testvér hosszú útra indult, ahonnan nincs visszatérés, ám esténként, mikor a sírásba belefáradt asszony halkán becsukta a gyerekszoba ajtaját, néha még megjelent egy testvérét kereső kisfiú bizonytalan árnya és a hintaló vigasztalóan ringatta.

A család költözése után üresen maradt a ház. Egy mázát vesztett zsírosbödön és két csorba virágcserep között szomorkodott. Kicsit megijedt, mikor idegen emberek jelentek meg és durva kézzel egy poros, sötét kamrába dobták. Egy fáskamra, nézett körül dobogó szívvel. Farakás állt katonás rendben egyik oldalon, hordók, amott fejsze éle csillant hideg rosszulattal. Eszébe jutott, amit az öreg asztalos műhelyében suttoztak a szerzőszámok. Előbb-utóbb mind a balta alatt végzitek, zizegték gonoszán a forgácsok és hangosan sikoltottak, ha az öreg megrakta velük a kis dobkályhát. Szomorúan lehajtotta a fejét, szeme bágyadtan csillogott és mikor egy kíváncsi egér óvatosan megrágcsálta a sörényét, indulatosan megringatta magát. Apró pókhálók lepték el a sörényét és egyre sűrűbben álmodott simogató, tépkedő gyerekezekekről.

Egy nap nyikorogva kinyílt a kamra ajtaja, a napfény megcsillant a hintaló ámuló szemén.

– Jó lesz, nagyon jó lesz, – mondta boldogan egy édesanya, míg az apa óvatosan kihalászta a limlomok közül.

Hazavitték. Felzúgott egy porszívó, kicsit csiklandozta a sörényét az óvatos ruhakefe, majd egy nedves ruhával szépen áttörölték. Mintha új lenne, lelkendeztek a szülők és az asszony egy kék szemű, barna hajú kislányt ültetett óvatosan a hátára. Dundi ujjacskák kapaszkodtak fakuló sörényébe, kék szemek bámulták ámulva és ő boldogan ölelte magához.

– Nézd, Panka, egy hintaló, igazi hintaló, – suttogta az anya.

Ő szédült örömmel hintáztatta a kicsiny lábakat.

Fenyőrigó

Igazi vargabetűt írtak le, ahogy a kopasz dombot megkerülve átvágtak a réten.

– Ez ugye már hegy volt, – kérdezte apját nyűgösen és elnézett a magas fenyők irányába, ahová az mutatott.

A hegyek majd csak ott kezdődnek, ez még itt csak a hegyek a lába, de mindketten nagyon büszkék rá anyával, hogy négyévesen ekkora kirándulásra eljött velük. Ahogy baktatott a két felnőtt után, elnézte a gyéren növő fenyőket. Sötéteknek és titokzatosnak tűntek.

Szálláshelyük erkélyéhez közel is nőtt egy, és reggelente ágyából nézhette, mint lopják le a mókusok a nekik készített diót a párkányról. Meg a rigók. Anya suttogva magyarázta, a mókusok csak ilyenkor tavasszal és nyáron ugrándoznak a fákon, ősszel már odúba gyűjtik az eleséget és behúzódnak a hideg elől. Este az ágyban elképzelte, amint a mókuscsalád összegyűlik egy nagy közös vacsorára és aztán ágyba fekszenek egészen tavaszig. A mókusapának nagy bajsa lehet, mint a nagypapának, és copfot viselnek a mókuslányok.

Eljátszott a gondolattal, hogy ő egy mókuslány, nagy bozontos farka van, amivel melegen betakarózhat, kinn hideg szél hajlítgatja a szúrós tuskéjú

fenyőket. Apja, anyja kiterítve fekszik az ágyon, vörös farkuk alól csak sápadt arcuk világít. Fekszenek. Mozdulatlanul. Kinn jajgat a szél és talán havat ver az ágakra. Mozdulatlan, fehér a világ. Hideg és néma. Mikor erre gondolt, félelem szorította össze a szívét, és csendben elsírta magát. Nem szeretett volna mókus lenni, de rigó, az igen, és ezt el is mondta a reggeli-nél, mikor felszolgálták nekik a tejeskávét. Friss kalácsot is kapott hozzá, egyenesen neki sütötte a szakácsné, mikor megtudta, hogy milyen nagy betegségből szabadult kislány lesz a háza vendége. A rózsaszín heg a mellkasán már alig látszott, s ha sétálni indultak a szüleivel, csak kicsit fulladt, később rendes ütemben lépkedett és megszínesedett orcával futott előttük a szelíden emelkedő domb teteje felé. Ott büszkén, mint egy győztes hadvezér megállt, szétnézett a ragyogó napsütésben sütkérező völgy fölött és megkereste barátját, az arany szemű gyíkot, amelyik mindig ott napozott a szikla tövében. Apja-anyja látszólag kifulladásra érték utol s az is a közös játékhoz tartozott, hogy hangosan sopánkodva, hulla fáradt vagyok, kiáltással rogytak le a fűbe, míg ő életre nem csiklandozta őket. Aztán kiadós pihenő után, míg ő anyjával koszorút font a vadvirágokból, még messze elsétáltak vele, a nagy fenyők irányába. Oda, ahol már az igazi hegyek kezdődtek. Itt rigók éltek, fenyőrigók, mondta apa és megmutatta, mint repkednek és bukfenceznek vakmerően az ágak között.

Szeretett ilyen séták után elheverni a fűben, vékony gyerekkarjai szinte elvesztek a rét virágai között, amint feje alatt összefonva őket csak feküdt és nézte a felhőket. Szél ringatta a messzi, nagy fenyőket, zúgásuk különös suttogás volt, ismeretlen világról szólt. A fenyves szélétől nem messze málnabokrok nőttek, szúrós indájuk a zoknijába szakadt, ahogy ügyetlenül megpróbálta a gyümölcsöt leszakítani. Kettőt talált, a szemek elérhetetlen mélységben, a bokrok belső felén piroslottak, de ízük édessége semmihez sem hasonlított. Kicsordult a könnye a gyönyörűségtől, míg majszolta. Anya megígérte, hogy holnap eljönnek ide újra, kis kosarat kérnek majd a gondnoktól és megszedik a bokrokat.

– Jó lesz – kérdezte apa és felkapta majd magasan meglóbálta a lányát.

Ő visongott a gyönyörűségtől.

– Jó – felelte elfulladásra, és egyik copfja kibomlott a szalagból.

Másnap reggeli után, kosarakat cipelő szőke kislánnyal akadt össze az ajtóban, áfonyát szedni ment az apjával a szakácsnő gyermeke. Késő délután, ahogy ebéd utáni alvásból kócosan kiült a ház elé megenni az uzsonnáját, kis tányéron áfonyát hozott neki a szőke, aztán kézen fogva elvitte megmutatni neki a macskát, amelyik nemrég fialt le a fűkamrában. Este együtt etették a tyúkokat, de reggel nem találkoztak, iskolába ment a lófarkas, szőke kislány, aki már betűket is ismerte, mert elsős volt a kis hegyi falu egyetlen osztályában. És ez így ment egész héten át. A szőke délutánra ért a házhoz az iskolából, ahol a vendégcsalád kislánya már várta.

Nagyon várta. Megnézték a pizstrángokat a patakban és a lófarkas áfonyát szedni tanította a copfost, mert nem volt a közelben málnabokor, csak fenn, túl a tar vágott dombon, ahol az öreg fenyők nőttek. Málnát, igen, azt is szednek vasárnap, reggeli után, ígérte a szakácsnő, mert az áfonya fanyar íze nem ízlett a kislánynak. Szombat este együtt ült a két gyermek a ház lépcsőjén, előttük öreg anyamacska hempergett, a szülők meg azt találgatták, hol és mikor bomlik ki ilyen szépen egy barátság.

Fuldoklóan meleg vasárnap reggelre ébredtek, a fenyők elgondolkodva álltak és a szakácsnő kislánya kék csíkos zokniban elindult apjával málnát szedni. Szürke műanyagvödröt vitt az apa, fonott kosárba szedi majd a málnát kis barátnőjének a szőke, messze, fenn egy tisztáson, ahol a legszebb málnák nőnek. Addig majd meglátogatjuk a gyíkot a dombtetőn, így az anya, és megkente mézzel kislánya kenyerét. Ám reggeli után, amint letertek a domb felé vezető ösvényre, melegen hullámzani kezdtek körülöttük a bokrok és messze fenn, a fenyők felől mély hördülés hallatszott. A fenyőrigók elhallgattak, csak figyelt a csend.

– Zivatar lesz – törölte meg izzadt homlokát az apa és rövid tétovázás után visszafordultak.

A ház felé szinte lépkedniük sem kellett, porfelhőt kavarázó szél csapkodta a hátukat és amint beléptek az ajtón, odakinn leszakadt az ég.

Fekete lett minden, lámpát gyújtottak. A copfos orrát az üvegnek szorítva nézte a villanásokat és a mókusokra gondolt, akik most szorosán farkukba burkolózva, odúból nézik, mint szakad darabokra a világ. A gyíkra gondolt, aki sziklavárából aranyos szemének rezzenetlen fényével lesi az esőt. A fenyőrigóra gondolt, aki fészke menedékében lapulva a napsütésre vár. A

lófarkas szőkére gondolt, aki egy nagy fenyő tövében kis kosarát elfedi, hogy neki málnát hozhasson.

Aztán nagyot, iszonyú nagyot csattant az ég. A lámpa elaludt és csak a szakácsnő hangja hallatszott, amint hadarva imádkozik.

– Valahol lecsapott – mondta az apja.

Az ablakot konokul verte az eső. Elszenderedett.

Később, amint a rigók félénken rákezdték, kimerészkedett a teraszra. Már délutánra járt. Fényes, tiszta volt az ég, tépett tűlevelek borítottak mindent és hallatszott, amint a szakácsnő a macskát szólógatja. A lépcsőn álldogált, az anyjával, mikor nem messze, az úton, feltűnt egy szekér. A kócos lovacska bólogatva lépkedett, a bakon egy férfi ült, és a fenyőgallyakból rakott ágy mellett a szakácsnő férje botladozott. A kis ló megállt, elfúló kiáltás hallatszott, mint egy nagy nyögés és a szakácsnő rohant ki, lobogó ruhával. A hevenyészett fenyőágyon, lombokkal fedett kis test hevert, feketébe olvadt kék csíkos zokniján égett fenyőtűk. A szakácsné ismeretlen hangon rikoltozott, aztán hangja értelmetlen jajgatásba fulladt. Csend lett. A nagy fenyőn félénken megszólalt egy fenyőrigó.

Advent

Ez szép. Ez a délután.
Estébe hajló kék
ég dereng át a fán.
Pisla fények épp csak
kacsintanak, örök vándorai
végtelen utaknak, mik
semmibe visznek talán.
Harangszó kondul puhán,
s áldást oszt egy vén varjú
a göcsörtös körtefán.

Hinta

hintát kapott
az unokám
s velem is régi
emlék- hinta ring,
agg diófa
vén emlékei
között egykor
volt kislány
képe vissza int.
csöpp copfja szállt,
mint egyszer volt
rigó a kert fölött,
lüktet az emlék,
mint hintál
egy kislány
a vén diófa
ölelő karjai között.

Várakozás

télen a hóra
bajban a szóra
ködben a fényre

ködben a fényre
teltszínű égre
tavaszon rétre
füvön virágra

füvön virágra
szökkenjen szárba
kis unokára
Panni leányra

Panni leányra
gombszemű szépre
virágorcájú kis tüneményre

Neked

rózsaszín felhőre
ültetett a lányom
szél se rebben
örömöm bezárom
hintázom a léten
számolok perceket
hogy peregjen
hulljon le majd
nőjön levél
fakadjon új szirom
a fákon teljen
hold s apadjon
folyók vize
forduljon ballagjon
szépen az Idő kereke
nőjön kicsi mag
meleg szívek alatt
a Rend tegye dolgát
én számolom az órát
míg egyszer egy rigó
rám nevet
júniusi álmos kert felett
akkor jaj de várom
unokám születik
jövő nyáron

Sz. Pál-Kutas Orsolya

Bemutakozás

A könyvek szeretetével Édesanyám már kiskoromban megfertőzött. Minden szabad percemet olvasással töltöttem. 16 évesen vettem papírra első versemet. Első munkahelyemen újság- és kiadványszerkesztéssel foglalkoztam, ami rányomta bélyegét a további életemre, a mai napig szívesen foglalkoztam/foglalkozom könyvszerkesztéssel.

Egy közlekedési balesetben elvesztettem páromat, akivel közösen neveltük sajátos nevelési igényű (középsúlyos értelmi fogyatékos) kisfiunkat. Ekkor újra az íráshoz menekültem, és ontottam a verseket. Az alkotás segített a gyászfeldolgozásban, és ebben találtam meg új hangomat, egyéniségemet. Kutattam a műfajok között, igyekeztem kipróbálni valamennyit. Alkotásaim között megtalálhatóak a haiku, kötött és szabad versek is. Prózai művem egy miniregény, amely lakóhelyem egyik történelmi jelentőségű témáját dolgozza fel sajátos látásmódban, Jókai Mór tardonai bujdosásának történetét. 2014-től tanárként dolgozom. A művészet, az alkotási vágy, életem középpontjában áll. Rendszeresen részt veszek irodalmi köröm antológia szerkesztésében. Jelenleg is több irodalmi kör tagja vagyok, a festészet különböző ágaival is kacérkodom. Folyamatosan publikálok online felületen és Antológiákban is megjelenek. Kiadott verses köteteim: Táncoló lélek (2013.), Didereg (2014.), Apró-percek gyerekversek (2019.), Magam adom (2022.) Miniregény: A Bükk bujdosója (2014.) Hangoskönyv: A Bükk bujdosója (2017.), Kuckóversek – több költő hangos gyermekversgyűjteménye (2017.)

Kupacs Kisasszony és Gomba Úr

Az őszi szél vidáman kergette a földre hullott faleveleket. Gomba Úr vágyódva tekintett az egyre meztelenebb ágak felé, és sóhajtozott. Az ágak között vidáman lengedezett Kupacs Kisasszony.

– Halihó! – kiáltott Gomba Úr! – Kisasszony! Kérem, vigyázzon magára odafenn, még leesik, és összetöri magát.

A szellőkések egyre vadabbul rázták az ágakat. A reggelek egyre hidegebbek lettek, s a levéltakarón megjelenő dér már jelezte a tél közeledtét. Kupacs Kisasszony ennek ellenére vidáman lengedezett a faágon, élvezte a napsütést és boldogan énekelt:

*A hűs szellő simogat,
nap irigylő arcomat
Hintáztatom az ágon,
élem a világom.*

Gomba Úr szerelmesen tekintett a magasba. A vidám ének az ő szívét is melengette ebben a hideg időben, annak ellenére, hogy a hatalmas távolságot legyőzhetetlennek ítélte. Mégis szíve minden porcikája sóvárgott a magasban hintázó Kupacs Kisasszony után.

A nappalok és az éjszakák egyre hidegebbek lettek, s a földön álló Gomba Úr kalapján is meglátszottak már az élet nyomai. Szélét csigaharapások cikkcakkozták, tetejét a hideg barázdálta. Egyre nehezebben tekintett fel a fölötte lágyan ringatózó Kupacs Kisasszony otthonára.

Az egyik reggel váratlan látogatók zavarták meg a megszokott rendet. Az ágakon két mókus kergetőzött a napfényben.

Egyikük hirtelen megpillantotta Kupacs Kisasszony lágyan ringatózó alakját. Odaugrott, s hopp, kezében a Kisasszonnyal, már szaladt is az erdőbe a fák közé.

A másik mókus meglepetten nézett távozó társa után. Egy kis ideig ugrándozott az ágak között, ide-oda, majd lassan leereszkedett a nedves avarra. Az őszi napfény melengette vöröses bundáját. Játszadozott, majd hirtelen megtorpant, és érdeklődve nézte Gomba Úr barnás kalapját. Gondolt egyet, s odaugrott mellé, de ekkor valami megmoccan a bokor alatt. A

mókus pillanatok alatt a fa legtetejére szaladt, s onnan kukucskált lefelé. Vajon mi lehetett az.

Az avar közül lassan, komótosan bújt elő egy sün. Orrát szaporán mozgatta, s mint akit megigézett egy illat, egyenesen odaporoszkált Gomba Úr mellé. Körbe-körbe járta, majd erősebben nekidőlt. Ekkor Gomba Úr lába alatt megmozdult a világ, s a földön fekvő találta magát. A sün összegömbölyödött, majd Gomba Úr felé gurult. Kalapjával lefelé Gomba Úr ráragad a tüskékre. Az fák levelei között szikrázott a napfény, amikor a sün Gomba Úrral a hátán lassan araszolt a kitaposott ösvényen. Fertály óra múlva egy nagyobb tölgyfa tűnt fel a fák között, gyökerei között egy odúnyílással. A sün ide bújt be.

Gomba Úr arra ébredt, hogy újra a földön fekszik, körülötte ismerősök, és ismeretlenek. Piri Piroska, a piros alma az erdő szélén álló almafáról, és mellette Kökény Rézi törölgette szemét. A gyülevész társaság szélén, Gomba Úr nem hitt a szemének, Kupacs Kisasszonyt pillantotta meg. Addig ringatta magát, amíg oda nem tudott gurulni a Kisasszonyhoz.

– Üdvözlöm Kedves! Kegyed hogyan került ide? – érdeklődött nem rejtett örömmel.

– Jaj, kedves Gomba Úr! Ne is mondja. Amikor a mókus elkapott elájultam. Majd pár perccel később úgy éreztem, hogy egy mély szakadékba zuhanok. Amikor magamhoz tértem, puha avarszőnyegen feküdtem. Ekkor ért oda egy sündisznó, aki ebbe az odúba hozott.

– Milyen érdekesen alakultak a dolgok – súgta mosolyogva Gomba Úr, majd Kupacs Kisasszony mellé hengeredett.

Kupacs Kisasszony nyugalommal telve bújt Gomba Úr kalapja alá.

– Most már minden rendben lesz – súgta Kupacs Kisasszony, s a biztonságos ölelésben mély álomba merült a sündisznóodú melegében.

A házi feladat

A kerek erdő egyik odújában Mókus Mici arra készült, hogy elkészítse házi feladatát. Bagolytanár bácsi mindenkit arra kért, hogy a hideg évszak közeledtével mutassák be, milyen terméseket gyűjtöttek össze télire.

Mókuspapa hozta a kosarat, Mókusmama pedig Micivel körbejárta a nagy fa környékét, hogy a kis mókus terméseket keressen. Jutott neki dió, mogyoró, csipkebogyó, kökény, napraforgótányér, gomba, és egy kis üvegben méz is.

Másnap Mókus Mici, kosarát vidáman lóbálva ugrándozott az iskola felé vezető úton. Már majdnem odaért, amikor észrevette, hogy útközben minden kipotyogott a kosarából. Csak a gomba és a méz maradt benne. A kis mókus sírva ült le az iskola előtti korhadt fatörzs mellé.

– Miért sírsz? – hallatszott a fatörzs mögül.

Mici szipogva ugrott fel. Sün Tóbiás mosolygott rá az árnyékból.

– Miért sírsz? – ismételte meg kérdését a sündisznó.

– Elszórtam a házi feladatomat. Bagoly tanár bácsi nem fog megdicsérni.

– Gyere, keressük meg! – mondta Sün Tóbiás, és elindult az úton Mókus Miciék háza felé.

Alig tettek pár lépést, szembe jött velük a harkály egy dióval a csőrében.

– Szép napot, Harkály bácsi! – szólította meg a süni. – Nem tetszett látni az úton diót, mogyorót, csipkebogyót, kökényt és napraforgótányért?

– Hát, éppenséggel láttam – válaszolta a harkály –, hiszen itt, az úton találtam ezt a diót is. Miért kérdezitek?

– Micike elhagyta a kosárkájából, és be kell vinnie az iskolába. Szeretnénk elkérni Harkály bácsitól a diót.

– Tessék, Micike, itt van.

A harkály ezzel odaadta a diót, és tovább repült. Sün Tóbiás és Mókus Mici egymásra mosolyogtak, és folytatták tovább az útjukat. Hamarosan meglátták Cinege Cilit, amint éppen egy napraforgómagot próbál kiszedni a napraforgótányérból.

- Szép napot, Cili néni! – szólította meg a süni – Nem tetszett látni az úton mogyorót, csipkebogyót, kökényt és napraforgótányért?
- De, láttam! – válaszolta a cinege. – Itt a bokor alatt találtam ezt a napraforgótányért. Miért kérdezitek?
- Micike elhagyta a kosárcájából, és be kell vinnie az iskolába. Szeretnénk elkérni Cili nénitől.
- Tessék, Micike, itt van. Ne haragudj, de pár magot már megettem belőle.
- Semmi baj, így is nagyon köszönöm! – mondta Mókus Mici.

Sün Tóbiás és Mókus Mici folytatták útjukat. Egyszer csak az egyik fa mögül nagy veszekedést hallottak.

- Az enyém!
- Nem, az enyém!

A két barát megkerülte a fát, és megláttak két kiseget egy kupac csipkebogyó és kökény mellett vitatkozni.

- Sziasztok! Miért veszekedtek? – kérdezte Mókus Mici.
 - Itt találtuk a fa mellett ezt a kis kökényt és csipkebogyót. Szeretném bevinni az iskolába, de Erika nem hagyja – válaszolta Egér Elemér.
 - Én találtam, az enyém! Én viszem! – kiáltotta Egér Erika.
 - Ne vitatkozzatok! – sóhajtott Sün Tóbiás – Micike hagyta el a kosárcájából, ő is be akarta vinni az iskolába. De látom, nektek sokkal fontosabb. Micike, nekik adod a csipkebogyót és a kökényt?
 - Add nekünk! Add nekünk! – kiabálták az egérek.
 - Rendben, de csak akkor, ha megegyeztek. Az egyikőtök a csipkebogyót, míg a másik a kökényt vigye!
- A két egérke egymásra nézett, majd Elemér megszólalt.

- Erika, vidd te a csipkebogyót, én pedig viszem a kökényt!
- Köszönöm! Köszönöm! – ugrált örömeiben Erika, és testvérét kézen fogva elindultak az iskola felé.

- Siessünk Tódor, mert mindjárt becsöngetnek! – mondta Mókus Mici. – Már látom az otthonomat, de a mogyorót még nem találtuk meg.

Ahogy elindultak, az egyik bokor alól halk neszezést hallottak.

– Ki van ott? – kérdezte megrémülve a két barát.

A bokor alól Mókus Misi, Micike unokatestvére bújt elő.

– Szia, Misi! Mit csinálsz te a bokor alatt?

– Ezt a mogyorót találtam, és szerettem volna elrejteni, hogy ha jövök az óvodából, hazavihessem.

– Misi! Micike hagyta el a kosárájából, és be kell vinnie az iskolába, mert ez a házi feladata. Ideadnád nekünk?

– Mit adtok cserébe?

– Mit szeretnél érte?

– Egy almát! – válaszolta Misi.

Micike kérdőn nézett Tódorra! Tódor rámosolygott.

– Ha most ideadod azt a mogyorót, akkor megígérem, hogy óvoda után hozunk neked egy almát.

– Rendben van! De biztosan itt legyetek ám! – mondta, majd sietve útnak indult.

A két barát boldogan bólogatott.

Mókus Mici kosárája újra megtelt. Volt benne megint dió, mogyoró, napraforgótányér, gomba, és egy kis üvegben méz is.

A két jó barát az iskola felé még megállt a korhadt fa mellett, ahol Sün Tódor felvette a tuskéire a saját terméseit. Vitt magával almát, körtét, és egy csokornyit csipkebogyót.

Bagoly bácsi már az ajtóban várta őket. Az óra elején mindenki boldogan mutatta meg osztálytársainak az általa bevitt terméseket.

Mokka és Förgi

Mokka és Förgi két haszontalan manó,
kitalálták együtt, fürödni volna jó.
Hogy tervüket gyorsan valóra is váltsák,
közösén a gödröt a kertjükbe ásták.

Hiába engedték azonban a vizet,
a föld bizony elnyelt, minden egyes cseppet.
Fejüket vakarták, ugyan mi az oka,
hogy sehogy se akar megnőni a tócsa.

Förginek az jutott hirtelen eszébe,
hogy pokrócot terít az alján keresztbe.
De az eső bizony azon is átszaladt,
és a szövet ettől merő csatak maradt.

Szél Úrfi a párost nagyon megsajnálta,
és kis viharfelhőt hozott a határra.
De nem gondolt arra, ugyan mért is tette,
villám is érkezik majd a fellegekbe.

A hangos zshivajtól megrémült aprónép
odúban elbújva várta meg a végét.
Hullt a záporosó bokorra, virágra,
megállt a víz végre a gödrük aljába.

Be is sötétedett az eső végére,
álmosság szállt a víg aprónép szemére.
Haza is szaladtak a jó puha ágyba,
fürödtek álmukban a kis pocsolyába’.

Tó-party

Három nyuszi ül a fűben,
s tanakodott mindahány:
kisbékának lesz névnapja,
mit vigyenek? Nagy talány.

Egyik mondta: “Répatorta!
Az biz’ finom, jó falat,
s tetejére díszítésnek
lóhere és kék aszat.”

Másik így szólt: “zöld saláta
az igazi csemege,
csak vigyázzunk, aki viszi,
nehogy mindet megegye.”

“Görög dinnye, az kell ide,
édes, ízes, csuda jó,
jaj, szaladjunk ki a rétre,
mert még megeszi a ló.”

Fejük fölött kis pacsirta,
csak hangosan nevetett;
“békagyerek biz’ nem eszik
meg semmilyen levelet.

Fogjatok neki friss legyet,
szúnyogot a tó fölött,
vagy kis fekete muslicát,
túlérett gyümölcs között.”

Összenéz a három nyuszi,
ők erre nem gondoltak,
hogy amit ők úgy szeretnek,
jónak csak nyúl gondolhat.

Elmentek a gyümölcsösbe,
s szedtek almát pirosat,
a földről is gyűjtögettek,
túlérett bogarasat.

A tóparton nagy a muri,
nevetnek a gyerekek,
s középen egy nagy levélen
békagyerek hentereg.

Három nyulunk nagy kosárból
megette a gyümölcsöt,
és elkapta a kis béka,
mi fölöttük röpködött.

Jól lakott ott minden vendég,
volt tálalva sok falat,
kinek nem volt meghívója,
az bizony hoppon maradt.

Tanulom a testem

Ez vagyok én, ez a testem,
megmutatom minden részem.
Jobbra hajlok, balra hajlok,
bólints, hogyha velem mondd!

Ez a fejem, ez a szemem,
orrom, fülem itt keresem.
Szájam hogyha nagyra nyitom,
nyelvem, fogam mutogatom.

Fejtetőmön van a hajam,
fejem alatt meg a nyakam.
Fejem fordul jobbra-balra,
nemet int, ha nem akarja.

Nézd meg jól, ez itt a testem,
vállam, karom, csuklóm, kezem.
Hátam hátul, elől hasam,
elfordítom a derekam.

Testemből nőtt ki a lábam,
combom, térdem, a lábszáram.
Boka, lábfej és az ujjak,
velük futok, hogyha hívnak.

Nagyon gyorsan megtanulom,
és már egyedül is mondom,
ez vagyok én, ez a testem,
állj mellém, és csináld velem!

(Versmondás közben mutatjuk a testrészeket, és csináljuk a mozdulatot.)

Indulni kell!

Ma utoljára szól a csengő,
és köszönt az osztályterem,
ma utoljára serceg a toll,
nem lelem már itt a helyem.

A kopott pad hiába vár,
holnaptól én nem jövök ide,
társaimtól búcsút veszek,
kezdődik életem új filmje.

Köszönjük a sok bátorítást,
szeretetet és az intést,
a hosszú, közös évek alatt
tanárainknak a magvetést.

Most ujjongunk, bár itt vagyunk,
a sok diák új útra lép;
elcsendül a folyosó, és mit
itt hagyunk? A tablón egy fénykép.

Isten veled hát, jó iskolám
és társaim, új útra fel!
Az élet hív, új lehetőség,
sok csoda vár, indulni kell!

Búcsúbeszéd

A kis tarisznya vállamon, s a szívem elszorul,
a csengő szól, és jó pár év a feledésbe hull,
még kicsiny gyermek voltam én, mikor a kezemet
anyám lágyan fogva az osztályba vezetett.

Néztem, mennyi lány, fiú és remegő szájsarok,
barátra vajon közöttük hogyan találhatok?
Majd napok, hetek után évek futottak tova,
már nem volt rémisztő az iskola udvara.

Az idő oly gyorsan szaladt, magam sem érthetem,
hogyan lehet, hogy gyermekből oly hamar felnőttem?
Most köröttem a sok barátom szája megremeg,
búcsúzóul felsírnak a régi slágerek.

Egy szál virág, s a búcsúdal csak üres szólamok,
amit, kedves tanáraink, ma nektek adhatok.
Remegő mondatok között újra kísért a múlt,
de az évek alatt a tudásunk lánggra gyúlt.

Most fájó szívvel köszönjük az elmúlt éveket,
és az okításunkkal töltött nehéz perceket,
hogy bár haszontalanok voltunk, ti szeretettek;
Köszönjük, hogy belőlünk Embert neveltetek.

Óvodai ballagásra

Madárdal szól, száll az ének
búcsút intünk játékevek.
Oldalunkon a tarisznya,
ősszel vár ránk az iskola.

Búcsúznak a legóházak,
babák, mackók, régi társak,
délutáni alvóágyak,
udvaron a homokvárak.

Volt ezernyi édes csoda,
játékot rejtett a szoba,
elrepültek itt az évek,
várnak már a diákévek.

Nem mesél az Óvónéni,
repetát sem lehet kérni.
Betűk, számok, új barátok,
őszől biz' rátok talállok.

Vakáció!!!

Utoljára szól a csengő,
a székek felpakolva,
szeptemberig zárva lesz
az iskola kapuja.

Addig hangos lesz majd a park,
a játszótér, a tábor,
szép koszorú készül a
sok tarka réti virágból.

Labda röppen, sárkány libben,
csobban a víz, száll a dal,
vakáción van most minden
gyerek, diák, fiatal.

Hajrá napfény, süss csak bátran,
móka, élmény, ami vár,
új barátok, új világok,
minden sarkon csoda jár.

Szentesi-Horváth Gyöngyi

Bemutakozás

Szentesi-Horváth Gyöngyi vagyok Sülysápon élek. Gyermekkoromban próbálgattam, de nem gyűjtöttem össze, amiről nem sejtettem, hogy jó dolgok. A betegségem miatti a leszázalékolás megváltoztatta az életemet és még inkább a művészetek felé fordított. 2014.-óta kezdtem el intenzi-

vebben papírra vetni a bennem rejlő gondolatokat. Létrehoztam egy internetes verses csoportot – A Szép Szavak Szerelmesei, verseimet leginkább itt teszem közzé. A „Gold Pen Antológiák” és a Magyar alkotók egyesülete által kiadott antológiákban, magazinokban tudtam a verseimből megjelenni, hol alapító tag vagyok A „Megszólalok Nagy Vendel” Magazinjában, a POET.HU oldalán is jelentek meg a szerzeményeimből.

Amiről nem is álmodtam, hogy Hegedűs Gábor jóvoltából ePUB antológiákban sok versem jelenik meg. Pest megyében egy nyugodt kisvárosban élek. Az életemet itthon töltöm. Leszázalékolás előtti utolsó húsz évemet a Magyar Posta alkalmazásában töltöttem, utolsó éveket helyi ellenőrként végeztem. Jelenleg az időt az egészségem miatt nyugalomban töltöm. Az új szerzemények megírása mellett kikapcsolódásként rajzolok, vagy időnként festegetek. Kézimunkáimmal nagyon jó pihenés és nyugalom tölti ki a napjaimat. miközben az unokám ad fényt az életemben. Nagyon sok segítséget nyújt Lányom és Férjem. Szeretnék a szerzeményeimet nyomtatott formában látni. Műveimet nem tudnám, kategorizálni talán leginkább egy költő megfogalmazása fedí le miszerint a verseim olyan „szívből jövő szívesek”, így igazat adva, a lelkem és a szívem, szeretetet hirdetve íratja a soraim

Kicsi lány...

Könny áztatta kicsi lány,
vágyakozó virágszál,
nevetnél, ha nem sírnál,
ne is búsulj kicsi lány.

Majd, ha jön egy jó kis srác,
veled lenne, ha akarnád,
két kezét, ha megfognád,
akkor boldog lenne a kis srác.

Majd, ha egyszer meg is kér,
boldogan felelnél,
elfogadva örülnél,
de mi lesz, hogy ha még se kér?

Ezért ne sírj kicsi lány,
a lepke is tova száll,
elillan csepp szárnyán,
de soha ne sírj, inkább
ne vess mindig kicsi lány...

Láttam már...

Láttam már sok
könnyet, és fájdalmat,
sírást, zokogást, nagy bánatot.
Lenyelt fájdalmat, amit
senki sem lát, csak belül
öl meg mindent, az a lassú halál.

Láttam ahogy haldoklik
a szív, ahogy megszakad
titkon, hogy más ne tudja,
hogy haldoklik a lélek,
ott hol a szív összetört,
a lélek is vele hal.

Láttam ahogy a hited
veszted, ahogy könyörgő
hangon Istent hívtad
szüntelen. Amikor
elveszettnek érezted
magad, amikor segítsége
nagyon fontos lett volna,
de elmaradt.

Láttam ahogy oly sok
helyen a káosz magába zárt
sok-sok embert, beszippantva
a sötétbe a gonoszé lett a hatalom,
s talán láthatom ahogy elemészti
a gonosz őket.

Érzem, hogy a fájdalomra
jobb idő jön, mert hinni,
remélni kell, s bízni akkor is
ha már nem sok értelme van,
hagyom aludni az elmét, s olyankor
hiszékenyen nagyobb a remény.

Annyi minden történik,
különös erővel, amit nem
magyaráz meg senki.
Akkor, hogy álljunk újra talpra,
hol találunk kapaszkodót?
Adod-e a kezed, adod-e az erőd
egy darabját? Szeretnéd, hogy éledjen
a szíved, és a lelked. S akkor újra egész
ember leszel...

Levél Anyának...

Virágcsokor kezemben,
a szobádba épp most lépek be.
Olyan volt mintha hallanám,
ahogy hívsz, ahogy szoktál...
Beülök a szobádba, gyertyát
gyújtok neked. Elmesélek
sok mindent, ahogy mindig tettem.
Itt beszéltünk mindent át,
jó voltál mindig hozzám.
Velem voltál mindig,
együtt könnyebb volt minden.
Nem változott ebben sok,
csak a legrosszabb az, hogy
Te nem vagy itt, ez borzasztó.
Hogy nem láthatlak úgy, mint rég.
Már eltelt pár év, hogy csak
én beszélek neked, de már rég
nincs felelet, nincs tanács,
nincs nevetés, nincs helyreigazítás,
nincs anyai szeretet, csak a csend
ami nem mindig felel.
Elaludt a gyertyám, de még maradok,
addig úgy érzem veled vagyok.
Együtt mindig, így maradunk:
Anyá és a Lánya itt otthon vagyunk

A babák varázsa...

Boldog mosolya a babának,
mely felemelő kedves szavának,
hisszük, pedig még épp csak gagyog.
Mozdulata röppen, mint egy pille
érzését szeretné átadni,
miközben a szeretet vibráló,
és mint a szivárványölelő
jele, nyílik a két szép szemében,
mert ő az életnek csodája.
Megtanít ő mindenkit szeretni,
hogy a szívbe boldogság legyen,
mert hiszen erre vágyik mindenki...

Gyerek kacaj

Vitáznak, mókáznak, szájuk be nem áll,
A kacajuk, ha száll minden rendben már.
Ahogy nőnek változunk velük, mert kell,
Hogy mi segítsük az Ő életük.

Itt a nyár s az udvart ily hangok töltik
A szépen csengő madaraink mellett.
Feltűnő, hogy elszalad egy év velünk,
Ahogy nőnek mindig más - más kell nekik.

Szeretnénk sok nyarat, s gyerek kacajt,
Lesz e valami a „kanyarban holnap” megint?
Örüljünk minden szünetnek a nyárban,
Ha Gyerekek járják be majd a házat.

Jó, ha beszélgetnek, látva arcukat,
Hogy mennyire különös a gondolat.
Kinek mi a kedvenc, és mire vágynak,
Ismerkednek egymással s a világgal.

Mint a nyíló rózsabimbó, s mi nézzük,
Hogy bontja ki a szirmait oly szépen,
Ahogy bimbóból rózsza, a gyermekből
Lesz majd új jövő ebben a világban...

Mond akarsz e?

Mond akarsz e májusi szélben
velem táncolni,
virágszirmokban ölelni, még
a nap ragyog az égen?
Mond akarsz e virágokat
szedni a tarka réten,
amíg a sétánk tart, tarka
csokrokat alkotva indulunk
jó Anyánk földi lakhelyére.
Elsuttogjuk nékik a sok szépet,
jobban örültek mindig, ha mindent
rendben hittek.
Mond akarsz e tavaszt szeretni,
langyos szellőben halkán
énekelni. Mikor eljő az est
versemet átadhatom majd neked,
hogyan éreznél, veled szép csak az
élet, együtt lépni mindig, akár
jó vagy rossz lenne, de ketten
átérezni mindig szebb, és jobb
is lesz talán.

Összejönni mindig jó...

Játékra lányok...

Napsütés, és ragyogás
madár dalol fen a fán.
kis lányok és a nagyok
összejöttek egy napon.
Beszélgetnek jó nagyot,
ez idő gyorsan szalad,
de meg tudnak jó sokat,
kicsi lányok megunták.
Döntenek, játékra fel,
játzó tér lett a nyerő,
irányt vettek ők gyorsan
de a léptük szép lassan
átment sétára, s úgy
tettek ők, mint a nagyokat.
Pletyiztek a fiúkról.
látják ők az oviban,
kit néznek meg jobban.
Vitába szállnak gyorsan,
majd elosztják maguk között
melyiküké ki legyen,
de most inkább jobb
lesz játszani, a fiúk
úgy is megvárnak.
Jó kedvben szalad az idő,
hamar jött el így az este
elindultak ők így haza...

Minden nap egy csoda...

Csodálatos mindig elmerülni
a költőink verseiben,
a szerzemények felemelő sorok.
Bennük megtalálni a békét, s a
lelketek, belerejtett érzését.
Átélni az általatok kapott
csodákat minden élő, és már
az "örök élő" nagy költőink, íróink
szerzeményeiben. Így hozta
a sorsom, hogy tollat fogtam, hogy
leírjam lelkem szavait, utamat
egy már "örök élő" költőnő indított el
Maradtam egy kis porszem köztetek
hisz ennyi elég nekem.
Szeretnék sok szépet írni, s ki elolvassa
már nagy ajándék nekem.
Mint amiket én olvashatok mind
egy-egy kincs, öröm minden alkotás.
Hiszen boldogság az idő miben
olvashatunk.
Így minden pillanat ünnepe a
költészettel, nem is szabad
csak egy napra korlátozni az örömet
amit kapunk. Tovább is kell adni, hogy
mindenki gazdagodjon...

Két huncut szemecske...

Két huncutka szempár,
ragyog ki egy szép pofikán.
Mosolya ragyogást biztosít
a gyémánt szemeknek.

Majd felkacag hangja,
mint csilingelő muzsika.
És két pici lábon toporog,
s játszva szalad tova.

Csábít is hirtelen,
már gyorsan futunk is vele.
Jókedvű játékát követve,
felkapva pörögve.

Kézről kézre járva,
szeretni kell Őt szüntelen.
Ahogy aranyhaja felcsillan,
napfényben tündököl.

Pacsirtaként csacsog,
szavai mondatot alkotnak.
Elszalad az idő Ő csak kacag,
s csillagot kergetünk...*

Bogyó és Babóca

A kis Bogyó és Babóca,
készülődnek valóba.
Sürgés-forgás a reggel,
a kis Csiga és Katica,
öltözködnek serényen.
Masni, és a csat a hajba,
nagy mosoly az arcukra,
kis táska a vállukra.

Mama szól csendesen:
Babócám, és Bogyókám,
két szép kicsi manócska,
indulni kell vár minket
az ovi, a sok gyerek.
Ők is ilyen manócskák,
óvó néni, ki vigyáz
minden percben reátok.
Lesz sok játék és ének,
mese, és kis lecke.
Tanultok ott ezt meg azt,
mókás, jó lesz minden nap.

Boldog a két óvodás,
szaladnak is most már.
Amit mond a Mamájuk,
oviba várt rájuk.
Barátok és a játék,
óvó néni, aki jó,
ének, móka, kis lecke,
fáradtság lett a vége.
Majd megjött a Mami is,
lett nagy öröm, irány haza.
Csacsogva szólt a mese,
hogyan is telt el ez a nap...

Reggel újra indulunk,
ígérte a Mamájuk.
De a két kis manócska,
már is indult volna.
Nyugi-nyugi gyerekek,
lesztek ott még eleget.
Ágyba gyorsan a helyetek,
A kis Bogyó és Babóca,
álmukban is ott voltak,
jó nagyokat játszottak...

Anyához...

Bárcsak elmondhatnám, hogy
mindennap oly üres. Itt hagytál,
nem fogod a kezem, nem hívsz,
nem vársz, üres a ház. Nem
foghatom meg az elfáradt
kezed, nem ölelhetlek át, nincs
suttogás, nincs semmi, amik
együtt voltak. Körbe nézek,
hogy érezzem mégis itt vagy,
ha nem is látlak, megtalállok a
fákban, virágokban, s minden
apróságban, mert ezen a helyen
te itt vagy velem. Hiszen az
éveink el nem veheti senki és
semmi. De jók is voltak. Te voltál
a védelem, a segítőm, a szeretet
forrása, az anyum, s a barátnőm,
s te maradsz mindig az életem
áldása.

Szeretnék veled lenni, de még
nem tudok. Te elmentél, s én itt
vagyok. Nem pótolható semmi,
marad a vágyódás egy anyai
ölelés volna csak nagy áldomás.

Anyák napjára a hiányod
felfokozódott szereteted
hiányának napja, valahogy
felülkerekedik a
mindennapokon. Valahogy megtalálni
volna jó, mert így nem
szerethetők a napok, oly rossz,
hogy ki sem mondható. Halld
hát bárhol is vagy. Mert tudom,

hogy tudod, hogy Anya csak egy
van. Szavaim küldöm hozzád
a szélben, bárcsak itt volnál,
bárcsak mindig velem volnál.
Szerettelek, s szeretni foglak
örökké.

Gyereknakra...

Tündérek és kis Hercegek,
Csillagfényű szép gyerekek.
Mint egy virág tekintetük.
Minden mosoly, bár mily apró,
Örömosztó boldogító.

Kicsi szemek ragyogása,
Az arcocskák pirossága,
Csepp kis szájuk mosolyába,
Ott van mindig a gondot űzés,
varázslatuk.

Ölelésük finomsága,
Szeretetük imádása,
Minden kincset felülmúló,
Az az érzés, amit adnak.
Legyen mindig mindennap
Igazi szép gyereknap...

Szikszai Ilka

Bemutató

Szikszai Ilka író, költő vagyok, Szolnokon élek, alkotok, legfőbbként verseket, de prózai műveket is, ami számomra igen nagy öröm, különösen azért, mivel tagja lehetek Lovag Bornemisza Attila Elnök Úr vezetésével a Cserhát Művész Körnek, és Lovag Németh Nyiba Sándor Elnök Úr vezetésével a Krúdy Gyula Körnek. Számos antológiában szerepelnek műveim. Budapesten elvégeztem a Szépírói Mes-

terkurzust a Magyar Író Akadémián. Vallom, hogy az embernek folyamatosan tanulnia és fejlődnie kell.

Hamis

Innét hetedhét országon túl is, van egy csodálatos erdő, ahol soha nincs zord, hideg tél, csak kellemes, szép nyár, és a fák beszélni tudnak egymással.

Ott él egy gyönyörű, fehér ló, akinek a homlokát fekete csillag díszíti, és ezüsből van a farka, a patái pedig gyémánt veretűek. Nem tudja a saját nevét sem, ide egy varázsló vezette el, aki segíteni szeretne rajta. Ballagott az erdőben, körülötte mesés szép növények, virágok, bokrok, cserjék és még szebb fák virítottak. Szépséges fejét fölemelte és hangosan kezdett gondolkodni:

– Óh, bárcsak tudnám, honnét származom, és hogy hívnak engem!

Csend borult rá, mert még a madarak is abbahagyták a csivitelést. Végül már annyit sóhajtozott, vágyakozott, hogy a fák nagyon megsajnálják. Egy öreg tölgyfa megrázta a lombjait, mély, kedves hangon így szólt:

– Menj el a tóhoz, rúgj egyet a víz felszínére, a gyémántveretű patáiddal, és megkapod a választ.

Így is történt. Feljött a vízből egy ugyanolyan ló, mint ő, és elmondta neki, hogy a neve Hamis, egy messzi, távoli bolygóról érkezett. Az a feladata a földön, hogy a szépséget, a jóságot hirdesse. Megértette ezt Hamis és boldogságban, szeretetben élt ott a csodálatos erdőben a növényekkel és az állatokkal.

Sosem veszekedtek, türelmesek voltak egymással, így az idő sem fogott rajtuk, örök fiatalok maradtak.

Januári hideg fagyban

Januári hideg fagyban házak
állnak hóval befedve,
Csillámló ezüst ágak
bóbiskolnak az úton heverve.

Most alszik természet,
Fehér takaróba süllyed lábam,
Szél nyirbálta utcaképből
jégcsapok lógnak megadóan.

Januári hideg fagyban,
Ördögűző, dermedt télben,
Léptem mellett angyal suhan;
Arcom tükrén szárnya lebben.

Aranyrizsport hint a tél,
Csikorog a tél vad dühe,
Szívemen rácsos, kemény páncél,
Utamban áll muszáj menedéke.

Vibráló neon tenger övez körbe,
Érzem a jóságot és a fényt,
Halk neszekkel fon át körbe,
Tünékeny árny rejt veszélyt

Januári hideg fagyban,
Démonménkű szakadt fejemre,
Féltem ott a kicsi útban,
A sátánt láttam megeredve.

Hadonásztam, a gonoszt kergetve,
Távozz tőlem, el, messzire!
Csilingelő hang szólt mellettem:
„Ne félj tőle, szíved zárva előtte!”

Januári hideg fagyban,
Ördögűző, dermedt télben,
Léptem mellett angyal suhan –
Arcom tükrén szárnya lebben.

Tavaszi zsongás

Szeretem a lágy, finom szellőt,
Simogatja testem, a kikelet eljött.
Kifekszem a pázsit zöld ölébe,
Tavaszi zsongás muzsikál fülemben.

Báránfelhők kúsznak odafönn,
Hűsítő most szívemben a csönd.
Áldott nap ereje csókot lehel bőrömrre,
Megnyugvást hoz lelkemnek örökre.

Sűrű nyárfaerdő napozik a fényben,
Kibontották levelüket, táncolnak az égben.
Egy Ilona bogár mászik nyugvó kezemen,
Puha pázsitra ér, fürge testét figyelem.

A Tarna emeli szintjét, sodrát,
Így van ez már ősidőkön át.
Halacskák felbucskáznak sorban.
Megújulva lubickolnak boldogan.

Bokrok remegnek zöldellőn szállva,
Ágaikkal beszélgetnek a fényárban.
Fecskék cikáznak nagy örömben,
Gólyapárok kerepelnek megjötten.

Kirajzolódik a Mátra vonulata finoman,
Házak gombaként állnak előtte csoportosan.
Kékellő messzeségben keresem a szabadságot,
Szellemem nem tűri a földhözragadtságot.

Milyen fölséges vagy, szép természet,
Magadból adod a szépet, amit lehet...
Most úgy szeretnék maradni,
Csodádat sokáig ámulva figyelni.

Megtudni belőled a nagy harmóniát,
Eggyé válni veled, időtlen-időkön át.
Fogadj be engem bölcs tengeröledbe,
A tiéd lehessenek most és mindörökre.

Január

Újévet hozó január,
December nyomán jár.
Talpunk alatt hó csikordul,
Arcunkba hideg szél fúj.
Fényes jégcsapok lógnak,
Házak fehérben állnak.
Gyere, gyúrjunk hóembert,
Barátra így teszünk szert.

Sárgarépából orrát,
Széandarabból szemét,
Ruhájára gombját!
Söprűt tegyük kezébe,
Utca havat söpörje!
Táncoljunk körülötte,
Januárnak örülve.

Fecskemadárkák

Oly nagyon csodálatosak vagytok,
Ősszel tőlünk szépen elbúcsúztok,
Villanydrótokon csoportokban ültök,
Apró torkotokból csicseregve szóltok.
Fészekalja fiókáitokat itt neveltétek,
Naponta százszor is megetettétek,
Hogy hosszú útra magatokkal vigyétek,
S tavaszodván újra visszatérjeteK.
De hogyan, miképp tértek vissza?
Mit tudtok ti, mi az út titka?
Kicsi, kedves kis fecskemadárkák,
Miért vándoroltok tengereken át?
Hogy újra közöttünk lehessetek,
S mi igazán örvendezzünk nektek?
Hogy mi is épp olyanok legyünk,
Ha valaki sokáig távol van tőlünk,
S megérkeztén szívünkéből trillázzunk,
A szeretet lángjával átkaroljuk.
Rovarokkal, lepkékkel táplálkoztok,
Hisz a természet örök részesei vagytok!
Óh, sajnálatos, mérgeket szórunk szét,
Az áldott növényzetet, szennyezve környezetet.
Megeszitek a vegyszeres bogarakat, tetveket,
Az ember butasága veszélybe visz titeket.
Mert óh, mily bölcs akar lenni az ember,
Nagy tudásával az Isten fölé érni fel!

De annyi józan paraszti észre nem telik,
Hogy magát a bolygót, az embert is mérgezik.
Minden állat, növény és folyó bajba jutott,
A tökéletes Teremtés fejére fordíttatott!
Köszönjük nektek, aranyos fecskemadárkák,
Hogy mindezek ellenére visszatértetek hozzánk.
Jelenlétetekkel szebbé teszitek életünk,
Legalább benneteket, még reménykedhetünk!

Tavaszi virágözön

Lépkedek a természet lágy ölén,
S lám, lila krókuszvirágok mosolyognak felém.
Fürtös gyöngyike üdvözöl lila pompában,
Sárga nárciszok jókedvre derítenek valóban.
Tulipánok piros szirmaikkal szívemet nyitják,
Harangvirágok lelkemet szépen gyógyítják.
Íriszek hamvas lelkükkel mámort adnak,
Fehér gyöngyvirágok álmovilágba ringatnak.
Kökörcsinek nyugtató balzsamok létemben,
Lángvirágok könnyedén ölelnek, szelíden.
Százszorszépek gyönyörködtetnek zöld réten,
Kék nefelejcssek rezegnek, ámulat-édes éden!
Ibolyák illata varázslatot megigéz bennem,
Kedves hóvirágok suttognak, mily kegyelem!
Aranyeső nyitogatja gyönyörű, csodás virágát,
Megszépítve az eljövendő kikelet világát!

Vakáció

Nyári vakáció, vakáció!
Ez ám az igazi szenzáció!
Gyerünk a strandra fürödni,
Hullámokon égig repülni!
Fagyit is nyaljunk, finomat,
A nagy nekünk erre pénzt ad.
Fejest ugrunk a hűs vízbe,
Ne félj tőle, te is gyere!
Passzold ide a labdát,
Dobd, rúgd, ne sajnáld!
Egymásra nevetünk vidáman,
Vatta cukor is jut busásan.
A naptól piros pecsenyék leszünk,
Majd a kék vízben hűsölünk!
Árnyat adó fák alatt fekszünk
Igaz, jó barátságot így szövünk!

Tátrai S. Miklós

Bemutakozás

Budapesten születtem 1953-ban. Gyermekkoromban kezdtem el írogatni verseket, meséket, melyeket akkor csak családom és barátaim olvastak. Középiskolás koromban értem el első sikeremet, második lettem egy országos irodalmi pályázaton. Negyven éves munkaviszonyom alatt döntően pedagógiai- és rendészeti témakörökben készített írásaimat közölték szakmai lapok, folyóiratok. Megje-

lent három rendészettörténeti intejükötetem.

A szépirodalomhoz tizenkét éve, nyugállományba vonulásomat követően tértem vissza. Döntő többségében novellákat írok, mellettük verset, mesét, kisregényt. Rendszeresen indulok irodalmi pályázatokon, közöttük a Gion Nándor novellaíró pályázaton, az Országos Mécs László Irodalmi Társaság pályázatain, a Muzsikál az erdő- és a Jelek pályázatokon. Tizenhat alkalommal értem el az első három hely valamelyikét. Szerzőtársak mellett szerepelek huszonegy antológiában, négy mesekönyvekben, illetve gyermeklapban. Írásaimat internetes- és nyomtatott lapok, folyóiratok is közölték. Megjelent négy önálló novelláskötetem. Történeteim megírásakor szívesen kalandozom a múltban és jelenben, a valóságban és a fantázia világában.

Az írást olyan szenvedélynek tekintem, amely képes emlékek megőrzésére, felidézésére, elgondolkodtatásra, érzelmek és értékek formálására. Nagyon örülök, amikor író-olvasó találkozókon, személyes beszélgetéseken és az interneten az olvasók véleménye ezt visszatükrözi.

Kincset érő barátság

Mint az öreg kígyó, megunt kopott bőre,
olyan volt a földút, szaladt az erdőre.

Ezüstösen szürke, rajta tarka foltok,
piros, barna, sárga, falevélből volt ott.

Más helyen feketén száradó sár nyoma,
víz csillogott nemrég, eltűnt a pocsolya.

Mellette deres fű, hűvös még a reggel,
de jó már a napsugár fénnel és meleggel.
Lassabban, mint tegnap, gyengülő erővel,
mintha érkezne most hosszabb kerülővel.

Napok óta ősz van, bár kevesen várták.

Nem örülnek neki lepkék és bogárkák,
vaddisznók és őzek, rókák, nyulak, nyestek,
tavasz után nyárra nagyobb kedvvel lestek.

Madarak közül most sokan útra kelnek,
rigók és sármányok halkán énekelnek.

Sok állat készíti búvóhelyét, vackát,
tetten érhetsz mókust, sündisznót, vadmacskát.

Nem mindenki búsul, van ki az őszt várja.

Ilyenkor kezdődik szarvasoknak násza!

Szarvasbika fején gyönyörű aganca,

úzi, hajtja őt a természet parancsa.

Küzdeni kell mostan minden ellenféllel,
hajnalban és reggel, napközben és éjjel.

Ünők és tehenek ide-oda mennek,
van mikor sietnek, máskor megpihennek.

Céltalannak tűnik, pedig hasznos, hidd el!

Nem kell sietniük még a szarvas friggyel.

Jól teszik, ha várnak, s keresnek rá okot,
hogy majd ők nyerjék el a legjobb bajnokot!

Nyár elején aztán egymás után sorba,
megszületik minden szarvastehén borja.
Így történt meg egyszer a magas Bakonyban,
világra jött Tomi, a sűrű pagonyban.
Barna testén fehér, apró kerek pettyek,
nem számolta senki mennyien lehettek.
Szarvas mama lágyan nyalogatta körbe,
a fűbe fektette, nem vehette ölbe.
Nem is volt rá szükség, húsz perc alig telt el,
Tomi lábára állt, bár nem nagy lendülettel.

Első lépéseit óvatosan tette,
mindig csak vigyázva, az anyját követte.
Hamarosan aztán egyre merészebben
ugrándozott, szaladt, ügyesebben, szebben.
Érdekelte minden, a szín, a szag, az íz,
árnyak és a fények, gyöngyöző forrásvíz.
Játszani is akart, barátot keresve
kutatta az erdőt, reggel, délben, este.
Mogorva vaddisznók, kergetőző rókák,
nem játszottak vele, gyakran meg sem várták.

Borz és a sündisznó, menyét, mókus, pele,
egyikük sem akart beszélgetni vele.
Bánatosan feküdt Tomi bokrok alatt,
mikor meghallotta, valaki ott halad.
Két kis őzgida volt, ők is csak nem régen
születhettek meg a háromsarkú réten.
Meglépődve néztek, hát ez meg ki lehet?
Sokkal nagyobb, mint ők, de mégiscsak gyerek.
Tomi köszönt nekik: sziasztok pajtások!
De jó, hogy jöttetek, éppen rátok várok!

Tudom, őzek vagytok, mesélte a mamám,
nem csak ismerősök, rokonok is talán.
Tetszett a két őznek, amit Tomi mondott,
Pötyi és Barnabás nem is látott gondot,
barátok lesznek ők, megegyeztek gyorsan,
felkutatnak mindent egymás után sorban.
Tisztást és barlangot, fenyvest, szedret, málnát,
és az erdő titkát. Ha azt megtalálnák
az lenne a csoda, mert kincsről mesélnek,
kik a rengetegben már régóta élnek.

Napok óta járták együtt a nagy erdőt,
ismerte mindenki a három tekergőt.
Már csak egy domb maradt, ahol még nem jártak,
rég, vastag tölgyek ott száz éve álltak.
Alattuk félhomály, sejtelmes illatok,
ritkán jártak arra erdei állatok.
Szarvas és a két őz azon tanakodott,
Mi lehet a titok, talán a kincs van ott?
Ők bizony megnézik, eldöntötték bátran,
nem félnek semmitől, együtt mennek, hárman!

Az első napsugár csodálkozott nagyon,
kik mozognak máris fenn a domboldalon.
Pötyi és Barnabás ballagtak ott szépen,
előttük járt Tomi, vezér szerepében.
Bizony kicsit féltek, amikor elérték
a tölgyerdő szélét és a fákat kérték,
engedjék be őket, had' nézzenek körül,
ha kincset találnak, majd mindenki örül.
Nem válaszolt senki, állt a sok fa csendben,
azt is jelenthette, aki akar, menjen.

Kutattak, kerestek, és nem vették észre,
hogy az öreg bagoly épp akkor tért észre.
Éjszaka vadászott, aludt volna szegény,
de felébresztette őt a szarvas legény.
Mérges lett, kiáltott haragosan nagyot,
három kincskereső mindent félbehagyott.
Megijedtek bizony, ijedtükben sírva
rohantak kifelé, ahogy lábuk bírta.
Csak ketten értek ki, Pötyit nem találták!
Valahol elmaradt, de nagyon sajnálták.

Meghallották sírni, keserves volt hangja,
mintha panaszkodna, hol lehet az anyja.
Elfutni nem lehet, nem hagyhatják bajban
legjobb barátjukat, amikor nagy baj van.
Féltek, mert nem tudták, ki volt ki kiáltott!
Szellem, manó, törpe, vagy rossz tündér állt ott?
Mégis visszamentek félelmet legyőzve,
hátha rátalálnak a zokogó kis őzre.
Meg is találták őt, egy gödör fenekén,
nem tudott kijönni, ott gubbasztott szegény.

Nem törődtek most már manóval, tündérrel,
azon tanakodtak, Pötyihez mi ér el?
Hosszú indát láttak fára tekeredve,
nem is voltak többé ők elkeseredve.
Letépték az indát, és mint egy kötelet,
vitték a gödörhöz tüskés bokor felett.
Szerencsére éppen elérték az őzet,
nem volt kérdés most már, biztos volt, hogy győznek!
Pötyi a kötelet magára tekerte,
és így a két barát gyorsan kiemelte.

Fáradtan lerogytak a száraz avarba,
ami a fák alatt a földet takarta.
Gondolták kalandból mára elég ennyi,
legokosabb lesz most gyorsan haza menni.
Mielőtt azonban elindultak volna,
Hallották a baglyot, mintha nekik szólna.
Kincskereső lurkók, ismerlek titeket!
Ne gondoljátok, hogy hiába jöttetek!
Kincset kerestetek, meg is találtátok,
a bajban segítő igaz jó barátot.

Szeles mese

A hegytetőn erdő szélén, szélmalom áll magába'
gazdája egy szeles molnár, széldzseki a kabátja.
A nadrágja széllebélt, sapkájában szélrózsa,
szélestalpú cipőjében jár tizenhat év óta.

Szereti az erős szelet, kedvence a vad orkán,
szörfdeszkáján szellovagol, a hosszú szélcsatornán.
Más sportban is jeleskedik, széllapátja evező,
lapátosok versenyére szélesebesen nevez ő.

Ha focizik, szélső hátvéd, felkérlik szélvédőnek,
játék közben Szél Ernővel rengeteget évődnek.
Szél Ernő nem szeleburdi, jól cselező széltoló,
olyan gyors, hogy nem kapják el, senki sem lesz Szél fogó!

A meccs után szélkeréken visszatér a malomba,
eresz alatt szélárnyékban szélzsákok nagy halomba.
Tetejében nagy szélkakas, megtöri a szélcsendet,
szélhárfáját megpengeti, szélcsengőjével csenget.

Találjad ki, hogy a molnár ezek után mit művel?
Minden búzát megőrölnék zúgó szélerőművel!
Mondhatod, hogy szélhámosság lakik minden soromban,
pedig én csak széljátékot játszottam otthonomban.

Zagy G. Ilona

Bemutatkozás

1967.-ben születtem. Nógrád megyében, Csécsén élek.

Gyerekkorom óta szeretem az irodalmat, a verseket, amikhez hosszú évekig hűtlen voltam. 2013.-tól jegyzem a verseimet.

Tagja vagyok néhány alkotóköri-nek, jelen vagyok irodalmi magazinok, honlapok oldalain. Kilenc

verses könyvem van, ezekből kettő mese és gyerekvers és az évek során több antológiában, is helyet kaptak verseim.

Alkotok, fejlődöm és tanulok, amíg élek.

A távcső

A hegy csúcsán van egy kis folt,
alig látni olyan messze,
de ha ebbe belenézek,
kilátó ül tenyeremre.

Mintha az ég szeplős lenne,
sok-sok pöttye úszik, halad,
de ha ebbe belenézek,
szárnyat látok, madarakat.

Lent a völgyben gombóc gurul,
apró fehér a zöld térben,
de ha ebbe belenézek,
autó fut négy keréken.

A kilátó tetején

Kicsi vagyok,
de feljutok,
lépcsőfokot
számolgotok.

Látod? Közel
van a messze!
Súgja a szél
a fülembe.

Felhők alatt,
a fák felett
madaraknak
integetek.

Apró a hegy,
kicsi a tó.
Égig érőst
játszani jó!

Hó, halihó,
szó-paripák,
visszhang üzen,
szép a világ!

Gyereknapi

Tedd le a telefont,
kapcsold ki a gépet,
legyen a gyereknapi
izgalmas történet!

Pattog focilabda,
„kicselezlek” szólok!
Kihasznált helyzetek,
hálóban a gólok.

Repüljön az égre
virgonc papírsárkány,
ha a szél besegít,
táncot lejt a spárgán.

Nem egy irka-firka,
icka-ház a járdán,
fállábon ugrálva
ki kell járni sántán.

Futóverseny hajrá,
a cél egy kalandra,
irány le a tóhoz,
kacsázni a partra!

Este tüzet rakunk,
nevetünk egymáson,
amíg lassan pirul
szalonnánk a nyárson.

Csillagot számolunk,
a hold-sajtot nézzük.
Tudjuk, ezt a napot
sokszor felidézzük.

Anyaszékem

„Kell anyaszék!” szólok,
huppanok ölébe.
„A legpuhább szék ez!”
súgom a fülébe.

Öröm ér, bánat,
oltalmat keresek?
Puszikkal arcomon
ringat a szeretet.

Mert visszajönnek...

Nem érkeznek ők titokban,
vidám daluk ficsereg,
kihirdetik ők is frakkban,
szép évszak ez, emberek!

Lyukas már a régi fészek,
építész a fecskepár,
hozzálátnak, hamar készek,
tapasztáshoz jó a sár.

Fecskezönge reggelente
ablakba tett ébredés.
Felkelni! A Nap üzente,
nemcsak buta fecsegés.

Érkezéstől búcsúzásig
fecske-otthon szívügyek,
amíg nőnek fiókáik,
fogynak kártevők, legyek.

Madárkotta villanydróton,
ritkulnak a hangjegyek.
Ha búcsúzik, madármódon
köszöni a fészkeket.

A rigó dala

A párkányon rigó topog,
óvatosan sereg-forog.
Fényes tollú, szép, fekete,
bekopog, hogy bejöhet-e.
Komponál a sárga csőre,
később dallam lesz belőle.
Meg-megpihen, kész a vázlat,
trillája még kicsit várhat.
Magát nézi az üvegben,
sármos madár a tükörben.

Ideje már indulnia,
elkészült a szimfónia.
Csalogató, hízelkedő,
messze csengő, párt kereső.
Felröppen az akácfára,
kelő nap is figyel rája.
Fényes tolla csak úgy ragyog,
eldalolja, hogy „Itt vagyok!”
Hallgasd, nézd, hogy minden ébred!
Szép a reggel, szép az élet!

Kenderike

Nem üres a fészek, zeng a dicsekvése,
felhőket csúfol meg vidám csicsergése.
Ünneplőben röppen a ringlófa ágra,
büszkén dagad mellén kárminpiros sálja.
Nem kapkodja el, mert elsorolja hosszan,
mi készül éppen a borókabokorban.
Fészekaljnyi tojás icike-picike,
melengeti, őrzi szelíd kenderike.
Apró koppanások a várt életjelek,
kelnek a fiókák, a vékony héj reped.

Ballagás

Megható percek

Szívhez szóló ma az ének,
búcsúznak a gyermekévek.
Az ég tudja, mit kívánhat,
hélium visz léggömb-vágyat.

Megríkat a dal, a zengő,
süt a Nap, és sír a felhő,
míg az idő futóbolond,
őrzött óhaj szárnyakat bont.

Tócsa-móka

Kippen, koppan,
eső esik,
tócsa-móka
kerekedik.
Hipp-hopp, cip-cup
kis csizmában,
lics-locs, tip-top
vízben, sárban.
Ugribugri
arra, erre,
csetten-csattan,
fröccsen szerte.
Itt is, ott is,
míg elapad,
hol volt, hol nem,
ha süt a nap.

Nyári pillanatok

Csalogat a piros pipacs,
vadvirágból néhány bokor,
élénk lila, halványsárga,
lesz anyának tarka csokor.

Gyűjtök kincset a kert szélén,
megérett már, könnyen pereg.
Óvatosan, mert megszöknek!
Tenyeremben málnaszemek.

Kis kannámba vizet öntök,
locsolok facsemetét,
bólogatnak vékony ágak,
felérem a tetejét.

Kukucskaál zöld lombok között,
selyem alma mosolyog,
leszedem kis kosaramba
mert ha szél fúj, lepotyog.

Hálójában kövér pók ül,
megijed és elszalad,
hozzáértem az ujjammal,
a pókfonál elszakad.

Lótok-futok, teszkek-veszkek,
készül itt egy homokvár.
Csodálják a tarka lepkék
és a nyári napsugár.

„Ha majd nagy leszek!”

„Ha majd nagy leszek!” - Gondolkozom sokszor. -

„Talán majd én leszek az a jó doktor,
aki meggyógyítja fájós lábadat,
vagy ápoló, ki megméri lázadat,
vagy szakács, ki jól főzi a húslevest,
vagy épp a postás, hoznám a leveled.
Megerszerelhetném a csöpögő csapot,
vagy faraghatnék, lehetnék asztalos.
Építhetnék házat, művelnék kertet,
termesztenék neked mézédés epret.
Időjósként tudnám, lesz-e ma felhő,
mikor, hol szakad, kell-e majd esernyő.
Lehetnék költő, alkotnék verseket,
regényt is írnék, olvasnád könyvemet.
Vadőrként óvhatnám a természetet,
vagy taníthatnék kicsi gyerekeket
csupa jóra, amit tanultam veled.

Tucatnyi kérdés, keresném a választ,
s ha tudós lennék, mondanám, kívánhatsz,
mint a mesédben. Valóra váltanám.

A tudományom rád igazítanám,
ha majd nagy leszek!

Apák lapjára

Amikor karodban tartod még,
s bár szelíden rád mosolyog,
kevés a türelmed, de jóleső
maga az érzés, az apás dolog.

Amikor mesélsz neki valamit,
a szeme kíváncsian ragyog,
majd kérdés kérdést követ,
hogyan fogyanak a válaszok.

Amikor együtt barkácsoltok,
kis kalapácsa ujjadon koppan,
vagy, ha vásárolni mentek, s ő
türelmetlenül toporog a sorban.

Amikor próbál csöndben lenni,
a horgászto partján üldögélve,
vagy focilabdát rúgtok, majd
hemperegtek a fűben henyélve...

Amikor csöpp kezét megfogod,
büszkén néz fel rád a gyerek:
Ez az én apám. Milyen erős!!!
Egyszer én is ilyen nagy leszek!!!

Csak egy erdei séta...

- Velem együtt lép az aprócska lába
a keskeny ösvényen az erdőt járva.
- Foghatunk lepkét? Olyan szép, nagy cifrát!
Készítenék neki díszes kalitkát.
 - Megsérülne hamar vékonyka szárnya,
elpusztulna szegény dobozba zárva.
 - Mekkora földkupac! A hangyák vára?
- Régóta lakják, így nőtt ekkorára.
- Csupa járat, zeg-zug, ez az otthonuk,
itt nem bántja senki, jól megy a soruk.
- Ott szalad valami zöld! Keressük meg!
A bokorba futott. Nincs itt... Hol lehet?
 - Az bizony egy zöld gyík, már messze járhat,
mert mindentől fél, ami neki árthat.
 - De én nem bánthatom, játszanék vele!
 - Egy élőlény nem ember játékszere.
 - Látok egy mókust ott, a fa tetején,
hű, ha megfoghatnám, haza vihetném!
 - Szomorú lenne, itt él a családja,
dehogy vágyik ő semmilyen fogságba.

- A barátom lenne, velem aludna.
 - Hiányozna neki saját odúja.
 - Jajj, nézd, egy őzike! Kell, őt akarom!
 Őt ugye vihetem, befogadhatom?
 - Biztos elkóborolt, kicsi még nagyon,
 nemrég született, ezen a tavaszon.
 Figyelj csak oda, ott jön a mamája,
 épp most talált rá a kicsi fiára!
 Mosolyog a gyerek, elgondolkodik.
 Csendben továbbmegyünk, nem vitatkozik.
 - Otthon lenni jó... és így jó, szabadon.
 Leülünk egy kicsit. Csend és nyugalom.
 Kíváncsi napfény bekukucskál itt-ott.
 Nincs semmi rejtélyes, nincsenek titkok.
 Hallod? Hozzád szól, susog a lomb,
 engedd őt élni... csak ennyit mond.

Csak egy erdei séta II

A fák között járunk, fogom a kezét.
 - Siessünk! - mondja - Akarok gesztenyét!
 Figurákat készítek, meséseket.
 Gesztenyekirálylányt s hozzá herceget.
 Kell makk és kökény, piros galagonya,
 barna, tüskés héj lesz majd a korona. -
 Keresem az ösvényt, csetlek és botlok.
 Kapaszkodnak belém indák és bokrok.
 - Oda nézz! - mondja - De furcsa árnyékok!
 Talán itt élnek manók és koboldok.
 Miért néma az erdő, ez mit jelent?
 Hol van a madárdal, miért nagy a csend?
 - Megváltozik minden, búcsúzik a nyár,
 új otthont keres a költözőmadár.
 Messze repül. Egy melegebb vidékre,
 s akkor jön vissza, ha a télnek vége.
 Aki itt marad, bírja a hideget,
 madár és állat ilyenkor gyűjtöget. -

Egy tisztásra érünk, leülünk kicsit,
 talán, ha nem mozgunk, látunk valamit.
 - Ni csak! Mi moccan? - Két süni toporog.
 Sújja a gyerek - Én odaosonok. -
 Nem volt elég gyors, visszagömbölyödtek.
 Meredtek a tüskék. El sem köszöntek.
 Megtörik a csend, most valaki kopog!
 - Egy, kettő, három, négy... - halkan számolok.
 Koppan és koppan. Hullik a faforgács,
 széles fa törzsén egy díszes fakopáncs.
 Piros a sapkája, a csőre hegyes.
 - Miért fúr és farag? Valamit keres?
 - Élelmet gyűjt, vagy odút javít éppen,
 hánccsal béleli, ne fázzon a télen. -
 Vörös folt mozdul a fa tetejében,
 bújik előlünk lombok sűrűjében.
 - Jaj az ott egy mókus, annyira édes!
 úgy hazavinném, ugye lehetséges!
 - Nem menne szívesen. Nézd, ott a párja!
 Azt hiszem van több is, nagy a családja. -
 Krúg, krúg, krúg! Kíváncsiskodik egy holló.
 Úgy, úgy, úgy! Csúfolja egy cserfes szajkó.
 Feleselnek, hogy ki is tudja jobban,
 nem maradunk a furcsa hangzavarban.
 Bogarak, lepkék, nyüzsög itt az élet,
 dehogy van itt csend, ha jobban megnézed.
 Reccsen az ág, egy őz jön közelünkbe,
 ahogy észrevesz, eltűnik sietve.
 - Olyan szépséges! De kár, hogy itt hagyott!
 Talán majd egyszer vele is játszhatok.
 Kezemből etetném. Bögrémből inna.
 Lehet, megszeretne, nem vágyna vissza.
 - Neki ez az otthon, nem baj, hogyha fél,
 mert leselkedik rá ezernyi veszély.

- Otthon lenni én is szeretek - mondja,
s a kezem kicsit szorosabban fogja.
A forrásnál járunk, köveket keres,
válogat köztük, lapos legyen, kerek.
- Ajjaj! Kígyó! - Ugrik fel ijedten.
- Az csak egy sikló. Ne félj tőle, kincsem!
Ő is megijedt. Látod, hogy menekül!
Már vissza sem néz, hupssz, a vízbe merül. -
Vissza kéne mennünk, esteledik már,
Zenél a tücsök és int a napsugár.
Majd elfelejtettük, miért is jöttünk,
minden zsebünkbe mindenfélét tömtünk.
Van itt gesztenye, piros, zöld, s kék bogyó,
s van még két maréknyi makk és mogyoró.
Feltámad az esti szél. Susog a lomb.
Őszies dallam, de igaz mesét mond.
Összehajolnak mögöttünk az ágak,
búcsút intünk az erdei világnak.

Különös koncert

Hosszú csápok, amit látok.
Mi bújik a kéreg alatt?
Kitapogat óvatosan,
Meleget vár? Talán nyarat?

Júniusban előbújik
egy fényes, fekete frakkban.
Előkelőn illeg-billeg
a szép, nyári alkonyatban.

Röppen föl a csalitosba,
üldögél a virágbokron.
Eltűnődik szomorúan
- nyakkendőm nincs, csak a hangom.

Cifra lepke libben mellé.
- Szomjas vagyok. Ön a pincér?
- Nem. Kérem, én zenész vagyok.
Fellépek, a tücsök kísér.

- Hangverseny lesz, éji zene?
Megvárom, ha megengedi.
Előkerül tücsökmester.
- Cincér fiam, lássunk neki!

Így csendült fel a szerenád!
Figyeld csak az esti csendben.
Táncolnak az apró árnyak
csillagfényes bálteremben.

Impresszum

Szerkesztette: Hegedűs Gábor

Lektorálta: Minden résztvevő, a
saját, itt közölt alkotását
Az itt szereplő írások szerzői
jogvédettek!

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 250 oldalon

Sz. Pál-Kutas Orsolya és 24 társa 2024

ISBN 978-615-82458-3-8

